

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

1929

Αρ. 43
160

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » ΔΟΛΛΑΡΙΑ
ΑΦΡΙΚΗΣ » ΣΕΛΙΝΙΑ
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΡΚΟ »

130
70
1
5
24
24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
ΜΒΟΣ 267 W. 5th Str New-York U.S.A., εν Αγγλία: Σουδάν δ. Μ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandria και εν Βελγίᾳ Κορνό δ. Μ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ B. P. 445 ELISABETHVILLE CONGO-BELGE

Γενικοί Προκτορες εν Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497
NEW YORK, CITY
Όπου λανθ. διακομίζονται οι ενδοκαρτέρινοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΑΡΕΟ ΚΑΙ ΑΡΕΟ

ΘΑΛΑΣΣΩΜΑ

Μας άπειλει και νέα μεταρρυθμίσις του ήμερολογίου. Οι μήνες θα γίνουν από δώδεκα δεκάτρες, θα έχη δε έκαστος 28 ήμερας!... Μ' άλλα λόγια θα έχουμε καινούργια νταβατούρια. Και πάλιν τών παλαιημερολογιτών θα ξεφυτρώσουν και οι Άντισημερολογίται, οι Δωδεκάμηνοι κτλ. κτλ. Πολλοί θα είνε επίσης εκείνοι που θα ηγαίνουν με το «Νεο-παλαιόν» ήμερολόγιον, το δωδεκαμήνιτικο, γιατί θα θεωρούν ως γρουσουζην τον εκ δεκατριών μηνών αποτελούμενον χρόνον...

Μ' άλλα λόγια θα γίνουμε άνω-κάτω. Και δεν θα ξέρη κανείς πότε να γιορτάση, πότε να πληρώη το σπιτονοίκιόν του, πότε να νηστεύη και πότε ν' αποκριθῇ, πότε να βγῇ νά πιάσῃ τὸ Μῆν και πότε νά μασηκαρευτῇ... Κουλουβάχατα δηλαδή! Τὰ δεύρα εύχης ἔργον θα ἦταν ν' αποφεύγαμε. Γιατί με τὸ νέο ήμερολόγιο θα σφαγούν μεταξύ τους και οι ιδιοκτῆται εἰκινῶν με τούς περσεϊκούς. Θα πληρώνομε δηλαδή 12 ἐνοικία στέν νοικοκύρη μὲς ἡ 13; Ό Θεός νά μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ ἕνα τέτοιο θαλάσσωμα!...

ΟΙ ΚΑΡΧΑΡΙΑΙ

Ἐλπίζομε δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἀπειλὴ περὶ καταργήσεως τῶν λαϊκῶν Ἀγορῶν. Αὐτὸ τὸ αἶνιο νεοελληνικὸν «ράβε-ξύλων», πρῶτον, ἐπὶ τέλους, καὶ σιματῆσιν. Τὴν κατάργησιν τῶν λαϊκῶν Ἀγορῶν θὰ τὴν ποδοῦν βέβαια, θὰ τὴν μαγειρεύουν καὶ θὰ τὴν ἐπιδιδῶναι νὰ διαφοροὶ αἰσχροκερδεῖς καρχαρία. Ἀς μὴ τοὺς γινῇ λοιπὸν τὸ χατήρι. Ἀς λάβουν ὅπ' ὅσιν των οἱ ἀρμόδιοι καὶ τὸν λαόν, τὸν ὅποιον αἱ λαϊκαὶ Ἀγοραὶ ἀνεκούρυσαν ἐξαιρετικά. Ἀρκετὰ κατεβρόχθισαν οἱ καρχαρία. Εἶνε καιρὸς νὰ φάγῃ καὶ ὁ κοσμάκης τὰ τρόφιμα ἡ πόσις φτηνά, σὲ λογικὰς τιμὰς, χωρὶς νὰ κλέπεται καὶ νὰ ληστεύεται...

ΤΟ ΘΕΜΑ ΜΑΣ

Ἀς ἐπανέλθωμε λοιπὸν στὸ θέμα μας... Τὸ αἰώνιον θέμα. Τὸ τοῦ φαιδρός. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε τόσο νυσταλέον φωτισμὸν ἡ πρωτεύουσα καὶ ὁ Πειραιεύς. Τὰ λαμπρόνια τοῦ ηλεκτρικοῦ, καταστημάτων, γραφείων καὶ σπιτιῶν νυστάζουν, νυστάζουν τρομερά. Εἶνε στιγμὴς πὺν δὲν βλέπει κανεὶς μετὰ τὸ φῶς αὐτὸ οὐτὲ τὴν μύτη του. Ἡ πόλις δίδει ἐντύπωσιν θλιβεράν καὶ

μελαγχολικὴν. Κάθεσαι στὸ γραφεῖο σου νὰ γράψῃς καὶ νυστάξεις. Ὅλα εἶνε ὑπνῆλα. Ὅλα νομίζεις πὺς κοιμῶνται. Κοιμᾶται τὸ φῶς... Κοιμῶνται οἱ ἄνθρωποι, κοιμῶνται οἱ ἀρμόδιοι καὶ ξυπνητὸ δὲν ἔχουν. Μόνον ἡ Πάουερ ἀγρυπνεῖ. Καὶ μᾶς τυραννεῖ, καὶ μᾶς βασανίζει!...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

—Μὰ τί σκοποὺς ἔχει, τέλος πάντων, αὐτὴ ἡ Πάουερ;
—...Σκοτίους!...

ΑΠ' ΟΔΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΣΚΥΛΛΟΙ ΤΩΝ ΕΣΚΙΜΩΩΝ

Οἱ Ἑσκιμῶοι τρέφουν τὰ σκυλλιά τους μετὰ κράας φώνας καὶ τὰ χρησιμοποιοῦν ἀποκλειστικῶς στὴν μεταφορὰ τῶν ἐλκυσθῶν, τὰ ὅποια χρειάζονται ἔξω ὡς ὀχτὼ σκυλλιά τὸ καθένα. Γιὰ νὰ τὰ κάνουν μάλιστὰ ταχύτερα, καταφεύγουν στὸ ἀκόλουθο ἔξυπνο τέχνη σ.μ.α. Μιὰ μέρα πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως, ὁ κύριός των διαλέγει τὸ γρηγορώτερον ἀπὸ τὰ σκυλλιά του, τὸ παίρνει μέσα στὴν κάλυβα του καὶ ἐκεῖ, μπροστὰ στ' ἄλλα σκυλλιά, τοῦ δίνει ἄφθονη τροφὴ καὶ τοῦ κάνει ἔξαιρετικὰς περιποιήσεις. Τ' ἄλλα σκυλλιά, βλέποντας τὴν προτίμησιν αὐτῆς τοῦ κυρίου των πρὸς τὸ συνάδελφό τους, κυριεύονται ἀπὸ ζήλεια καὶ ζητοῦν εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθῶν. Τὴν ἄλλη μέρα, πὺν πρόκειται νὰ ξεκινήσουν, ὁ κύριός των τὰ βάθει στὸ ἔλκυσθρο καὶ, μπροστὰ ἀπ' ὅλα, βάθει τὸν εὐνοούμενό του. Τ' ἄλλα σκυλλιά, πὺν εἶνε ζήλῳ μένα ἀπὸ πίσω, τρέχουν τότε μετὰ τὴν δύναμίν τους γιὰ νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν κατασπαράξουν. Αὐτὸς ὅμως, θέλοντας νὰ διαφύγῃ τὸν κίνδυνον, προχωρεῖ ὡς ὅλη τὴν ταχύτητά του καὶ ἐπὶ τὸ ἔλκυσθρο φεύγει σὺν ἀστυράτῃ μετὰ ἀπὸ τὴς παγωμένης ἐκτάσεως.

ΠΕΝΝΙΕΣ

Ἡ πρῶτιμος κακοκαιρία εἶχαν ἀφορμὴ νὰ ἐξαφανισθῶν πολλοὶ νοοῖς τὰ καλά σταφύλια, τὰ ὅποια ἄλλοτε διετηροῦντο ὡς τίς ἀρχαῖς Δεκεμβρίου. —Τὰ πολυόμενα τὴν ἐποχὴ αὐτὴ σταφύλια εἶνε ἄλλα τόσο στὴν εμφάνισιν ὅσο καὶ στὴ γεύσιν. Μονάχα ἡ φρούλες διατηροῦνται κάπως ἀκόμη. —Ἀντὶ τὸν καλοκαιρινῶν φρούτων ὅμως ἔκαναν τὴν ἐμφάνισίν τους τὰ κυδωνία καὶ τὰ ρόδια. —Μεταξὺ τῶν περιέργων ἐπιγραφῶν τῆς πρωτείουσεως ὑπάρχει καὶ ἡ παρακάτω, ἡ ὅποια εἶνε γραμμένη σ' ἕνα ἀνθοπωλεῖο τῆς ὁδοῦ Σταδίου: «Ἀνθὺ καὶ Ἀγορά»...

—Ὅσοι περνοῦν ἀπ' αὐτὸ καὶ τὴν προσέχουν, στεκόναται ξαφνιασμένοι. Κ' ἔχουν δίσκον... Χάθηκε τὸ «Ἀγορὰ»... λουδένια Ἀγορά», τὸ «Ἀνθαγορά», τὸ «Ἀνθὺ Ἀγορά» ἐπὶ τέλους!... —Τὰ βιβλία πωλεῖα κατὰ τοὺς μήνες αὐτοὺς κάνουν χρυσὲς δουλειὲς μετὰ τὰ σχολικὰ βιβλία, τὰ ὅποια ἔχουν ἐκτοπίσει ἀπὸ τὴς βιβλιοθηκῆς καὶ τὴς προθήκης κάθε ἄλλο εἶδος βιβλίου. Εἶνε δὲ διαρκῶς πλημμυρισμένα ἀπὸ τοὺς μικροὺς μαθητάς. —Τὸ θέμα τῆς συζητήσεως τῶν κινηματογραφῶν ἀντικειμένων εἶνε ἡ «φροντιστήρις», τὴς ὁποίας πρόκειται νὰ προβάλουν κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον τρεῖς ἀπὸ τοὺς κινηματογραφικοὺς κινηματογράφους. —Καί, ὅπως συνέβη καὶ σ' ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, ἐστὶ καὶ στὰς Ἀθήνας οἱ φίλοι τοῦ κινηματογράφου ἔχουν χωριστὰ σὲ δύο στρατόπεδα: Τὸ ἕνα εἶνε ὑπὲρ τοῦ ὁμιλούντος κινηματογράφου καὶ τὸ ἄλλο ὑπὲρ τοῦ θαυδοῦ. —Ὁ Πειραιεύς κοιτᾷ ν' ἀπαλλαγῇ τελείως ἀπὸ μιὰ πληγὴ ἡ ὅποια ἐξακολουθεῖ ἐν τούτοις νὰ βαστίζει τὴν πρωτεύουσάν, ἀπὸ τοὺς ἀναριθμητοὺς ἐπαίτας. —Χάρης εἰς τὴν προσπάθειαν ἑνὸς

ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

—Πιές μου, ποτάμι πὺν τρελλὰ μέσαι (στὸν κάμπο τρέχεις καὶ τόσες ὥμοφιλες τῆς γῆς μετὰ νε- (οὐ σου βρέχεις, γιατί μᾶς ψάλλεις θλιβερό σκοπὸ μετὰ τῆς φωνῆς σου; Παιὶς ἄλλος ξητέτοια ζωὴ γλυκεῖα (σάν τὴ δική σου; Κ' ἐκεῖνο ἀποκοιθῆκε: —Τὶ εὐτυχία (ἔχω ἀφοῦ ἡ μοῖρα μοῦγραψεν αἰώνια νὰ (τρέχω; —Ἄν ροδωδάρνες γέροντο μετὰ χροὺ στὰ (νερά μου, ἂν λυγαριὲς καὶ ἀγοράτελες ἀνθίζουν (στὰ πλεῖρά μου, μήπως μπορῶ νὰ τίς χαρῶ καὶ νὰ τίς (ἀγαπήσω; Περῶν, τίς βρέχω μετὰ στιγμὴ καὶ τίς (ἀφίνω πίσω... Καὶ τὸ ποτάμι πέρασε καὶ ἀφίνει τὸ (διαβάτη μετὰ πικραμένη τὴν καρδίαν, μετὰ δακρυ- (σμένο μάτι, γιατί μιὰ μαύρη, μιὰ σκληρὴ ιδέα τὸν (τρομάζει πὺς καὶ ἡ δική του ἡ ζωὴ μετὰ τὸ ποτάμι (μοιάζει. Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΤΟ ΜΑΝΝΑ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

Τὸ περίφημον μάννα, μετὰ τὸ ὁποῖο ἐτρέφεοντο οἱ Ἑβραῖοι στὴν ἔρημον κατὰ τὴν ἔξοδόν τους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, σύμφωνα μετὰ τὴν γνώμην κάποιου Γάλλου ἐπιστήμονος εἶνε ἕνα εἶδος σπινθῆρος πὺν δὲν ἔχει χροῦμα καὶ μοιάζει μετὰ ἄχρη. Τὸ δένδρον ἀπὸ τὸ ὁποῖο παράγεται αὐτὴ ἡ περίφημη θρησκευτικὴ οὐσία βρίσκεται στὰ σύνορα Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς καὶ ἀνομιάζεται ἀπὸ τοὺς Ἰθαγενεῖς «τάραρα». Ἐκεῖ ὅμως τριῶν περίπου μέτρων καὶ τὰ κλάδια του παρέχουν δροσιτικὴν σιάν. Ἡ παραγωγή τῆς σπινθῆρος αὐτῆς γίνεται τὴν ἀνοιξί, σὲ διάρκεια δύο μηνῶν καὶ προπᾶντων τῆς νύκτας μετὰ τὴν σελήνην, καθὼς πιστεύουν οἱ Ἰθαγενεῖς.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΗΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΕΡΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΗΛΕΠΑΡΕΛΑΣ

φαντάσματα ζῶντων καὶ φαντάσματα γεγνημένων, μυστηριώδεις ἐμφανίσεις, τραγικὰ προηγήματα, ἀνταρσιαστικὰ γεγονότα, ἀπολύτως ἐξακριβωμένα κτλ. κτλ.

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΡΒΑΝΙΤΗ & ΜΕΝΔΡΙΝΟΥ

ΑΙΟΛΟΥ 56

ΕΠΕΚΤΑΘΕΝ ΚΑΙ
ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΘΕΝ

παρέλαβεν τὴν πλουσίαν εἰς
ποιότητος καὶ χρωματι-
σμοῦ, συλλογὴν τῶν

ΑΓΓΛΙΚΩΝ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΩΝ

ΚΑΣΜΗΡΙΩΝ

ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΠΡΟΤΙ-
ΜΑΤΑΙ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ

Μὴ νομίζετε δὲ μόνον ἡ φαιδρία τῶν γραμμῶν προσελκύει τοὺς ἄνδρας. Ἡ γοητεία τοῦ προσώπου καὶ ἡ χάρις τοῦ πνεύματος, διακρίνουν ἐξ ἑαυτῆς τὴν γυναῖκα.

Διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ καλλιεργήσῃτε αὐτὰ τὰ δύο προτερήματα, ἐφόσον ἀπὸ σῆς ἐξαρτᾶται; Μπορεῖτε νὰ ἀποκτήσῃτε ἢ νὰ διατηρήσῃτε τὸ πρῶτον, μεταχειριζόμενα τὴν μέθοδον καλλονῆς τῆς ΚΡΕΜ ΣΙΑΜΟΥΑΖ, ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἡ ΚΡΕΜ ΣΙΑΜΟΥΑΖ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ, ἡ μόνη πὺν εἶνε ἀεροφόρος, θὰ καταστήσῃ τὸ χροῦμα σας πὺν φρέσκο καὶ θὰ συγκρατῇ τὴν ποῦδρα κατ' ἑρᾶς 5000X ἁπλοῦς καὶ ἀντισηπτικῆς τῶς πόρους τοῦ δέρματος, ἐξαλείφουσα τὰς οὐτίδας καὶ τὰ μαύρα στίγματα. Ἡ ΚΡΕΜ ΣΙΑΜΟΥΑΖ ΝΥΚΤΟΣ, θὰ ἀπαλλάξῃ τὴν ἐπιδερμίδα σας ἀπὸ κάθε σκόνῃν καὶ ἐκκρίσεις τῆς ἡμέρας καὶ θὰ τὴν ἀναεωρογῇ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὕπνου σας.

Δώσατε ζωὴν εἰς τὸ δέρμα σας. Ἀφήσατε νὰ ἀναγεννηθῇ καὶ θὰ ἔχετε τὸ μυστικὸν τῆς αἰωνίας νεότητος. Ἡ ΚΡΕΜ ΣΙΑΜΟΥΑΖ πωλεῖται παντοῦ.

ΚΡΕΜ ΣΙΑΜΟΥΑΖ

Γενικὴ Ἀντιπροσώποι διά τὴν Ἑλλάδα
ΕΤΑΙΡΙΑ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩ-
ΠΕΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
Μέγαρον Σ. Α. Π. ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Θέλετε νὰ κἀμετε
οἰκονομίαν;

Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ πε-
σινὰ Σας φορέματα μετὰ Γερ-
μανικὰς βαφὰς μάρκας

ΑΡΤΙ

καὶ θὰ γίνων ἐντελῶς και-
νούργια. Αἱ βαφαὶ ΑΡΤΙ πωλοῦνται εἰς
τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Ἐμ-
πορικὰ τῆς Συνουκίας Σας εἰς
60 μὲδέρνους χρωματισμοῦς.
Γεν. Ἀντιπρ. Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Ἀθῆναι, Λέκκα 21α.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝΣ

ΙΑΤΡΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
Ὅδὸς Σίνα 9-Ἀθήναι
Ἀριθ. τηλεφ. 8-72 (Παλαιόν)

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ, ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ, ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΩΜΗΣ

Σας προσφέρει κάθε εύκολίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνωτέρου σκοποῦ.

Κεφάλαια ἡσυχασμένα μέχοι σήμερον. Τεσσαρά-
κοντα δισεκατομμύρια δραχμαί.
Ἀσφαλιστήρια ἡγυνημένα παρὰ τοῦ δημοκυβλακείου
τοῦ Ἰταλικοῦ Κράτους,

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 47—Γ. ΣΤΑΥΡΟΥ 2 (2ος ΟΡΟΦΟΣ)

ΒΕΝΤΟΥΡΙΝΗ

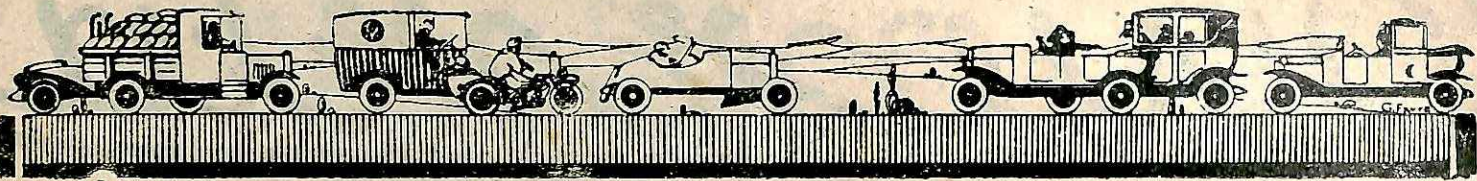
θεραπεύει τὴν
Τριχοπίωσιν, Τριχοφάγον
Πιτυρίασιν
Ζητήσατε παρὰ τὴν ὁφειντέτιδιν
ΜΑΡΙΑ Σ. ΒΕΝΤΟΥΡΑ (Ἱατροῦ)
Θερμοτοκλέους 23

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

πιστοῦται τὴν καλύτερην ὁ-
φθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ π.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ
Ἰατροῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν
τῇ Πανεπιστημίᾳ.
17 Μενάνδρου 27-Ἀθήναι. Τηλ. 1-48

ΓΑΛΑ ΒΛΑΧΑΣ
ΠΗΓΗ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΨΕΥΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΛΕΠΡΕΒ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΠΑΥΛΟΣ ΝΤΟΡΕΝ, 37 ετών, μεταχειριστής μ' ευγενικό πρόσωπο. **ΛΙΖΑ**, άρραβωνιαστική του. Μία όμορφη, ξανθούλα, 20 ετών. (Σ' ένα κομψό σαλόνι. Ο Παύλος περιμένει τη Λίζα).

ΠΑΥΛΟΣ. — Έτσι λοιπόν... Σήμερα είναι τα γενέθλιά της... Κλείνει τα είκοσι, ή αγαπημένη μου Λίζα, ή άρραβωνιαστική μου! Την αγαπούσα από καιρό, μα δεν το λυμύσα να τη ζητήσω από τους γονείς της, γιατί... δεν ήξερα αν μ' αγαπάει κι' αυτή...

Η αμφιβολία με βασάνιζε και μ' έκαμε ν' αναβάλλω διαρκώς την αίτησή μου. Φοβόμουν μήπως η Λίζα άνοιξη, γιατί, ενώ ούτε όμορφος είμαι, ούτε πολύ νέος... Έξ' άλλου την περιτριγυρίζαν τόσο άλλοι, καλύτεροι από μένα!... Έγώ δεν είμαι παρά μόνο πλούσιος. Κι' όταν κανείς είναι μόνο πλούσιος, φοβάται μήπως αγαπούν μόνο τα χρήματά του κι' όχι αυτόν τον ίδιο... Όστόσο, όταν τέλος έτόλμησησα και την ζήτησα, αυτή, χωρίς να διστάση καθόλου, είπε άμέσως «ναί!».

Έχουμε δεκατέντε μέρες άρραβωνιασμένοι και η Λίζα μου δείχνει εξαιρετική αγάπη... Πρέπει να είμαι ευτυχισμένος... Και όμως... Κάτι με κάνει ν' άνησυχώ άκόμη... Είναι ένα κακοήγιστο που τρελλανίζεται για τα λόδια, για την πολυτέλεια... Ποιος ξέρει μήπως με παίρνει μόνο και μόνο για να ζήσει την άνετη ζωή που λαχτάρα...

Μία τρομερή αγωνία με βασάνιζε μέσα στην έδωχία μου, δεν μ' άφηνει να χαρώ...

(Έξαφνα μπαίνει η Λίζα. Ο Παύλος την άγκαλιάζει και την φιλεί. Έκείνη του ξεφύγει παιχνιδιάρικα).

ΠΑΥΛΟΣ. — Αγάπη μου!

ΛΙΖΑ. — Με συγχωρείς που άργησα ναρθώ... Θά περίμενες τόση ώρα εδώ μονάχος...

ΠΑΥΛΟΣ. — Τι όμορφη που είσαι σήμερα! Πόσο σου πηγαίνει το νέο σου καπέλλο!... Κάθε μέρα μου φαίνεται και όμορφότερη!... Πόσο σ' αγαπώ!...

ΛΙΖΑ. — Κ' εγώ, κι' εγώ σ' αγαπώ!...

ΠΑΥΛΟΣ. — Χρυσή μου Λίζα!... Και θά μ' αγαπάς πάντα, έτσι... Έ; **ΛΙΖΑ**. — Πάντα, αιώνια!

ΠΑΥΛΟΣ. — Ό,τι κι' αν γίνη; **ΛΙΖΑ**. — Ό,τι κι' αν γίνη!

ΠΑΥΛΟΣ. — Κι' αν άκόμη... **ΛΙΖΑ** (τόν διακόπτει απότομα). — Μα, πόσο άρραβωνιαστική μου, δεν είσαι καθόλου ενγενής! Είμαι τόση ώρα εδώ και δεν μου είπες άκόμη : «Καί το χρόνιο!»... Ένώ ξέρεις ότι σήμερα έχω τα γενέθλιά μου...

ΠΑΥΛΟΣ (φιλώντας την). — Ναί, αγάπη μου αγάπη. Να ζήσης!... Να μου ζήσης!...

ΛΙΖΑ. — Νά ζήσουμε δηλαδή και

οι δύο... Ξέρεις, ή μαμά μου μου έδωσε ένα όραίο βραχιολάκι... Κι' ταξέξ το!... Έχει μια γαλάζια πέτρα στη μέση... Η νοινά μου μου έστειλε ένα θανιάσιο βάζο με λουλούδια...

ΠΑΥΛΟΣ. — Κ' εγώ δεν σου έφερα τίποτα... **ΛΙΖΑ**. — Δεν τ' πιστεύω... Κάτι θά έχης μέσα στην τσέπη σου...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναί... Σου έφερα ένα περιδέραιο με μαργαριτάρια... (Τό βγάζει από την τσέπη του).

ΛΙΖΑ. — Τι χαρά! Κάτι που τόσο το λαχταρούσα από καιρό!... Ά, μα είναι θαυμάσιο! (Θέλει να τό φορέση).

ΠΑΥΛΟΣ. — Στάσου να σου τό περάσω εγώ στο λαιμό... Ά! τί όραία που σου πηγαίνει!...

ΛΙΖΑ (Πηγαίνει μπροστά τόν καθρέφτη). — Ναί, τί όμορφα!... Ό, πόσο θά με ζηλέσουν όλες ή γνωστές μου!

Καμιά τους δεν έχει περιδέραιο από αληθινά μαργαριτάρια!...

ΠΑΥΛΟΣ. — Άληθινά;... Δυστυχώς, Λίζα μου, δεν είναι αληθινά!...

ΛΙΖΑ. — Πώς, δεν είναι αληθινά!...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναί, τα μαργαριτάρια αυτά που τόσο όραία πηγαίνουν στο λαιμό σου και λίκνισαν σάν νάναι αληθινά, είναι ψεύτικα...

ΛΙΖΑ. — Κ' εγώ νόμισα ότι είναι αληθινά!...

ΠΑΥΛΟΣ. — Είναι όμως μία τελεία απομίμηση!...

ΛΙΖΑ (Βγάζει τό περιδέραιο από τό λαιμό της). — Πώς τό καταδέχτηκες όμως εσύ, φίλε μου, να προσφέρεις για δώρο στην άρραβωνιαστική σου για τα γενέθλιά της ψεύτικα μαργαριτάρια; Αυτό δεν σε τιμά καθόλου... Και ούτε για μένα είναι πολύ κολακευτικό!... Κ' εγώ που περιμένα με τόση λαχτάρα τό δώρο σου σήμερα... «Τί θά μου φέρη, άραγε, έλεγα. Δαχτυλίδι, βραχιόλι, περιδέραιο;» Όλη τη νύχτα όνειρενόμουν διαμάντια, σμαράγδια, μαργαριτάρια... Όχι όμως ψεύτικα, έννοεις; (Πετά τά μαργαριτάρια επάνω σ' ένα τραπέζι κι' έξακολούθει) : Ά!

ΛΙΖΑ (τόν διακόπτει απότομα). — Μα, πόσο άρραβωνιαστική μου, δεν είσαι καθόλου ενγενής! Είμαι τόση ώρα εδώ και δεν μου είπες άκόμη : «Καί το χρόνιο!»... Ένώ ξέρεις ότι σήμερα έχω τα γενέθλιά μου...

ΠΑΥΛΟΣ. — Γιατί δεν θά ξέρουν τί συμβαίνει!...

ΛΙΖΑ (σάν να μην τόν άκουσε). — Πεύτικα μαργαριτάρια!... Αυτά όμως θά μπορούσα να τ' αγοράσω κι' εγώ ή ίδια... Θά μπορούσα μάλιστα να πάρω ένα περιδέραιο μεγαλύτερο από αυτό... Πεύτικα μαργαριτάρια μπορούσε να μου προσφέρει κι' ό φτωχός υπάλληλος που με ζήτησε σε γάμο συγχρόνως με σένα, κι' όχι εσύ, εσύ, ένας μεγάλος βιομήχανος!... Δεν ξέρω τί να πώ... Έκείνο που καταλαβαίνα, είναι ότι δεν μ' αγαπάς καθόλου, καθόλου, καθόλου!... «Ότι ή αγάπη σου είναι ψεύτικη, σάν τα μαργαριτάρια σου...»

ΠΑΥΛΟΣ. — Λίζα, άφησέ με να σου πώ δυό λόγια... Η αγάπη μου για σένα είναι πολύ μεγάλη και αληθινή, και πρέπει να την προτιμάς από όλα τα διαμάντια και τους θησαυρούς τού κόσμου.

ΛΙΖΑ. — Άν ήσουν φτωχός θά σου τό συγχωρούσα... Έλλά ένας άνθρωπος τόσο πλούσιος, σάν εσένα, να προσφέρει ψεύτικο δώρο στην άρραβωνιαστική του!

ΠΑΥΛΟΣ. — Ά! έλα!... Δεν είμαι πειν πλούσιος...

ΛΙΖΑ. — Ά! έλα!... Δεν είμαι πειν πλούσιος...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ά! έλα!... Δεν είμαι πειν πλούσιος...

ΛΙΖΑ. — Ά! έλα!... Δεν είμαι πειν πλούσιος...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ά! έλα!... Δεν είμαι πειν πλούσιος...

ΛΙΖΑ. — Ά! έλα!... Δεν είμαι πειν πλούσιος...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ά! έλα!... Δεν είμαι πειν πλούσιος...

ΛΙΖΑ. — Ά! έλα!... Δεν είμαι πειν πλούσιος...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ά! έλα!... Δεν είμαι πειν πλούσιος...

ΛΙΖΑ. — Ά! έλα!... Δεν είμαι πειν πλούσιος...

ΠΑΥΛΟΣ. — Γιατί, δεν με θέλεις τώρα που είμαι φτωχός;... Δεν μου έλεγες ότι θά μ' αγαπάς πάντα, αιώνια, κι' αν συμβή;...

ΛΙΖΑ. — Ναί, αλλά... Πρέπει να είμαστε λογικοί... Πώς θά ζήσουμε; **ΠΑΥΛΟΣ**. — Σου είπα ότι κάτι μου μένει... και ότι έλπίζω στο μέλλον...

ΛΙΖΑ. — Χρόνια δολόκληρα πέρασαν για ν' άποκτήσης την περιουσία που έχασες τώρα... Πρέπει λοιπόν τώρα να περιμένο να γεράσω για να γίνω πλούσια;

ΠΑΥΛΟΣ. — Λίζα, δεν μ' αγαπάς! Δεν μ' αγαπούσες ποτέ!...

ΛΙΖΑ. — Πρέπει ή λογική να νικήση την αγάπη... Αυτός ό γάμος είναι άδύνατο παιά να γίνη... Θά γίνουμε και οι δυό πολύ δυστυχισμένοι...

ΠΑΥΛΟΣ. — Θά μ' αφήσεις βέβαια ή πολιτέλεια, αλλά τί θά π' αν νοιάξη ή αυτό, αφού θάζουμε την αγάπη...

ΛΙΖΑ. — Αυτά που λες είναι λόγια χαμένα... Ρομαντισμοί!... Μα σου είπα... Η λογική πρέπει να ήπαιρσιν... Πρέπει να χωρίσουμε, όσο κι' αν αυτό είναι άδύνατο!...

ΠΑΥΛΟΣ. — Όδυνήσώ!... Όδυνήσώ για σένα!... Χά! Χά!... Έτσι λοιπόν με διώχνεις, χωρίς ένα λόγο παρηγοριάς;... Ά! μ' αγαπούσες, ή αγάπη σου θά γινόταν άκόμη πιο μεγάλη και πιο δυνατή, τώρα που είμαι φτωχός... Καλά λοιπόν, να χωρίσουμε... Δός μου πίσω τό δαχτυλίδι τού άρραβώνος...

(Η Λίζα τό βγάζει από τό δαχτυλίδι της και τό τό δίνει. Ο Παύλος τό παίρνει και κινάει για να φύγη. Έξαφνα όμως στέκεται).

ΠΑΥΛΟΣ. — Ά! έλα!... Δεν είμαι πειν πλούσιος...

ΛΙΖΑ. — Ά! έλα!... Δεν είμαι πειν πλούσιος...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ά! έλα!... Δεν είμαι πειν πλούσιος...

ΛΙΖΑ. — Ά! έλα!... Δεν είμαι πειν πλούσιος...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ά! έλα!... Δεν είμαι πειν πλούσιος...

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΚΑΜΟΡΡΑ

Οι «Καπιτέστα» και οι «Καπιντρίνι». Τό άνώτατο δικαστήριο της Καμόρρας. Η δύναμις τού άρχηγού. Άγώνες για την άρχηγία. Η καταδικαστική άποφάσις. Οι έκτελέσεις των. Συνεδριάσεις μέσα σε σπηλιές. Οι παλληκαράδες «Γκουάπι». Τά μέλη της Καμόρρας. Τά παρατσούκλια τους. Οι όπαδοί της Καμόρρας. Η Καμόρρα και οι άλλοι κακοποιοί. Τό τέλος της Καμόρρας, κλπ.

II

Όπως γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο, ή Καμόρρα διευθύνεται από έναν υπέρτατο άρχηγό : τόν «Καπιτέστα», όπως τόν λένε, και στόν όποιον όφείλουν τυφλή ύποταγή όλα τά μέλη. Έκτός όμως τού γενικού αυτού άρχηγού, υπάρχουν και δώδεκα άλλοι άρχηγοί, οι «Καπιντρίνι», οι όποιοι διευθύνουν τά δώδεκα τμήματα της Καμόρρας. Ο Καπιτέστα και οι Καπιντρίνι άπαντίζουν τό άνώτατο δικαστήριο της Καμόρρας, ή άποφάσεις τού όποιον είναι άνέκκλητοι.

Η Καμόρρα έχει και έναν ταμία-λογιστή, τόν «Κονταγιούλο», πρόσωπο με μεγάλη επιρροή και δύναμη, γιατί αυτός διαχειρίζεται όλη την περιουσία της όργανώσεως.

Στά παλαιότερα χρόνια ή δύναμις τού Καπιτέστα (τού γενικού άρχηγού) ήταν φοβερή. Είχε μεγαλύτερη ισχύ στή Νεάπολι κι' από αυτόν άκόμη τό βασιλέα της Ιταλίας. Σήμερα ή δύναμις τού αυτή έχει περιορισθή κατά πολύ. Όστόσο, όλα τά μέλη της Καμόρρας μιά φιλοδοξία έχουν : πώς να γίνουν Καπιτέστα, και, για να τό κατορθώσουν αυτό, είναι έτοιμα να κάμουν ό,τιδήποτε.

Λαβα ότι είναι αληθινά... Είναι μοναδικά... Τι θυσία έκαμες, αγαπημένη μου, να δώσης για ένα μου μόνο περιδέραιο εκατό χιλιάδες!... (Θέλει να φορέση στο λαιμό της τό περιδέραιο).

ΠΑΥΛΟΣ. — Μου δίνετε σ' παρακαλώ, δεσποινίς, τά μαργαριτάρια... Ένα τέτοιο δώρο δεν μπορώ να τό προσφέρω παρά μόνο σε μία γυναίκα που αγαπώ πολύ, ενώ σεις δεν είσθε παιά τίποτε για μένα...

ΛΙΖΑ. — Παύλο, συγχωρέσέ με!... Σ' αγαπώ... Άλλά μ' έτρόμαξες με όσα μου είπες από όλίγου... Δεν φταίω εγώ... Σ' αγαπώ πάντα, πιστέψέ με... **ΠΑΥΛΟΣ**. — Ναί, ναί!... Άλλά, όπως έσείς δεν θελήσατε να δεχθήτε ψεύτικα μαργαριτάρια, έτσι κι' εγώ δεν μπορώ να δεχθώ ψεύτικα αισθήματα... (Παίρνει τά μαργαριτάρια από τό χέρι της). Χαίρετε, δεσποινίς! (Φεύγει).

ΠΑΥΛΟΣ. — Καθώς βλέπετε, τά μαργαριτάρια είναι αληθινά... Θέλω να ν' αποκτήσω την αγάπη σας και σας είπα ότι είναι ψεύτικα... Έπίσης σας είπα ψέματα ότι ή περιουσία μου χάθηκε... Άπεναντίας ή επιχειρήσις μου π'ανε θαυμάσια, όπως ποτέ άλλοτε...

ΛΙΖΑ. — Γιατί λοιπόν, Παύλο μου, με τρώαξες άδιστα; (Κιττάζει τά μαργαριτάρια). Μα πώς δεν τό κατάρ...

ΠΑΥΛΟΣ. — Γιατί, δεν με θέλεις τώρα που είμαι φτωχός;... Δεν μου έλεγες ότι θά μ' αγαπάς πάντα, αιώνια, κι' αν συμβή;...

ΛΙΖΑ. — Ναί, αλλά... Πρέπει να είμαστε λογικοί... Πώς θά ζήσουμε; **ΠΑΥΛΟΣ**. — Σου είπα ότι κάτι μου μένει... και ότι έλπίζω στο μέλλον...

ΛΙΖΑ. — Χρόνια δολόκληρα πέρασαν για ν' άποκτήσης την περιουσία που έχασες τώρα... Πρέπει λοιπόν τώρα να περιμένο να γεράσω για να γίνω πλούσια;

ΠΑΥΛΟΣ. — Λίζα, δεν μ' αγαπάς! Δεν μ' αγαπούσες ποτέ!...

τό πάν. Για την κατάληψη τού αξιώματος τού υπεράτου άρχηγού διεξάγονται άγώνες πεισματώδεις, συνωμοσίες διοργανώνονται, σκευωρίες έξυφαινόνται και, πολλές φορές, χύνεται άφθονο αίμα.

Παύλο, δηλαδή, ή μεγάλη έξουσία του, ό Καπιτέστα μόνος δεν μπορεί να εκδώση καταδικαστική άπόφασιν έναντίον ενός μέλους της Καμόρρας. Η άπόφασις πρέπει να εκδοθή από τό άνώτατο δικαστήριο της Καμόρρας, τού όποιον συμμετέχουν άπαράκλητος και μερικοί Καπιντρίνι. Άλλοτε τό δικαστήριο αυτό είχε μοναδική έπισημότητα και αίσθηρότητα. Συνεδρίαζε σε μέρη μυστηριώδη, σε ειδικές ταβέρνες, που βρισκότουσαν, ως επί τό πλείστον, σε άπομακρυσμένα προάστια της Νεαπόλεως, κάποτε και μέσα σε παραθαλάσσιες σπηλιές.

Στις συνεδριάσεις αυτές, ή όποιες μωρούνται με τις βαρύτερες τιμωρίες. Άλλωστε, ως επί τό πλείστον, δεν ξέρουν τίποτε τό όρισμένο. Τους ύποδεικνύουν άπλώς τόν ένοχο, τόν όποιον όφείλουν να θανατώσουν. Τους οδηγούν σ' ένα μέρος, όπου ό κατάδικος περιδιαβάσει μ'ήν ξέροντας τί τον περιμένει, κι' εκεί τόν δείχνουν στους έκτελεστές, λέγοντάς τους άπλώς :

«Νά ή λάμπα που πρέπει να σβύσετε...»

Σήμερα ή καταδική αυτές δεν είναι τόσο φοβερές και έπίσημες. Φαίνεται μάλιστα, ότι πολύ σπάνια επιβάλλεται ή ποινή τού θανάτου.

Εκτός τών έπίσημων βαθμοφόρων της Καμόρρας, υπάρχουν όρισμένα άτομα, τά όποια, μολονότι δεν έχουν κανένα τίτλο και δεν άνήκουν καν στην όργάνωση, άσκούν όστόσο μεγά-

λη επιρροή επί τών μελών της Καμόρρας και θεωρούνται σάν ένα είδος προστατών και πωροπαιδών τών Καμόρρας. Τά άτομα αυτά είναι οι λεγόμενοι «Γκουάπι».

Γκουάπι, στή Ναπολιτάνικη διάλεκτο, σημαίνει τόν παλληκαρά, τόν γενναίο, συγχρόνως και τόν καλοντυμένο, κομψομένο...

Γκουάπι λέγονται συνήθως διάφορα ύποπτα ύπακείμενα, αλλά και άνθρωποι καθ' όλα έντιμοι, που έχουν μόνο τη μανία να τρομάζουν τόν κόσμο με τις παλληκαριστικές των.

Ο Γκουάπι κάνει τις παλληκαριές του για δόξα, για επίδειξη, για ελαφρολογία. Τού άρέσει επίσης να φέρει ταί ιπποτικά, να παρουσιάζει τους άδύνατους και τις γυναίκες και να φιλονικήσει ή έκτελεστική έκτέλεση μετά ξυ τών νέων μελών, τά όποια όφείλουν μ' αυτό τόν τρόπο τη σταδιοδρομία τους στην Καμόρρα.

Οι Γκουάπι άποφύγουν να υπαχθούν στους άστυνομους νόμους της Καμόρρας. Όστόσο, κάνουν μεγάλα σεβασμού και μεγάλων εκτιμήσεων έμ μέρους τών μελών της.

Ποιά είναι, λοιπόν, άκριβώς τά μέλη της Καμόρρας; Είναι πολύ δύσκολο να τό πη κανείς. Για τους φιλησώχους άστούς της Νεαπόλεως, καμορρίστας είναι κάθε κακοποιό στοιχείο που δεν ύποτάσσεται στους κοινωνικούς νόμους. Κι' αὐτοί οι άστυνομικοί συγγένους καμορρίστες με όρισμένες όργανώσεις κακοποιών στοιχείων, άφ' ενός μέρους για τί μέλη τών όργανώσεων αὐτών άρέσκονται να παρουσιάζονται ως μέλη της Καμόρρας, και άφ' έτέρου γιατί οι κακοποιοί έχουν παρατσούκλια, όπως τά μέλη της Καμόρρας.

Οι καμορρίστες, πράγματι, δεν διατηρούν ποτέ τό έπίθετό τους, αλλά μόνο τό όνομά τους, κι' αυτό στόν χαϊδευτικό ως επί τό πλείστον τύπο του, στο όποιο προσθέτουν κάτι που να τους χαρακτηρίζει ιδιαίτερο. Λένε π.χ. ό Νικόλας ό Κοντασέκης, κλπ.

Η σπηλιεα αυτή είχε γεννηθή τόσο πολύ τέλει, ώστε, έδώ και λίγα χρόνια, ύπήρχαν στή Νεάπολι περισσότερα από 10 χιλιάδες άτομα, τά όποια, κατ' άπομίμηση τών μελών της Καμόρρας, είχαν κολλήσει στα όνόματά τους τά πιο παράξενα παρατσούκλια. Έτσι ή Ναπολιτάνικη άστυνομία όλους αὐτούς τούς μπερδεύει με τούς αληθινούς καμορρίστες.

Πόσοι είναι σήμερα οι καμορρίστες; Χίλιοι; Λιγότεροι; Περισσότεροι; Κανείς δεν τό ξέρει.

Όστόσο, αν οι καθαντό καμορρίστες είναι λίγοι, τούς περιστοιχίζουν, κατά δεκάδες χιλιάδες, διάφοροι όπαδοί και προστατευόμενοι των, οι όποιοι, για να έχουν την προστασία της τρομερής αυτής όργανώσεως, συνεισφέρουν στο ταμείο της τά χρήματα, τών όποιων έχει ανάγκη για τις επιχειρήσεις της.

Χάρις στη συνήχη και στή δύναμή της, ή Καμόρρα επέβη κατά καιρούς σ' όλους τούς κακοποιοούς της Νεαπόλεως. Τους άρρεσε δηλαδή να κάνουν έλεύθερα τις επιχειρήσεις των, από τόν όσον όμως να της δίνουν ένα μερίδιο από τά κέρδη τους και συγχρόνως να μην περιόζουν ούτε τούς καμορρίστες, ούτε τούς φίλους των, ούτε κανένα από τούς προστατευόμενους των.

Πρό της έκπαράσεως τού Φασισμού άκόμη, οι καμορρίστες επέβησαν σε όλες τις διαφορές τών μικροπόρων και τών μικροεπαγγελματιών. Έπαρσαν δηλαδή ένα μικρό μερίδιο από τά κέρδη τών μικροεπαγγελματιών, και κανόνιζαν τις ταρίφες τών άμαξάδων, τών φαρμάκων, τών τοκογλύφων και όλων όσων διατηρούσαν ύποπτα καταστήματα.

Σήμερα, στή Ιταλία τού Μουσολίνι, είναι ζήτημα αν ύπάρταται πειρά ή Καμόρρα. Δεν ύπάρχουν παρά μερικά μόνον παλαιά μέλη της, που θά μείνουν για λίγα χρόνια άκόμη ή στενή ζωντανή άπλήρησ τού μυστηριώδους και τρομακτικού θρύλλου της...

Άρχηγοί της Καμόρρας.

γινόντουσαν πάντοτε κατά τις μεταμορφώσεις όρες, τά μέλη τού δικαστηρίου φορούσαν μαύρες μάσκες και μακροχίτωνες μαύρους μανδύες.

Ίδου πώς περιγράφει μία καταδική σε θάνατο από τό δικαστήριο της Καμόρρας, ένας Ναπολιτάνος συγγραφέας, ό όποιος παρακολούθησε τη δίκη στή μυστηριώδους αυτής όργανώσεως σε όλες τις λεπτομέρειές της :

«Όταν πρόκειται ν' άποφασισθή ή εις θάνατον καταδικη κανενός μέλους της Καμόρρας, τό όποιον παρέδωχ τόν όρκο του, τό δικαστήριο της όργανώσεως συνέχεται με μεγάλη έπισημότητα και εκδίδει την άπόφασί του. Μετά την έκδοσι της άποφάσεως, εκλέγει δύο ή τρία από τά μέλη, στα όποια αναθέτει την έκτέλεσι της. Συνήθως ή έκτελεστική έκτέλεση μετά ξυ τών νέων μελών, τά όποια όφείλουν μ' αυτό τόν τρόπο τη σταδιοδρομία τους στην Καμόρρα.

Οι Γκουάπι άποφύγουν να υπαχθούν στους άστυνομους νόμους της Καμόρρας. Όστόσο, κάνουν μεγάλα σεβασμού και μεγάλων εκτιμήσεων έμ μέρους τών μελών της.

Οι καμορρίστες, πράγματι, δεν διατηρούν ποτέ τό έπίθετό τους, αλλά μόνο τό όνομά τους, κι' αυτό στόν χαϊδευτικό ως επί τό πλείστον τύπο του, στο όποιο προσθέτουν κάτι που να τους χαρακτηρίζει ιδιαίτερο. Λένε π.χ. ό Νικόλας ό Κοντασέκης, κλπ.

Η σπηλιεα αυτή είχε γεννηθή τόσο πολύ τέλει, ώστε, έδώ και λίγα χρόνια, ύπήρχαν στή Νεάπολι περισσότερα από 10 χιλιάδες άτομα, τά όποια, κατ' άπομίμηση τών μελών της Καμόρρας, είχαν κολλήσει στα όνόματά τους τά πιο παράξενα παρατσούκλια. Έτσι ή Ναπολιτάνικη άστυνομία όλους αὐτούς τούς μπερδεύει με τούς αληθινούς καμορρίστες.

Πόσοι είναι σήμερα οι καμορρίστες; Χίλιοι; Λιγότεροι; Περισσότεροι; Κανείς δεν τό ξέρει.

ΤΑ ΝΑΥΑΓΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΛΕΓΕΩΝΟΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

Τι είναι η λεγεών των Ξένων. Κάθε κρυδιάς καρδί. Πρόβχτα μετά λύκαν. 'Η μεγάλες τραγωδίες. Κόμητες και δολοφόνοι, στρατηγοί και καταχρασταί, τιμιοι και άτιμοι. Τό καταφύγιο των καταδικασμένων. Οι άνθρωποι που δεν μιλούν και δεν γελούν ποτέ τους. Τό μυστηριώδες παρελθόν τους. Τό εγκλημα ενός έπισκόπου. 'Ο εξαδελφος του Κάιζερ στη λεγεώνα των Ξένων, κλπ.

Υ

ΠΑΡΧΕΙ σήμερα ένα σώμα στρατού μοναδικό στον κόσμο : 'Η περιήρημη Λεγεών των Ξένων, την όποιαν ίδρυσε και όργανωσε η Γαλλία για την υπερασπισί των άποικιών της και ιδίως του Μαρόκου.

Οι άνδρες του σώματος αυτού υποφέρουν τόσο πολύ κάτω από τον φλογερό ήλιο του 'Ισημεινου, διατρέχουν τόσους κινδύνους από τις επιδρομές των 'Αράβων ανταρτών, και γενικά υποβάλλονται σε τόσες στερήσεις, ώστε θα ήταν εγκλημα αν έχρησιμοποιούντο ως στελέχη του άπλοι κληρωτοί στρατιώται.

Γι' αυτόν τό λόγο η Γαλλική κυβέρνηση σκέφτηκε να χρησιμοποιήση για τό Μαρόκο άποικιστικώς έθελοντάς, ανθρώπους δηλαδή που θέλουν μόνοι τους να υπηρετήσουν ως στρατιώται εκεί.

Τό πράγμα φαίνεται παράξενο έκ πρώτης όψεως. Γιατί, πούς θα δεχόταν να υποβληθή μόνος του σ' αυτό τό φοβερό μαρτύριο, πούς θα ήθελε να διακινδυνεύει έτσι τη ζωή του, χωρίς άλλωστε μεγάλες θλικές άπολαυές ; Για ν' άποφασίση κανείς να εγκαταλείψη την κοινωνία, τους συγγενείς και φίλους του, θα έπρεπε να έχη σοβαρούς λόγους να τό κάνει αυτό. 'Οστόσο υπάρχουν πολλοί άνθρωποι, οι όποιοι θέλουν ν' άποφύγουν τη δικαιοσύνη για κάποιο εγκλημα που έκαναν, και άλλοι που διεπράξαν μεγάλα παραπτώματα και θέλουν ν' ατιμωρηθούν...

'Ε, λοιπόν, από τέτοιους ακριβώς ανθρώπους άπαρτίζεται η Λεγεών των Ξένων. Οι άνδρες του σώματος αυτού είναι όλοι τους κοινωνικά νανάγια — εγκληματία που θέλουν να γλυτώσουν από την γκαλοτίνια, κλέφτες που δεν θέλουν να ασπίσουν στη φυλακή, ατιμασμένοι βαρδνοι, καταχρασταί στρατηγοί, κληρικοί που υπέκυψαν σ' ένα δυνατό πειρασμό, άνθρωποι τέλος που θέλουν να βρεθούν μακριά από τον κόσμο, για να κρύψουν στα βάθη της έρημιάς τη μεγάλη ντροπή που κληιδώνει τό μέτωπό τους και την ψυχή τους...

'Η Γαλλική λοιπόν κυβέρνηση τό ξέρει πολύ καλά ότι όλοι, όσοι καταδύσσονται σ' αυτό τό σώμα, είναι άνθρωποι με ύποπτο παρελθόν. Τους δέχεται όμως, γιατί, με την κατάταξί τους, τους παρέχει και την εύκαιρία να ξελεωθούν για τά παλιά τους άμαρτήματα.

Και τους στέλνει στα προκεχωρημένα φυλάκια του Μαρόκου — χωρίς να τους έρωτά από που έρχονται, τί έκαναν πρώτα, χωρίς μάλιστα να τους αναγκάζη να πουν τό πραγματικό τους όνομα — για να μπορέσουν, μέσα στην άπραντη έρημιά, που θα τους ζώνη από παντού, να συγγενεοροθούν.

ν' άναμετρήσουν τό μέγεθος του σφάλματός των, να μετανοήσουν και να ξαναγίνουν καλοί και τίμιοι άνθρωποι, άν τους φωτίση ή χάρις του Θεού...

* * *

'Εν τούτοις πολλοί άπ' αυτούς — οι κοινοί λωποδύται, οι έκ γενετής δολοφόνοι — εξακολουθούν, και μετά την κατάταξί τους στη Λεγεώνα των Ξένων, να δείχνουν ότι δεν έχουν σκοπό να διορθωθούν και ότι κατετάχθησαν σ' αυτό τό σώμα όχι από άνάγκη, αλλά έξέλεωθούν, άλλ' άπλως γνά να γλυτώσουν από την καταδίωξη του νόμου.

Κοντά όμως σ' αυτούς τους άθεραπεύτους κακοποιούς υπάρχουν και μερικοί άλλοι «μυστηριώδεις» τύποι, με

βαθεία. Και ύστερα πέφτουν σ' έκστατική όνειροπόληση : βλέπουν τό δράμα του κόσμου, κόσμο τον όποιον έχουν χάσει για πάντα. Και από την συνεχή αυτή άπονόρνωσι συνέρχονται μονάχα όταν ο σαλπικτής του φυλακίου σαλπίζει : «Στά ύπαι!» για να πάρουν τά τουφέκια τους και να πολεμήσουν με τους άγριους ιδιαινεείς που έκαναν και πάλιν επιδρομή... Και ύστερα, όταν τελειώση ή μάχη, ξαναπέφτουν στο βαθύ τους λήθαργο — ενώ ο ήλιος, ο φλογερός ήλιος της έρήμου, τους καίει και τους ψήνει...

'Ας σκεφθούμε τώρα μ' εύλάβεια, μισοστά σέ μερικους από τους τραγικούς αυτούς ανθρώπους και άς ρι-

ρία. Πέθανε με την πίπα στο στόμα, χωρίς να δηλώση την πραγματική του ταυτότητα, χωρίς ν' άφήση καμιά παραγγελία, κανένα γράμμα προς να γνωστό συγγενή του. 'Υστερ' από τέσσερες μήνες μαδείθηκε ότι ο μυστηριώδης αυτός τύπος ήταν ο κόμης ντε Μπάντισεν, γινός του γενικού διοικητού του Μαγδεμβούργου, πρώην άξιοματικός του Γερμανικού στρατού, άποστρατευθείς για κάποια κατάχρησι που έκανε...

Στό σώμα των Σπαχίδων ύπηρετούσε πρό έτών ένας τέτοιος μυστηριώδης τύπος, διακριθείς σέ πολλές μάχες. Οι άνώτεροι του τον είχαν παρακαλέσει πολλές φορές να δηλώση τό πραγματικό του όνομα, την πραγματική του ταυτότητα, για να προτείνουν τον προβιβασμό του. 'Εκείνος όμως δεν ήθελε με κανένα τρόπο ν' άποκαλύψη τό παρελθόν του. 'Εάν έλεγε πούς ήταν, θα έφτανε στο βαθμό του συνταγματάρχου, ύστερ' από τις άνδραγαθίες που έκανε. Μά προτίμησε να πεθάνη άπλως στρατιώτης — και να πάση μαζί του στον τάφο τό μυστικό της ζωής του...

Μιά μέρα, ένας σημνός κύριος ζητούσε να καταταχθή στη Λεγεώνα των Ξένων. 'Εδήλωσε πως ήταν Βέγγος καθηγητής των μαθηματικών. Τόν έδεχθησαν και τον έστειλαν στο Μπέλ 'Αμπέλ. 'Υστερ' από λίγον καιρό τον προβίβασαν σέ δεκανέα. Είχε μάθει τό στρατιωτικό κανονισμό στην έντέλεια και οι άνώτεροι του έξεπλήρουντο με τις γνώσεις του περί στρατιωτικής τέχνης. Πέρασε άρεκτός χρόνος. 'Ενας στρατηγός πέρασε από τό Μπέλ 'Αμπέλ για να επιθεωρήση τά φυλάκια. Και, μόλις είδε τό δεκανέα, ταραχθηκε, συγκινήθηκε, τον πλησίασε και του έσφιξε τό χέρι. Και τότε άπεκαλύφη ότι ο δεκανέας εκείνος ήτο πρώνη άντισυνταγματάρχης και καθηγητής της πολυμηκής τέχνης στη Σχολή των Ευελπίδων ! Γιατί όμως άναγκάστηκε να πάη στη Λεγεώνα των Ξένων ; Αυτό κανείς δεν τό έμαθε ποτέ. Θά είχε κάνει, φαίνεται, ένα εγκλημα που παρέμεινε μυστικό...

* * *

Τό 1892 κατετάχθη στη Λεγεώνα των Ξένων ένας ύψηλόσωμος, κατάξανθος και γαλανομάτης Γερμανός. 'Εδήλωσε όνομα ψεύτικο κ' άτέφνε να πη τί δουλειά έκανε πρώτα. Δέν του έξήτησαν περισσότερες έξηγήσεις. 'Ο άνηρωπος αυτός ήταν διαρκώς σκνυθώπος και άμυλητος. Πεοπατούσε άθόρυβα, σάν σκιά. Τό 1894 τον έστειλαν σέ μιά μάχη, στο Τονκίνο. Πολέμησε με άράνταστη γενναύτητα, με την πίπα στο στόμα, ενώ ή σφαίρες έπεφταν σάν βροχή γύρω του. 'Ενα θραύσμα δίδους τον βοήκε στο μηρό και του άπέκοψε την άρτη.

Κανείς όμως από τους Μεξιανούς ιερείς δεν έδέχθη να λειτουργήση. Τί να κάνουν τότε ; 'Ο στρατηγός βοήθηκε σέ δύσκολη θέση. Σφαρκία πα-

ρουσιάζεται μπροστά του ένας στρατιώτης και του λέει :
— Μου επιτρέπετε, στρατηγέ μου, να λειτουργήσω εγώ ;
— Έσν ;
— Ναι, θά τά καταφέρω.

'Η λειτουργία έγινε. 'Ο στρατιώτης έθγαλε τη στολή του κ' έφόρεσε τά ιερατικά άμφια. 'Από τη στάσι του δέ και από την εύκολία με την όποια έλεγε τους ψαλμούς, φαινόταν ότι θα είχε κάνει άλλοτε πατάς.

Πράγματι : ο άπλως αυτός στρατιώτης της Λεγεώνας των Ξένων ήταν όμως ν' έπισκοπος ! 'Αναγκάστηκε όμως να βγάλη τά ράσα και να ταφή ζωντανός στη Λεγεώνα ύστερ' από τό τρομερό σκάνδαλο που δημιουργήθηκε στην έπισκοπή του για ένα βαρύν σαρκικό παράπτωμα...

'Ενας αξιοματικός του 'Ισπανικού ναυτικού έχασε στα χαρτιά ένα μεγάλο ποσό κ' έκανε μιά πλαστογραφία για να βρή χρήματα. Τόν άνεκάλυψαν και τον άποστράτευσαν. Κατέβηκε τότε στην 'Ελλάδα, πολέμησε ως έθελοντής στον πόλεμο του 97 — καθώς μαθείτηκε άργότερα — κ' ύστερα πήγε στη Νίκαια. 'Εκεί ξαναπάψε, έκανε κ' άλλες πλαστογραφίες κ' άναγκάστηκε, για να μνη τον πιάσουν, να πάη στη Λεγεώνα των Ξένων. Πέθανε σ' ένα φυλάκιο του Μαρόκου από μαρασμό...

* * *

Τό 1897, ο 'Αλβέρτος Φοιέντερικ, γινός του Φοιέντερικ και της Φοιεντερικά Νόρμεμαν, γεννηθείς την 16 'Οκτωβρίου 1871 — καθώς έδήλωσε μόνος του — κατετάσσετο στο 2ο τάγμα της Λεγεώνας των Ξένων. Τά χέρια του ήταν κάτασπρα, τά νύχια του μακριά και περιποιημένα... 'Από την πρώτη στιγμή που πάτησε τό πόδι του στη στρατώνια, κατεγοήτευσε τους συνάδελφους του με τους γλυκούς και φιλοφρονητικούς τρόπους του. Κάπου-κάπου τον έπαινε ένα παράξενο, τρελό γέλιο. Κ' ύστερα έπεφτε σέ βαθιά μελαγχολία.

'Αλλοτε πάλιν εδάριζε.

Οι άνώτεροι του διασάδνηχαν την κρυφή τραγωδία αυτού του νέου, ειδαν ότι δεν θα μπορούσε ν' άνθέξη στην τραχεία ζωή των στρατιωτών της Λεγεώνας των Ξένων, και τον έστειλαν στο νοσοκομείο, με τον σκοπό να τον άπαλλάξουν της ύπηρεσίας.

Πέθανε μιά μέρα, ύστερ' από μιά κρίση δξυάντης μελαγχολίας. 'Εοθυσε, έλωσε σάν κερί.

Τρείς μέρες ύστερ' από τό θάνατό του, μιά μικρή θαλαμηγός άραξε στην παραθαλάσσια πόλι όπου ήταν τό νοσοκομείο. Και μιά πρεσβεία από άνωτέρους άξιοματικούς και διπλωματικούς ύπαλλήλους έξήτησε την σoren του ήθδην 'Αλβρόχτου Φοιέντερικ — ο όποιος ήταν εξαδελφος του πρίγκηπος 'Ερρίκου της Πρωσίας και του Γουλιέλμου Β', αυτοκράτορος της Γερμανίας...

Μά γιατί, γιατί ο εύγενής αυτός βοήθηκε στη Λεγεώνα των Ξένων ; Κανείς δεν θα μάθη ποτέ τό κρίμα που του βάραινε την συνείδησι...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

'Η γυναίκα μοιάζει με τη σκά. 'Οταν την κινηγιάς, φεύγει. 'Οταν φεύγης, σέ κινηγιά.

('Ινδική παροιμία)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΦΡΟΝΙΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Παρχμύθι της Κορώνης)

Μιά φορά κ' έναν καιρό ζούσε ένας άντρας που είχε μιά γυναίκα τόσο ντροπαλή, ώστε δεν κατέβαινε ποτέ στην αύλη να τάιση τις κόττες, γιατί ντροπέταν και τον κόκκορα άκόμη.

'Ο άντρας της λοιπόν τό είχε μεγάλο καμάρι που ή γυναίκα του ήταν τόσο φρόνιμη και καλή, και μιά μέρα μάλιστα κάθισε και ελτε στο παζάρι πός ή γυναίκα του ντροπέταν και τον κόκκορα άκόμη.

— 'Αλήθεια ; του είπαν τότε οι φίλοι του. Σου τό είπε αψτό τό πρᾶμμα και σν τό πιστεύεις ;

— Και βέβαια τό πιστεύω, άπάντησε αυτός. Και γιατί να μνη τό πιστέψω ;

— Καλά, του είπαν οι φίλοι του. Για να σου άποδείξουμε πως δεν έχεις δίκιο σ' αυτό που λές, κάνε μιά μέρα πως φεύγεις από τό σπίτι σου και κρύψου κάπου... Τότε θα δής τί θα κάνει ή γυναίκα σου, νομίζοντας πως εσύ λείπεις...

'Ο κακομοίρης ο άντρας παραξενεύτηκε άκούοντας ένα τέτοιο πᾶγμα. 'Οστόσο συμφώνησε με τους φίλους του να κάνει αυτό που του είπαν τό ίδιο βράδυ.

Γύρισε λοιπόν στο σπίτι του και είπε στη γυναίκα του να του έτοιμάση τά πράγματα του, γιατί θαφευγε τό ίδιο βράδυ για ταξίδι και θα έλειπε κάμποσες μέρες.

— Μετά χαράς, άφέντη μου, ελτε ή γυναίκα του.

Τού έτοιμάσε λοιπόν τά πράγματά του, τού έβαλε να φάη, τον ξεπροβόδησε κ' ύστερα ανέβηκε πάλι άπάνω στο σπίτι. 'Εκείνος όμως, μόλις βγήκε έξω, μπηκε πάλι κρυφά-κρυφά μέσ' στο σπίτι και κρύφτηκε κάτω από τη σκάλα.

Σέ λίγη ώρα, από τον κρυψώνα του άκουσε τη γυναίκα του να λήη της δούλας :

— Πετάξου, καυμένη, ως τον ύφαντή και πές του πως ο άφέντης σου πάει ταξίδι, και πές τον νάρθη έδώ για να φάμε και να γλεντήσουμε.

Πάει ή δούλα στον ύφαντή και τού τό λέει. 'Εκείνος όμως που ήταν συννενομένος από πρην με δίλους τους άλλους, άπάντησε της δούλας :

— Πές της κυράς σου πως την γλυκοφιλώ, αλλά δεν μπορώ νάρθω γιατί μου παραγγείλανε να φτιάξω τό φουστάνι της βασιλοπούλας για τού βασιληά τους γάμους. Και δός της κ' αυτό τό κομμάτι τό μεταξωτό για τά χαιρετίσματα.

Γυρίζει πίσω ή δούλα και λέει της κυράς της :

— Κυρά, τού τόπα, αλλά δεν μπορώ νάρθω γιατί τού παραγγείλανε τό ρούχο της βασιλοπούλας για τού βασιληά τους γάμους. Και μου είπε πως σέ γλυκοφιλεί και σου στέλνει τούτο τό μεταξωτό για τά χαιρετίσματα.

Καθώς τάκουσε όλ' αυτά ο άντρας της ο κακομοίρης, που ήταν πίσω από τη σκάλα, κόντεψε να τσούρη κόλλας.

Δέν είπε όμως τίποτε κ' εξακολούθησε να μένη κρυμμένος για να δη τί θα γίνη παρακάτω.

'Ακουσε λοιπόν σέ λίγο τη γυναίκα του να λήη πάλι της δούλας :

— Ού να καθή ο βρωμίλος ο ύφαντής. 'Αμ' ντέ που θα σιάσω για χατήρι του... 'Αίντε στον λαμπαδιτζή και πές του πως λείπει ο άφέντης σου και πές τον νάρθη να φάμε και να γλεντήσουμε...

Πάει ή δούλα στο λαμπαδιτζή και τού τό λέει. Μά εκείνος της άπαντάει :

— Πές στην κυρά σου πως την γλυκοφιλώ, αλλά δεν μπορώ νάρθω γιατί μου παραγγείλαν να φτιάσω τις λαμπαδάδες για τού βασιληά τους γάμους.

Πάει εκείνη στην κυρά της, της δίνει τό χαλβά και της λέει πως δεν μπορούσε να πάη ο χαλβατζής γιατί είχε να φτιάση τους χαλβάδες.

— 'Α! στο καλό ! είπε τότε εκείνη. Κανένας δεν μπορεί νάρθω ! Πήγαινε τότε κάτω να μανταλώση την πόρτα και να πέσουμε να κοιμηθούμε.

'Ο άντρας της, που ήταν κρυμμένος κάτω από τη σκάλα, τά είχε άκούσει όλ' αυτά και είχε φρενιάσει από τό κακό του.

— 'Αχ, έλεγε, αυτή είναι που ντρέπεται τον κόκκορα και τά έχει φτιάσει με δίλους !... Δίχο είχαν οι φίλοι μου που μου τάλεγαν...

Σάν άκουσε λοιπόν πως ή γυναίκα του έστειλε τη δούλα για να μανταλώση, έτρεξε κρυφά και βγήκε από τό σπίτι και κούφτηκε στη γωνιά. 'Υστερα όμως από λίγο γύρισε πίσω και άρχισε να χτυπάει δυνατά την πόρτα.

— Παναγία μου ! φωνάζει ή γυναίκα του από πάνω. Ποιός είναι ;

— 'Ανοίξε γυναίκα, φωνάζει εκείνος από κάτω, εγώ είμαι.

Τρέχει εκείνη τότε και τού άνοίγει.

— Άντρούλη μου, τού λέει, τί έπαφες ; Τί σου πηξε και γύρισε πίσω τέτοια ώρα ;

— 'Αχ, καυμένη γυναίκα, της άπαντάει εκείνος. Τί να πάθω, που κόντεψα να μνη ξαναγυρίσω !... 'Εκεί, στο δρόμο που πήγαινα, άπάντησα δύο φελδια που λαμπαδοπάγαν σάν τό μεταξωτό που σου στείλε ο ύφαντής. Και ήταν και χοντρά σάν τις λαμπαδάδες που σου στείλε ο λαμπαδιτζής. Κι αν δεν επέταγα σάν τά περισσότερα που σου στείλε ο λαμπαδιτζής, θα με τρώγανε σάν τό χαλβά που σου στείλε ο χαλβατζής !

'Η γυναίκα του σάν τάκουσε αυτό, έμεινε μ' άνοιχτό τό στόμα και δεν ήξερε τί να πη... Την άρπάζει κ' εκείνος, της δίνει ένα καλό ξύλο και την διώχνει με τις κλωτσιές από τό σπίτι μαζί με τη δούλα της. Κι' από τότε δεν πιστευε πως μπορεί να ύπαρξη γυναίκα που να ντροπέται και τον κόκκορα !...

σε γλυκοφιλεί, μα δεν μπορεί νάρθω, γιατί πρέπει να πάη διακόσια περισσότερα για τού βασιληά τους γάμους. Και μούδωσε κ' αυτά τά δυο πισούνια για τά χαιρετίσματα...

— Ξέρεις τί να κάνης ; της λέει τότε ή κυρά της. Να πᾶς στον χαλβατζή και να τού πᾶς πως είμαι μοναχή και πές του πως λείπει ο άφέντης σου και πές τον νάρθη να φάμε και να γλεντήσουμε...

Πάει πάλι ή δούλα, βρίσκει τό χαλβατζή και τού τό λέει. Μά κ' εκείνος της άπαντάει :

— Δόσε στην κυρά σου τούτον τό χαλβά και πές της πως την γλυκοφιλώ, αλλά δεν μπορώ νάρθω γιατί έχω να φτιάσω τους χαλβάδες για τού βασιληά τους γάμους.

Πάει εκείνη στην κυρά της, της δίνει τό χαλβά και της λέει πως δεν μπορούσε να πάη ο χαλβατζής γιατί είχε να φτιάση τους χαλβάδες.

— 'Α! στο καλό ! είπε τότε εκείνη. Κανένας δεν μπορεί νάρθω ! Πήγαινε τότε κάτω να μανταλώση την πόρτα και να πέσουμε να κοιμηθούμε.

'Ο άντρας της, που ήταν κρυμμένος κάτω από τη σκάλα, τά είχε άκούσει όλ' αυτά και είχε φρενιάσει από τό κακό του.

— 'Αχ, έλεγε, αυτή είναι που ντρέπεται τον κόκκορα και τά έχει φτιάσει με δίλους !... Δίχο είχαν οι φίλοι μου που μου τάλεγαν...

Σάν άκουσε λοιπόν πως ή γυναίκα του έστειλε τη δούλα για να μανταλώση, έτρεξε κρυφά και βγήκε από τό σπίτι και κούφτηκε στη γωνιά. 'Υστερα όμως από λίγο γύρισε πίσω και άρχισε να χτυπάει δυνατά την πόρτα.

— Παναγία μου ! φωνάζει ή γυναίκα του από πάνω. Ποιός είναι ;

— 'Ανοίξε γυναίκα, φωνάζει εκείνος από κάτω, εγώ είμαι.

Τρέχει εκείνη τότε και τού άνοίγει.

— Άντρούλη μου, τού λέει, τί έπαφες ; Τί σου πηξε και γύρισε πίσω τέτοια ώρα ;

— 'Αχ, καυμένη γυναίκα, της άπαντάει εκείνος. Τί να πάθω, που κόντεψα να μνη ξαναγυρίσω !... 'Εκεί, στο δρόμο που πήγαινα, άπάντησα δύο φελδια που λαμπαδοπάγαν σάν τό μεταξωτό που σου στείλε ο ύφαντής. Και ήταν και χοντρά σάν τις λαμπαδάδες που σου στείλε ο λαμπαδιτζής. Κι αν δεν επέταγα σάν τά περισσότερα που σου στείλε ο λαμπαδιτζής, θα με τρώγανε σάν τό χαλβά που σου στείλε ο χαλβατζής !

'Η γυναίκα του σάν τάκουσε αυτό, έμεινε μ' άνοιχτό τό στόμα και δεν ήξερε τί να πη... Την άρπάζει κ' εκείνος, της δίνει ένα καλό ξύλο και την διώχνει με τις κλωτσιές από τό σπίτι μαζί με τη δούλα της. Κι' από τότε δεν πιστευε πως μπορεί να ύπαρξη γυναίκα που να ντροπέται και τον κόκκορα !...

Καθώς τάκουσε όλ' αυτά ο άντρας της ο κακομοίρης, που ήταν πίσω από τη σκάλα, κόντεψε να τσούρη κόλλας.

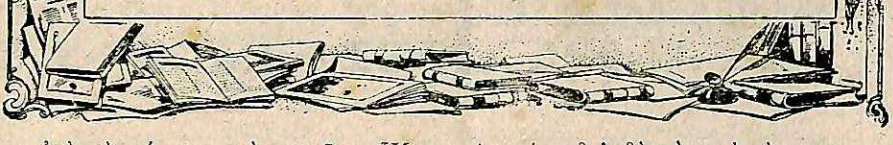
ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ
('Από άνεκδοτη λαογραφική συλλογή)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου).

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΑΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

—Μήπως έχετε κανένα μεγάλο φίλο στην Αθή; ρώτησε ο διοικητής.

—Κανέναν, απάντησε ο νέος.

—Κάποιον άγνωστο προστάτη τέλος πάντων, που να φροντίζει για σας; εξασολούσε ο διοικητής.

—Κανέναν, κύριε, κανέναν απολύτως.

—Τότε λοιπόν πώς ελπίζετε να βγείτε από δω μέσα;

—Μά... στην τύχη, απάντησε χαμογελώντας ο Γάστον.

Κατόπιν ο Γάστον, αφού συνέταξε προς το διευθυντή της αστυνομίας μια αίτηση για την παροχή άδειας ξυρσιματος, έγγραφο πώς από το δωμάτιό του καταγοητευμένος από τη συμπεριφορά και από το χρωατήρα του... ντε Λόντεν.

Μόλις έμπηξε στο κελί του ο ιπποπόταμος, σκέφθηκε να ρωτήσει το φυλακισμένο να έχουν φως στα δωμάτιά του, ή απάντησε όμως ήταν άσχημη. Γι' αυτό, μόλις ένοιωσε, έπεσε ήσυχα να κοιμηθεί. Η πρωινή επίσκεψή του στην αίθουσα των βασανιστηρίων του είχε δώσει ένα απ' τα μεγαλύτερα μαθήματα της ζωής του και δεν έσκεπτόταν πια παρά αυτή την περιπέτεια. Κοιμημένος όμως απ' τα άφροντα γεγονότα της ημέρας δεν άσχεσε να κλείσει τα μάτια του και να βυθιστεί σ' έναν ύπνο βαθύτατο.

Ένω κοιμόταν, χωρίς να ξέρη κι αυτός πόσες ώρες είχαν περάσει από τότε που πλάγιασε, ξύπνησε απ' το κορότο ενός μικρού κουνουπιού που φανόταν σαν να χτυπούσε μέσ' το ίδιο το δωμάτιό του. "Ανοίξε τα μάτια του όσο μπορούσε, άλλ' ούτε το κουνουπιό κατάφερε να διακριθεί πουθενά, ούτε εκείνον που το χτυπούσε μέσα στο σκοτάδι. Το κουνουπιό όμως εξασολούσε να ήχη, αλλά...

—"Ορδεις τέλος πάντων; Με ακούς τώρα;

—Ναι, απάντησε ο Γάστον, τί θέλετε;

—Τι θέλω; Νόστιμη ερώτηση. Να μιλήσουμε, διάβουε...

—Πολύ καλά, να μιλήσουμε, ελτε και ο ιπποπόταμος.

—Είστε ο ιπποπόταμος Γάστον ντε Σάντρε, εξασολούσε η άγνωστη φωνή, με τον όποιο είχα την τιμή να γευματίσω σήμερα στην κατοικία του διοικητού κυρίου ντε Λόντεν;

—Μάλιστα, κύριε.

—Δοῦλος σας ταπεινός, ιπποπόταμος.

—Κ' εγώ δικός σας.

—Δεν μου λέτε, σάς παρακαλώ, σε ποιο σημείο βρίσκεται η ύπνωση της Βρετανίας;

—Δεν το βλέπετε; Πού άλλου απ' τη Βασιλίδα;

—Καλά! Ελτε η φωνή με φειδωλό τόνο.

—Με συγχωρείτε, κύριε, ξαναείπε ο Γάστον, αλλά γιατί με ρωτάτε για την ύπνωση της Βρετανίας;

—Είλω να μάθω σε ποιο σημείο βρίσκεται για να εξηγήσω για ποιο λόγο μιά κακομεταχειρισμένη προσηγορία ε'ίμαι τους άλλους που δεν κατηγορούνται για αυτή τη συνωμοσία.

—"Αν δεν το ξέρετε εσείς, απάντησε ο Γάστον, το ξέρω εγώ. Έχω

από το πάτωμα που πατούσε. Ήταν φανερό πώς ο ήχος του κουνουπιού και οι χτύποι του πατώματος ήταν ιδιαίτερα συνθήματα και έστέλλονταν από τους γείτονές του φυλακισμένους.

Θέλοντας τότε να φωτίσει λιγάκι το σκοτεινό δωμάτιό του, ανασήκωσε το ψάθινο παραπέτασμα του παραθύρου του, που έκοβε τις άγριες του φεγγαριού. "Αλλά την ίδια στιγμή παρατήρησε κάποιο άσυνήθιστο αντικείμενο που κορμωόταν απ' την άκρη ενός σκουινού και κουνιόταν μπροστά στις σιδερένιες κιγκλίδες του παραθύρου.

—Λοιπόν! Είπε ο Γάστον από μέσα του. Νά που βοήθαμε και δουλειά για να μην έχουμε παράνομο. Καθένας όμως με τη σειρά του, μη βιάζεται. Στη φυλακή απαιτείται προ πάντων τάξις και πειθαρχία. "Ας δούμε πρώτα τι θέλει αυτός ο κωδικοποιός της που έχει δικαίωμα προτεραιότητας...

Μ' αυτές τις σκέψεις ο Γάστον ξαναγύρισε στο τζάκι, άπλωσε το χέρι του κι έπιασε ένα λεπτό σκουινί, στην άκρη του οποίου κορμωόταν ένα κουνουπιό. Την ίδια στιγμή έπιασε ως τ' αυτιά του μέσ' απ' το σάλινα του τζακιού μια φωνή που του έλεγε:

—"Ορδεις τέλος πάντων; Με ακούς τώρα;

—Ναι, απάντησε ο Γάστον, τί θέλετε;

—Τι θέλω; Νόστιμη ερώτηση. Να μιλήσουμε, διάβουε...

—Πολύ καλά, να μιλήσουμε, ελτε και ο ιπποπόταμος.

—Είστε ο ιπποπόταμος Γάστον ντε Σάντρε, εξασολούσε η άγνωστη φωνή, με τον όποιο είχα την τιμή να γευματίσω σήμερα στην κατοικία του διοικητού κυρίου ντε Λόντεν;

—Μάλιστα, κύριε.

—Δοῦλος σας ταπεινός, ιπποπόταμος.

—Κ' εγώ δικός σας.

—Δεν μου λέτε, σάς παρακαλώ, σε ποιο σημείο βρίσκεται η ύπνωση της Βρετανίας;

—Δεν το βλέπετε; Πού άλλου απ' τη Βασιλίδα;

—Καλά! Ελτε η φωνή με φειδωλό τόνο.

—Με συγχωρείτε, κύριε, ξαναείπε ο Γάστον, αλλά γιατί με ρωτάτε για την ύπνωση της Βρετανίας;

—Είλω να μάθω σε ποιο σημείο βρίσκεται για να εξηγήσω για ποιο λόγο μιά κακομεταχειρισμένη προσηγορία ε'ίμαι τους άλλους που δεν κατηγορούνται για αυτή τη συνωμοσία.

—"Αν δεν το ξέρετε εσείς, απάντησε ο Γάστον, το ξέρω εγώ. Έχω

τη γνώμη δηλαδή πώς για να γευματίσουμε σήμερα μαζί, ή ύπνωση της Βρετανίας πάλι άσχημα δίχως άλλο. "Επιτρέψτε μου όμως να διακρίνω τη συνωμοσία μου, γιατί χτυπάει κάποιος άλλος σκοπό απ' το πάτωμα και πρέπει να του απαντήσω.

—Πολύ εύχαριστος, κύριε, πηγαίνετε στη δουλειά σας. "Αν δεν με άπατούν μάλιστα ή... τοπογραφικές γνώσεις μου, θα χτυπήσει ο μαρξισμός ντε Πομπαιόου.

—Είπε διστακτικά να βεβαιωθεί.

—"Οχι όσα το φαντάζεσθε.

—Μά πώς;

—"Ακούστε. "Αν προσέξετε, θα έδωτε πώς οι χτύποι γίνονται μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο. "Ο τρόπος αυτός χρησιμοποιεί προς συνεννόηση όσων δεν έχουν την εύνοια να συνομιλούν απ' δίχως οί χτύποι γίνονται μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο. "Ο τρόπος αυτός χρησιμοποιεί προς συνεννόηση όσων δεν έχουν την εύνοια να συνομιλούν απ' δίχως οί χτύποι γίνονται μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο.

—Τότε δώστε μου μερικές οδηγίες.

—Ναι, απ' την άκρη της φωνής, σάς παρακαλώ, για ν' αντιληφθώ τι μου λέει.

—Εύχαριστος. Τό άλφάβητο δεν περιέχει... είκοσι γράμματα;

—Δεν τα μέτρησα ποτέ, άλλ' άφου με διαβεβαιώνετε, σάς πιστεύω.

—"Ε, λοιπόν, για να παρουστήσουν οι φυλακισμένοι το γράμμα α, χτυπούν μία φορά, το β δύο φορές και οίτω καθεξής...

—Καταλαβαίνω τι μου λέτε, άλλ' άσχει να σας συγγνώμη μ' αυτόν τον τρόπο. Στο παράθυρό μου όμως βλέπω να κινείται με άνυπομονησία ένα σκουινί και πρέπει να πλησιάσω προς το έχει, αφού προηγουμένως χτυπήσω δύο-τρεις φορές το πάτωμα για να ειδοποιήσω τον αποκάτω γείτονα μου πώς τον άκουσα.

—Κάνετε γρήγορα, κύριε, σάς παρακαλώ, γιατί το σκουινί του παραθύρου δά κινείται δίχως άλλο για μένα. Προηγουμένως όμως χτυπήστε τρεις φορές στο πάτωμα. Τρεις χτύποι στη διάλεκτο της Βασιλίδης σημαίνουν ύπνωση. "Ο γείτονας σας άποκάτω ύστερα απ' αυτό θα περιμένει να τον ειδοποιήσετε σεις για ν' άρχισετε κουνέντα...

"Ο Γάστον χτύπησε το πάτωμα τρεις φορές με το καθίσμά του κι έκείνος που χτυπούσε δεν ξανακούστηκε πια.

"Υστερα απ' αυτή τη διακοπή ο Γάστον έτρεξε άμέσως στο παράθυρο, στο όποιο κατάβηκε ν' ανεβή με μεγάλη δυσκολία, πατώντας επάνω στο τραπέζι. Τότε με το ένα του χέρι πιάστηκε από μια σιδερένια κιγκλίδα του παραθύρου και με το άλλο πήρε το σκουινί που έπαιε πια να κινείται από πάνω.

"Ο Γάστον τράβηξε μέσα κάτω ό δέμα που κορμωόταν στην άκρη του σκουινιού. Τό δέμα αυτό περιείχε ένα δοχείο γεμάτο γλυκίσματα κι ένα βιβλίο. "Ο Γάστον διέκρινε ότι επάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί που ήταν κολλημένο στο δοχείο, υπήρχαν μερικές χειρόγραφες λέξεις, αλλά δεν μπορούσε να τις διαβάσει λόγω του σκότους.

Τό σκουινί εξασολούσε τώρα να κινείται κατά τον ίδιο τρόπο, πράγμα που σήμαινε ότι περίμενε απάντηση. Τότε ο Γάστον, ο οποίος θυμήθηκε τις οδηγίες του κωδικοποιού, πήρε από μια γωνιά του δωματίου μια σκουπιά, που χρησίμευε για να καθαρίζουν τις άράχνες, και χτύπησε μ' αυτή τρεις φορές το ταβάνι.

Πλησίασε κατόπιν στο τζάκι.

—"Ε, κύριε! φώναξε. Είλω είτοιμος. Τι θέλετε;

—"Ελαβα με τό σκουινί από τό επάνω δωμάτιο ένα βάσο με τζαχαρωτά κι ένα βιβλίο.

—"Υπάρχει κανένα χειρόγραφο στο βάσο ή στο βιβλίο;

—Στό βάσο υπάρχει όνομα, αλλά στο βιβλίο δεν ξέρω. Δυστυχώς τό σκοτάδι είναι τόσο όσπε δεν μπορώ να διαβάσω τίποτε, ελτε ο Γάστον.

—Περιμένετε, απάντησε η φωνή, θα σάς στείλω φως.

—"Εγώ νόμιζα ότι δεν έπεριτρεπότο στους καταδικασμένους να έχουν φως.

—Ναι, άλλ' εγώ μπόρεσα και προμηθευθήκα.

—Τότε, κύριε, στείλτε τό μου γρήγορα, γιατί, όπως κι έσους έτσι κι εγώ είμαι άντιόμοιος να μάθω τι μου γράφουν.

—Εκείνη τη στιγμή ο Γάστον σκέφτηκε ότι πιθανόν να περνούσε πλη τον τη νύχτα, κουνεντάζοντας με τους τρεις γείτονάς του και έπειδή το δωμάτιο δεν ήταν καθόλου ζεστό, άσχεσε να ντύνεται σιγά-σιγά μέσ' στο σκοτάδι.

Είχε ντυθεί πια, όταν είδε πώς τό τζάκι του δωματίου του άρχισε να φωτίζεται σιγά-σιγά. Τό σκουινί κατέβαινε πάλι, αλλά αυτή τη φορά τό κουνουπιό είχε μεταβληθεί σε λυχναίο. Τό είχαν γυρίσει άνάποδα, του είχαν βάσει λάδι και φυτίλι και τό είχαν άνάψει.

Βλέποντας ο Γάστον τό περιοργό αυτό λυχναίο, έσάτισε.

—Μά πώς οικονομήσατε λάδι και φυτίλι; ρώτησε τό γείτονα του.

—"Απλούστατα, τό κουνουπιό έκείνος, έήτησα, όπως σάς είπα, με τό κουνουπιό για να καλώ τόν δεσποφύλακα. Κατόπιν άρχισα να μαζεύω λάδι από τό φραγμό μου. Τό φυτίλι τό έφτιασα σχίζοντας ένα μαντίλι κι έτσι έσάτισα τό περιοργό λυχναίο που βλέπετε.

—Τά συγκαρητιήριά μου, κύριε. ("Ακολουθεί).

—Μήπως έχετε κανένα μεγάλο φίλο στην Αθή; ρώτησε ο διοικητής.

—Κανέναν, απάντησε ο νέος.

—Κάποιον άγνωστο προστάτη τέλος πάντων, που να φροντίζει για σας; εξασολούσε ο διοικητής.

—Κανέναν, κύριε, κανέναν απολύτως.

—Τότε λοιπόν πώς ελπίζετε να βγείτε από δω μέσα;

—Μά... στην τύχη, απάντησε χαμογελώντας ο Γάστον.

Κατόπιν ο Γάστον, αφού συνέταξε προς το διευθυντή της αστυνομίας μια αίτηση για την παροχή άδειας ξυρσιματος, έγγραφο πώς από το δωμάτιό του καταγοητευμένος από τη συμπεριφορά και από το χρωατήρα του... ντε Λόντεν.

Μόλις έμπηξε στο κελί του ο ιπποπόταμος, σκέφθηκε να ρωτήσει το φυλακισμένο να έχουν φως στα δωμάτιά του, ή απάντησε όμως ήταν άσχημη. Γι' αυτό, μόλις ένοιωσε, έπεσε ήσυχα να κοιμηθεί. Η πρωινή επίσκεψή του στην αίθουσα των βασανιστηρίων του είχε δώσει ένα απ' τα μεγαλύτερα μαθήματα της ζωής του και δεν έσκεπτόταν πια παρά αυτή την περιπέτεια. Κοιμημένος όμως απ' τα άφροντα γεγονότα της ημέρας δεν άσχεσε να κλείσει τα μάτια του και να βυθιστεί σ' έναν ύπνο βαθύτατο.

Ένω κοιμόταν, χωρίς να ξέρη κι αυτός πόσες ώρες είχαν περάσει από τότε που πλάγιασε, ξύπνησε απ' το κορότο ενός μικρού κουνουπιού που φανόταν σαν να χτυπούσε μέσ' το ίδιο το δωμάτιό του. "Ανοίξε τα μάτια του όσο μπορούσε, άλλ' ούτε το κουνουπιό κατάφερε να διακριθεί πουθενά, ούτε εκείνον που το χτυπούσε μέσα στο σκοτάδι. Το κουνουπιό όμως εξασολούσε να ήχη, αλλά...

—"Ορδεις τέλος πάντων; Με ακούς τώρα;

—Ναι, απάντησε ο Γάστον, τί θέλετε;

—Τι θέλω; Νόστιμη ερώτηση. Να μιλήσουμε, διάβουε...

—Πολύ καλά, να μιλήσουμε, ελτε και ο ιπποπόταμος.

—Είστε ο ιπποπόταμος Γάστον ντε Σάντρε, εξασολούσε η άγνωστη φωνή, με τον όποιο είχα την τιμή να γευματίσω σήμερα στην κατοικία του διοικητού κυρίου ντε Λόντεν;

—Μάλιστα, κύριε.

—Δοῦλος σας ταπεινός, ιπποπόταμος.

—Κ' εγώ δικός σας.

—Δεν μου λέτε, σάς παρακαλώ, σε ποιο σημείο βρίσκεται η ύπνωση της Βρετανίας;

—Δεν το βλέπετε; Πού άλλου απ' τη Βασιλίδα;

—Καλά! Ελτε η φωνή με φειδωλό τόνο.

—Με συγχωρείτε, κύριε, ξαναείπε ο Γάστον, αλλά γιατί με ρωτάτε για την ύπνωση της Βρετανίας;

—Είλω να μάθω σε ποιο σημείο βρίσκεται για να εξηγήσω για ποιο λόγο μιά κακομεταχειρισμένη προσηγορία ε'ίμαι τους άλλους που δεν κατηγορούνται για αυτή τη συνωμοσία.

—"Αν δεν το ξέρετε εσείς, απάντησε ο Γάστον, το ξέρω εγώ. Έχω

από το πάτωμα που πατούσε. Ήταν φανερό πώς ο ήχος του κουνουπιού και οι χτύποι του πατώματος ήταν ιδιαίτερα συνθήματα και έστέλλονταν από τους γείτονές του φυλακισμένους.

Θέλοντας τότε να φωτίσει λιγάκι το σκοτεινό δωμάτιό του, ανασήκωσε το ψάθινο παραπέτασμα του παραθύρου του, που έκοβε τις άγριες του φεγγαριού. "Αλλά την ίδια στιγμή παρατήρησε κάποιο άσυνήθιστο αντικείμενο που κορμωόταν απ' την άκρη ενός σκουινού και κουνιόταν μπροστά στις σιδερένιες κιγκλίδες του παραθύρου.

—Λοιπόν! Είπε ο Γάστον από μέσα του. Νά που βοήθαμε και δουλειά για να μην έχουμε παράνομο. Καθένας όμως με τη σειρά του, μη βιάζεται. Στη φυλακή απαιτείται προ πάντων τάξις και πειθαρχία. "Ας δούμε πρώτα τι θέλει αυτός ο κωδικοποιός της που έχει δικαίωμα προτεραιότητας...

Μ' αυτές τις σκέψεις ο Γάστον ξαναγύρισε στο τζάκι, άπλωσε το χέρι του κι έπιασε ένα λεπτό σκουινί, στην άκρη του οποίου κορμωόταν ένα κουνουπιό. Την ίδια στιγμή έπιασε ως τ' αυτιά του μέσ' απ' το σάλινα του τζακιού μια φωνή που του έλεγε:

—"Ορδεις τέλος πάντων; Με ακούς τώρα;

—Ναι, απάντησε ο Γάστον, τί θέλετε;

—Τι θέλω; Νόστιμη ερώτηση. Να μιλήσουμε, διάβουε...

—Πολύ καλά, να μιλήσουμε, ελτε και ο ιπποπόταμος.

—Είστε ο ιπποπόταμος Γάστον ντε Σάντρε, εξασολούσε η άγνωστη φωνή, με τον όποιο είχα την τιμή να γευματίσω σήμερα στην κατοικία του διοικητού κυρίου ντε Λόντεν;

—Μάλιστα, κύριε.

—Δοῦλος σας ταπεινός, ιπποπόταμος.

—Κ' εγώ δικός σας.

—Δεν μου λέτε, σάς παρακαλώ, σε ποιο σημείο βρίσκεται η ύπνωση της Βρετανίας;

—Δεν το βλέπετε; Πού άλλου απ' τη Βασιλίδα;

—Καλά! Ελτε η φωνή με φειδωλό τόνο.

—Με συγχωρείτε, κύριε, ξαναείπε ο Γάστον, αλλά γιατί με ρωτάτε για την ύπνωση της Βρετανίας;

—Είλω να μάθω σε ποιο σημείο βρίσκεται για να εξηγήσω για ποιο λόγο μιά κακομεταχειρισμένη προσηγορία ε'ίμαι τους άλλους που δεν κατηγορούνται για αυτή τη συνωμοσία.

—"Αν δεν το ξέρετε εσείς, απάντησε ο Γάστον, το ξέρω εγώ. Έχω

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Δάκρυα εύπλαγχνίας και δροσιές ανείξεις. Πότε πρωτοφάνηκε τό εμπόριο των μαργαριταριών. Πούδς βγαίνευν τα μαργαριτάρια. Τό σεντέφι και τό μαργαρο. Μαργαριτάρια του γλυκού νερού. Δεισιδαιμονία και προλήψεις για τα μαργαριτάρια. "Η Μοίρες της Κορσικής και τα μαργαριτάρια. Πώς ένας πατέρας έγινε ληστής. Οι άρχαιοι Έλληνες και τα μαργαριτάρια. Τό μαργαριτάρι της Κλεοπάτρας. Γιατί έρχασε του κόσμου την κυριαρχία ο Μέγας Ναπολέων. "Η άρρώστεια των μαργαριτοφόρων στράκων. "Ο Μέγας Άλέξανδρος και ή σπηλιά των μαργαριταριών, κλπ.

Οι λαοί της γης έχουν εμπνευσθή παρωμένες ιστορίες για τα μαργαριτάρια.

Οι "Ινδοί πιστεύουν ότι τα μαργαριτάρια έγιναν από τό δάκρυα της εύπλαγχνίας ενός θεού, τό όποιο κώλησαν από τό μάγουλό του στη θάλασσα, μέσα σ' ένα στρείδι άνοιχτό.

Οι Τούρκοι πάλιν πιστεύουν πώς τα μαργαριτάρια γίνονται από την άνοιξιάτικη βροχή, που πέφτει την αλή στη θάλασσα.

Οι Μογγόλοι εξ άλλου έχουν την ιδέα πώς τα μαργαριτάρια είναι ή χάνδρες από τό κορμολόγι ενός θεού, που τό έκοψε στον θάλασσον τό βάδην και μέσα στα δστρακα, για να μη τό πάγη το πνεύμα του κακού και νυ ρισαρχή επί του κόσμου. Γι' αυτό, όσο περισσότερα μαργαριτάρια βρίσκονται στον κόσμο, τόσο και ή κακία θηριαίνει στη γή, γιατί καθένας θέλει να τ' αποκτήσει για στολίδι και κατακρύψει σε κάθε πονηρία και κακία...

Παρ' όλα όμως αυτά, από την άρχαιότητα έποχή οι άνθρωποι χρησιμοποιούσαν τα μαργαριτάρια για γυναικεία κοσμηματα. "Αργότερα, όταν οι άνθρωποι σιγά-σιγά συνεκентρόθησαν στις πόλεις, δημιουργήθηκε και τό εμπόριο των μαργαριταριών και ή Βαβυλώνα έγινε ένα από τα μεγαλύτερα κέντρα του εμπορίου αυτού. Τά μαργαριτάρια της Βαβυλώνας έδωγαν από τόν Περσικό κόλπο.

Σήμερα πλέον τό εμπόριο των μαργαριταριών βρίσκεται στο φρότε τοι. "Η Γαλλία εισάγει κάθε χρόνο, μαργαριτάρια βάρους τριακοσίων χιλιάδων γραμμαρίων και παραπάνω.

Εσχάτως, εκτός από τα μαργαριτάρια, μεγάλη αξία άρχισε να παίρνει και τό μαργαρο, τό κοινός λεγόμενος σεντέφι. "Εκατοντάδες χιλιάδων γραμμαρίων σεντεφί εισάγεται κάθε χρόνο στην Εβρώπη.

Τό μαργαριτάρι και τό μαργαρο, τό βράζουν, καθώς είναι γνωστόν, από μαργαριτοφόρα στρείδια και μαργαριτοόρες πίτες.

Τό μαργαριτοφόρο στρείδι έχει όστρακο σεντεφένιο και Ξη επάνω σε βράχους. "Όταν θέλει να μεταποιηθή, χρησιμοποιεί τό πόδι του, τό όποιο άπλώνει έξω από τό όστρακό του.

Τά μαργαριτοφόρα στρείδια, εκτός από άνθρωποι, έχουν και άλλους πολιτοφίλους εχθρούς, τό μικρά καθούρια, τά χταπόδια κλπ., τά όποια τά κατατρώγουν, όταν βρουν άνοιχτά.

Τά καλύτερα μαργαριτοφόρα στρείδια είναι της Κεϋλάνης. Τά στρείδια αυτά είναι πολύ μικρά, μόλις 9 εκατοστά. Τό όστρακό τους είναι λεπτό και στρογγυλό. Τό σεντέφι του γαλάζει πολύ, δεν έχει όμως και μεγάλη αξία, ένεκα της λεπτότητός του.

Τά καλύτερα μαργαριτοφόρα στρείδια είναι της Κεϋλάνης. Τά στρείδια αυτά είναι πολύ μικρά, μόλις 9 εκατοστά. Τό όστρακό τους είναι λεπτό και στρογγυλό. Τό σεντέφι του γαλάζει πολύ, δεν έχει όμως και μεγάλη αξία, ένεκα της λεπτότητός του.

Τά στρείδια αυτά βρίσκονται στην Εσθονία, Βοημία, Λιθουανία, Σαξωνία και Νορβηγία.

Κατεβλήθησαν προσπάθειες επίσης να καλλιεργήσουν επιστημονικά μαργαριτοφόρα όστρακα. "Όλες όμως προσπάθειες που έγιναν μέχρι σήμερα απέτυχαν.

Εκτός των θούλλων περί της κατγωγής των μαργαριταριών, υπάρχουν και χίλιες διό δεισιδαιμονίες σ' όλους τους λαούς, για τη μυστηριώδη δύναμή των.

Στην Κορσική π. χ. πιστεύουν πώς αν γεννήση μια γυναίκα έχοντας ένα μαργαριτάρι επάνω της, τό παιδί που θα κάνει θάνατο ευτυχισμένο. Γι' αυτό τό παιδί κλείσει τις τρεις ημέρες, ή μητέρα του κορμεί επάνω του τό μαργαριτάρι, και όταν μεγαλώσει, πόν τό φορεϊ κάμποσο καιρό, για σκουλαρίκι σ' αλή του.

Τό περίεργο δε είναι ότι και στην Κορσική, όπως και στην Ελλάδα, έχουν και οίλοι όμοιους, έντυχία και επιδείξεις των γυναικών!...

"Επίσης λένε ότι ο Μ. Ναπολέων έφερε πόντος επάνω του τό μαργαριτάρι τις γεννήσεώς του και για τούτο σε όλα ύπηρεζε τυχερός.

"Αρχισε δε να χάνει τη δόξα του από τότε που τούποασε τό τυχερό μαργαριτάρι μια σφαίρα στην έξοστεια της Ρωσίας.

Μιά Σεβική παράδοση για τόν Μ. Άλέξανδρο λέει ότι μπήκε μια φορά με τό σπατό του σ' ένα σπήλαιο θαλασσινό. Έκει μέσα ήταν σκοτάδι, πίσσα.

"Ησθάνοντο ότι

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τρέμοντας από το φόβο της, η φτωχή γυναίκα σηκώθηκε να φύγει... Την ίδια όμως στιγμή άντελήφθη ότι κάποιος προχωρούσε, μέσ' στο σκοτάδι, προς το μέρος της...

Η φτωχή χήρα, τρελλή από τον τρόμο της, όρμησε έξω κι' άρχισε να τρέχει στο μεγάλο δημόσιο δρόμο... Πίσω της άκουσε την ακολουθούσε...

— Χάρι!... του φώναξε λαχανιασμένη κι' έτοιμη να σωριαστεί κάτω... Μή με σκοτώσεις!...

— Μή φοβάσαι! της απάντησε ο άγνωστος, ό οποίος, όπως διέκρινε, φορούσε μόνο το πουκάμισό του. Έγω δεν είμαι δολοφόνος... Έλατε όμως γρήγορα... Θά μάς κυνηγήσουν και πάλι δεν θά γλυτώσουμε...

Η χήρα, χωρίς να πη τίποτε, ακολουθούσε τον άγνωστο, όσπου έφτασαν στα πρώτα σπείτια του χωριού. Έκει τον ρώτησε:

— Θέλησαν λοιπόν να σάς σκοτώσουν;

— Ναι, απάντησε ο άγνωστος, τρέμοντας ακόμη από την ανάμνησι του κινδύνου.

— Και ποιοι σας έπετέθησαν;

— Δεν ξέρω. Ήμουν στο πανδοχείο, σ' ένα μικρό δωμάτιο μ' ένα μονάχα παράθυρο ποίελεπε στον άχυρόνα. Μόλις με είχε πάρει ο ύπνος, ξύπνησα ξαφνικά, γιατί άκουσα ένα τριξισμό στην πόρτα. Μπήκαν μέσα δυο άνθρωποι. Ο ένας κρατούσε ένα φανάρι κι' ο άλλος ένα μαχαίρι. Έννόησα τότε τους σκοπούς των, ώρμησα στο παράθυρο και πήδησα έξω... Έτσι βρέθηκα μπροστά σας, στον άχυρόνα.

— Δεν αναγνωρίσατε κανένα απ' τους ανθρώπους που ήθελαν να σας σκοτώσουν; ρώτησε η χήρα.

— Όχι, δυστυχώς. Γι' αυτό, το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε, είναι να μη μαρτυρήσουμε τίποτε στις άρχες.

Ο άγνωστος και η χήρα προχώρησαν κατόπιν μαζί ως το Πραντέλ, όπου και χωρίστηκαν.

Και η χήρα μόν, άργότερα, στην άνακρισι, κατέθεσε ό,τι ήξερε. Ο άγνωστος όμως δεν ήλπιζε ποτέ πάλι...

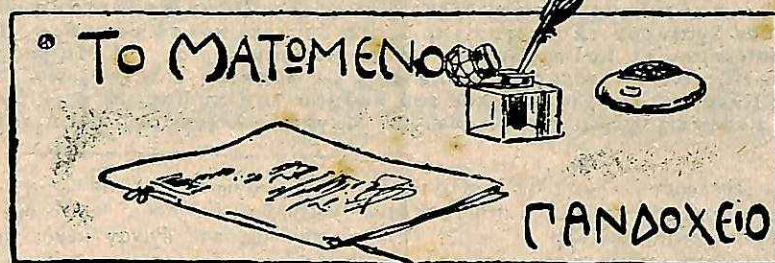
Πέρασαν έτσι κάμποσα χρόνια. Ο Λεμπλάν και οι άξιοι συνένοχοί του εξακολούθησαν να λιμνώνονται την περιοχή του Πιεριμπύλ, παρασείροντας τους ταξιδιώτες στο πανδοχείο τους για να τους δολοφονούν.

Η δυο κόρες του Λεμπλάν παντρεύτηκαν στο μεταξύ και διέκριναν σιγά-σιγά τις σχέσεις των με τους γονείς των. Έφοβοντο πως κάποτε η Δικαιοσύνη θά τους συνελάμβανε και δεν ήθελαν να βοηθούν κι' αυτές μπερδεμένες στα εγκλήματά τους.

Οι δυο κακούργοι ήταν πλέον βαθύπλοτοι. Ο Φετιζ είχε πεδατοτάτες καταθέσεις στις κυριότερες Τράπεζες της Λυών. Όσο για τον Λεμπλάν, αυτός έκρυβε τα χρήματά του χώνοντας τα σε διάφορα μέρη γύρω στο πανδοχείο. Είχε σκεφθεί να πουλήσει την επιχείρησή του και ν' αποσυρθεί σε καμιά έξοχη, μιά φοβόταν μήπως ο νέος ιδιοκτήτης ανακάλυψη τα φρικαστικά μυστικά που έβλιναν οι τέσσαρες τοίχοι του κατηραμένου αυτού κτιρίου.

Η συνήθεια της ζωής του, όστόσο, είχαν αλλάξει. Δεν τον έσβοντο και δεν τον έκαμψαν στα περίχωρα, ό-

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

πως άλλοτε... Είχε αρχίσει να διαδίδεται σιγά-σιγά ότι ο ιδιοκτήτης του Πανδοχείου της Πιεριμπύλ, καθώς και ο σύντροφός του, δεν ήταν παρά εκβιαστές και ληστές.

Κανένας εν τούτοις δεν τολμούσε να τους καταγγείλει στη Δικαιοσύνη...

Η κατάσταση αυτή όμως δεν μπορούσε να διαρκέσει αιωνίως... Έπρεπε να βρεθεί ένας άνθρωπος άπολαυστικός, που ν' αναλάβει να τους αποκαλύψει. Κι' ο άνθρωπος αυτός βρέθηκε τέλος. Ήταν ο Λωράν Σάζ, ένας ζητιάνος.

— Ένα πρωί, ενώ ο Λεμπλάν, η γυναίκα του κι' ο Φετιζ καθόντουσαν κοντά στο τζάκι, άκουσαν έξω από την πόρτα ποδοβολητό αλόγων.

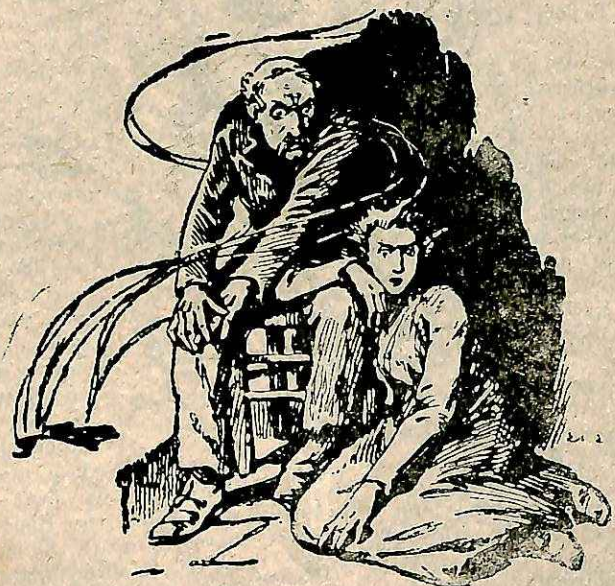
— Άκουσες; είπε ο Μαρτέν στον

Λωράν Σάζ απέθανε... Ο ιεροπόστολος γύρισε στη Γαλλία έξι μήνες ύστερα από το θάνατο του Λωράν. Πήγε άμέσως στο Πιεριμπύλ και άνέφερε στις άρχες ό,τι έγνώριζε.

Η άρχες ένήργησαν κρυφά στην άρχή, συγκέντρωσαν άρκετά στοιχεία κατά των δολοφόνων και απέφασαν να τους συλλάβουν.

— Ένα πρωί, ενώ ο Λεμπλάν, η γυναίκα του κι' ο Φετιζ καθόντουσαν κοντά στο τζάκι, άκουσαν έξω από την πόρτα ποδοβολητό αλόγων.

— Άκουσες; είπε ο Μαρτέν στον

— Δόσκι θάσαι! είπε ο Λεμπλάν με νιγμένη φωνή

Ο Σάζ αυτός, πρό πολλών ετών, είχε κοιμηθεί μιά νύχτα στον άχυρόνα του πανδοχείου. Από εκεί είχε παρακολουθήσει, χωρίς φρικιά να γίνει αντιληπτός, τον φόνο και τη ληστεία ενός ταξιδιωτικού. Την άλλη μέρα το πρωί όμως έφυγε για τις άποιες δουλειές του, άρχοντας σε διάφορες καπνοφαιτείες, άρχοντας χρόνια, χωρίς να πη σε κανένα τίποτε. Έκει κάτω όμως άρρώστησε άξαφνα μιά μέρα. Κι' έπειδή η κατάσταση του χειροτέρευε, κάλεσε έναν ιεροπόστολο και του έξομολογήθηκε τα πάντα, παρέχοντάς του άπρόκλητη έλευθερία να χρησιμοποιήσει τις άποκαλύψεις του έναντίον των κακούργων. Την άλλη μέρα το πρωί ο

Έξη έφριπτοι χωροφύλακες, με το σπαθί γυμνό στο χέρι, εισώρμησαν μέσα στο πανδοχείο.

Μαζί τους ήταν και ο Εισαγγελέας της περιφέρειας, ό οποίος διάταξε άμέσως να έρευνηθεί το πανδοχείο.

Η έρευνα διήρκεσε ώρες όλόκληρες... Στην κοινή βρέθηκαν ένα ρόπαλο — το όπλο που μεταχειριζόταν σιγήθως ο Φετιζ — και διάφορα ναρκωτικά, με τα όποια η Μαρία Μπρές έπότηζε τα θύματά των. Έπίσης, μέσα σ' ένα κρυφό ντουλάπι, βρέθηκαν ένα σωρό κοσμήματα, ρολόγια, διαγυλίδια, χρυσά νομίσματα διαφόρων κρατών, χαρτονομίσματα και χρυσόγραμμα, τα όποια ο Λεμπλάν δεν είχε χώσει στη γη, μαζί με τα άλλα κλοπιμαία, νομίζοντας πως ήταν άσφαλισμένα στο μέρος αυτό.

Κατόπιν αυτού οι κακούργοι έδεχθησαν και μετεφέρθηκαν στις φυλακές. Η ύπόθεσις άνετέθη εις ένα των καλύτερων άνακριτών της Λυών.

Πρώτη η Μαρία Μπρές άναγκάστηκε να όμολογήσει όσα εγκλήματα διέπραξε ό σύζυγός της με τον Φετιζ.

Συγχρόνως, όσοι ήξεραν κάτι για το «Ματομένο Πανδοχείο» της Πιεριμπύλ, έσπευδαν τώρα να προσέλθουν, κατόπλητοι μαρτυρες, στην άνακρισι, για να μαρτυρήσουν νέα εγκλήματα, να προσθέσουν νέες σελίδες φρίκης στην ήδη άνατριχιαστική ιστορία του πανδοχείου...

Η άνακρισις κράτησαν τρεις μήνες. Όλόκληρη η περιφέρεια του Πιεριμπύλ ήταν άνάστατη.

Τέλος, έφτασε και η τόσων άγωνιώδης άναμενόμενη ημέρα της δίκης.

Η μισή αίθουσα του Κακούργιου κείου του Πριβας ήταν γεμάτη κόσμο.

Κατά την διαδικασία ό Μαρτέν και ο Φετιζ ήταν ήσυχάτατοι. Μόνο η Μαρία Μπρές έβριζε κι' άπαντούσε άσθμαδώς στον πρόεδρο. Στις περισσότερες απαντήσεις που της άπέτειναν άπαντούσε μ' ένα: «Και τί σ' ενδιαφέρει του λόγου σου;»!

Μά η καταθέσεις των μαρτύρων ήταν τρομερά έπιβαρυντικές, κι' όταν οι ένοχοι άπεσύρθηκαν για να εκδώσουν την άπόφασή τους, ήταν απόλυτως βέβαιοι ότι έπρόκειτο να κρινούν δυο άνθρωποι άλλα τέρατα...

Η σύσκεψις των ένόρκων διήρκεσε μιάμιση ώρα...

Τέλος, ό πρόεδρος του δικαστηρίου διάβασε την άπόφασή:

«Ο Πέτρος Μαρτέν ή Λεμπλάν, ή Μαρία Μπρές Μαρτέν και ό Φετιζ κατεδικάσθησαν παιμνηφεί εις θάνατον!...

Μετά την άνάγνωσι της καταδικαστικής άποφάσεως, οι τρεις κατάδικοι ώδηγήθησαν στη φυλακή, όπου άπεμονώθησαν σε τρία χωριστά κελιά.

Η έκτέλεσις της άποφάσεως θά γινόταν άπέναντι από το περίφημο πανδοχείο τους. Το δόγμα πλέον έβαινε οργάδια προς τη λύσι του...

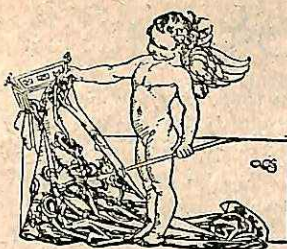
Ένα πρωί, τέλος, μπήκε στο κελί του Λεμπλάν ό παπας, ό οποίος έλλε τον Λεμπλάν και βγήκε έξω.

«Υστερ' από μερικά λεπτά συνέτασσε την έπιστολή, για την όποια τον είχε παρακαλέσει — ή μάλλον διατάξει — ό βασιλεύς. Την ένεγείρισσε κατόπιν στον Φραγκίσκο, ό οποίος, μόλις τη διάβασε, έμεινε εύχαρισμένος. Ήταν γοημμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε δεν ύπηρεχε γι' αυτόν καμιά άμφιβολία δ-

(Στο προσεχές τό τέλος)

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΝΤΕ ΣΑΤΟΜΠΡΙΑΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο κόμης Ζάν Λαβάλ, άρχων του Σατομπριάν, παντρεύτηκε σε ηλικία 22 χρόνων, την άσχημη σε όμορφιά, σε ό πνεύμα και σε ό μορφωσι Φραγκίσκη ντε Φονά. Έδωσε μετά το γάμο τους, οι νεόνυμφοι που ήσαν τρελλά έρωτευμένοι, άποταρβήθηκαν στον προγονικό πύργο του Ζάν, στη Βρετανία, όπου έμειναν όλη όλη χρονιά, χρόνια έρωτικής έβρυσας και μέθης. Έντωμεταξύ όμως από όρόνο της Γαλλίας, άνέθηκε ό Φραγκίσκος ό 1ος, ό περίφημος για τους έρωτάς του και τα γλένια του. Ο Φραγκίσκος άκούγοντας να τον εκθειάζουν την όμορφιά της κομήςσας, άποφάσισε να την κατακτήσει, κι' γι' αυτό προσκάλεσε σε παλάτι το σύζυγό της, έλπίζοντας ότι θα έφερνε μαζί του και τη σύζυγό του. Μά ό Ζάν Λαβάλ, ηλόστερος για τη γυναίκα του, πήγε μόνος του σε παλάτι, άφίροντας τη γυναίκα του σε πύργο της. Πριν φύγει μάλιστα συνεννοήθηκε μαζί της, σε περίπτωσι που θα την προσκαλούσε, έξοαναγκάζοντας από τον βασιλέα, να πη κι' αυτή στο Παρίσι να μνη άπακούση στην ερώσκλησή του, αν δεν της έστειλε τί διαγυλίδι του. Έτσι ό Κόμης του Σατομπριάν, περνούσαντας στο βασιλέα, ό οποίος, άφου τον έπέπληξε φιλικώς έπειδή δεν είχε πάρει μαζί του και τη γυναίκα του, του είπε να της γράψη μιά έπιστολή και να την προσκαλέσει και αυτήν κοντά του.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ω, Μεγαλειότατε, ψιθύρισε η κόμης. Η καλοσύνη σας είναι υπερβολική. Υπάρχουν άλλοι ευγενείς, των όποιων το όνομα είναι πιο λαμπρό από το δικό μου, και γυναίκες των όποιων η όμορφιά είναι άνωτέρα της συζύγου μου.

Είπατε πολύ μετρίωφρον, κύριε κόμης, τόσο για λογαριασμό της συζύγου σας, όσο και για τον εαυτό σας. Λοιπόν έχω την άξίωσι να γράψετε στην κυρία κόμης ότι την περιμένετε να έλθι στο Παρίσι.

Η διαταγή σας θά έκτελεσθή άμέσως.

— Θέλω να μου δείξετε αυτή την έπιστολή, εξακολούθησε ό βασιλεύς. Για περισσότερη ασφάλεια, θά την πάη στο Σατομπριάν ένας από τους ύπηρετές μου, ό Κλεμάν Μαρό, ό θα λαμπρόλος της άξιεράστων άδελφής μου, δουκίσσης του Άλενσόν.

Ο κόμης του Σατομπριάν ύποκλιθηκε στο Φραγκίσκο και βγήκε έξω.

«Υστερ' από μερικά λεπτά συνέτασσε την έπιστολή, για την όποια τον είχε παρακαλέσει — ή μάλλον διατάξει — ό βασιλεύς. Την ένεγείρισσε κατόπιν στον Φραγκίσκο, ό οποίος, μόλις τη διάβασε, έμεινε εύχαρισμένος. Ήταν γοημμένη με τέτοιο τρόπο, ώστε δεν ύπηρεχε γι' αυτόν καμιά άμφιβολία δ-

τι η όμορφη κόμηςσας, μόλις τη λάβαινε, θά έσπευδε να συμμορφωθή προς αυτήν και να έλθι έπαιγόντως στο Παρίσι προς συνάντησιν του συζύγου της.

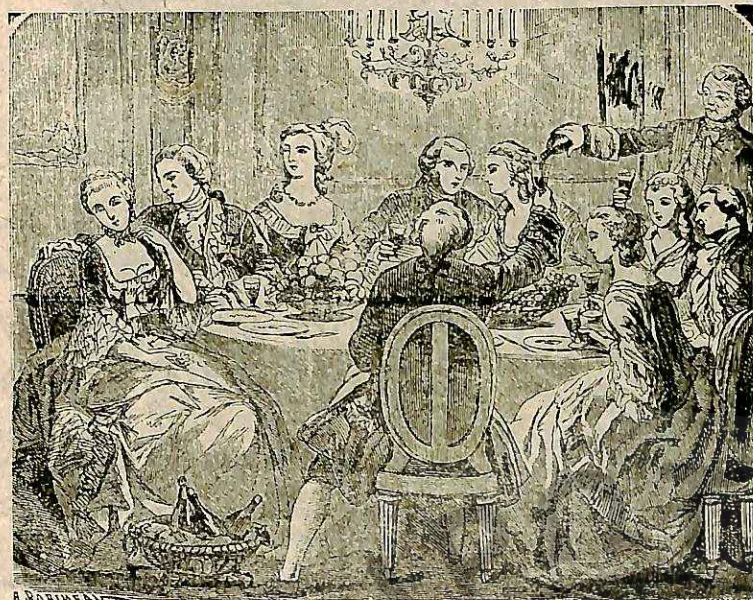
Την παρέδωσε άμέσως στον Κλεμάν Μαρό, τον όποιο και διάταξε να φύγει το ίδιο βράδυ για τη Βρετανία, για τον πύργο του Σατομπριάν, για να πάη στην κόμηςσας την έπιστολή και να την συνοδεύει στο ταξίδι της ως το Παρίσι.

Ο Κλεμάν Μαρό, όστόσο, γύρισε μόνος του από την Βρετανία. Μόλις τον είδε ό βασιλεύς, στάθηκε κατάπληκτος.

— Πού είναι η κόμηςσας; τον ρώτησε.

— Ω, Μεγαλειότατε, απάντησε έκείνος, η κόμηςσας είναι άρρωστη, βαρύνει άρρωστη...

— Άλήθεια; έκανε ό βασιλεύς.

Ένι βριδν, σ' ένα συμπόσιο μεταξύ ευγενών, ό Γκασπάρ ντε Μπερένι έμεινε και...

όποιοι ή έκπληξις μεγάλωνε όλοένα.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε... Είπε πολύ άρρωστη... Με δέχτηκε μόλις στα στο χρεβάτι της, έπειδή δεν μπορούσε να σηκωθεί... Έγινε μάλιστα περίλυπη μόλις έμαθε ότι ό σύζυγός της την προσκαλούσε στο Παρίσι και δεν μπορούσε να έλθι...

— Την έπισκέπτεται γιατρός; ρώτησε ό βασιλεύς με δυσπιστία πάντοτε.

— Τακτικώτατα, απάντησε ό ύπηρετής, είπε μάλιστα ότι είναι άδύνατον να ταξιδεύη η κόμηςσας πριν περάσουν δυο μήνες...

Ο βασιλεύς, άφου άκουσε τον ύπηρετή, κάλεσε τον Ζάν Λαβάλ, στον όποιο άνεκοίνωσε ότι η σύζυγός του ήταν άρρωστη και ότι μόλις μετά δυο μήνες θά μπορούσε να πάη στο Παρίσι.

— Φτωχή κι' άγαπημένη μου Φραγκίσκη! σκέφτηκε τότε έκείνος. Έκανε την άρρωστη για να έξαπατήσει τον άπεσταλμένο του βασιλέως...

Όστόσο κάποια άνησυχία όόλωσε άμέσως τη χαρά του αυτή. Κι' ό Ζάν Λαβάλ άναρωτήθηκε σκεπτικώς:

— Κι' αν είναι σ' αλήθεια άρρωστη;...

Την άλλη μέρα όμως έφτασε στο Παρίσι ένας μυστικός άπεσταλμένος της συζύγου του, ό όποιος τον κατησύχασε και τον έπληροφόρησε ότι η όσθενιά της δεν ήταν παρά μιά κομωδία, την όποια είχε παίξει εις βάρος του άπεσταλμένου του βασιλέως...

Ο Φραγκίσκος 1ος έμεινετο έντωμεταξύ. Κι' η μανία του αυτή μεγάλωνε όλοένα περισσότερο, γιατί ό Κλεμάν Μαρό, όπως κι' ό Μπουνιέ, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να του έξυμνη με τα λαμπρότερα έπίθετα την όμορφιά και τη γοητεία της κομήςσας ντε Σατομπριάν.

Πέρασαν έξι μήνες έτσι, κατά το διάστημα των όποιων ό βασιλεύς έβαλε άλλες δυο φορές τον κόμητα ντε Σατομπριάν να γράψη στη συζύγ

όποια ήθελε ν' άγατηθή, δεν πήγαινε. Όχι μόνο η άπαγωγή αυτή δεν ήταν συμφέρουσα, αλλά δεν έταίριαζε και σ' ένα βασιλέα σαν κι' αυτόν, ό όποιος είχε τον τίτλο του βασιλέως-έπιότου!

Στο τέλος σκέφτηκε ότι ό μόνος τρόπος για να νικήση ήταν η πανουργία...

Μά ποιά πανουργία να χρησιμοποιήσει;

Στην περίπτωση αυτή ήλθε έπίκουρος στο βασιλέα ό Μπουνιέ, ό όποιος κι' αυτός λαχταρούσε πότε να δι' τη Φραγκίσκη στην Αύλη.

Ο κόμης ντε Σατομπριάν είχε έναν ίπποκόμο της άπολύτου έμπιστοσύνης του, όνομαζόμενο Γκασπάρ ντε Μπερένι.

Ο Γκασπάρ ντε Μπερένι λοιπόν ήξερε την ιστορία των δυο όμοιων διαγυλιδιών, από τα όποια, όπως είπαμε, το ένα είχε ό κόμης και το άλλο η κόμηςσας. Την ήξερε, γιατί αυτός, κατόπιν διαταγής του κόμητος, είχε παραγγείλει τα διαγυλίδια σ' ένα χρυσόχο της Νάντης.

Ο Μπουνιέ, βλέποντας ότι ό Λεμπλάν, τον όποιον ό κόμης είχε μαζί του στο Παρίσι, ήταν ό έμπιστός του, άρχισε να τον περιουσιάζει έξαιρετικά, να τον συναναστρέφεται, να τον μάζει στους κύκλους της Αύλης και να του κάνει διάφορα δώρα... Έκείνος, έλαιομένος από τις τιμές αυτές και τη φιλία του πανισχύρου αυτού ευγενούς, ένα βράδυ, σ' ένα συμπόσιο της Αύλης, στον όποιο τον είχε προσκαλέσει, έμεινσε και του άπεκάλυψε το μυστικό. Συγχρόνως του είπε ότι ό κόμης είχε κομημένο το διαγυλίδι του στο βάθος ενός κλωιδίου που το είχε μέσα στο διαμείριά του...

Άμέσως, την άλλη μέρα, την ώρα που ό κόμης έλειπε από το διαμείριά του, ό Μπουνιέ μπήκε μέσα, βρήκε το κλωιδίο, το έδωσε σ' ένα χρυσόχο, ό όποιος του έστειλε ένα άλλο, έντελως όμοιο...

Έπειτα ξανάβαλε το διαγυλίδι του κόμητος στη θέση του και παρέδωσε το όμοιό του στο βασιλέα.

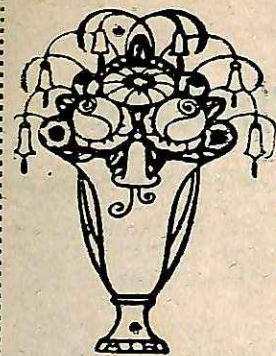
Αμα τελείωσαν όλες αυτές η διατυπώσεις, ό Φραγκίσκος κάλεσε ένα καλό πρωί τον κόμητα ντε Σατομπριάν και τον παρεκάλεσε να γράψη μιά ακόμη φορά και να προσκαλέσει τη σύζυγό του.

Ο κόμης, ό όποιος νόμιζε πως ό βασιλεύς είχε άποκάμει πάλι, ύστερ' από τόσες άποτυχημένες προσπάθειές του να φέρη τη Φραγκίσκη στο Παρίσι, τά έλασε, μόλις τον άκουσε να του λέη να της έναγάρη.

Ο βασιλεύς το άντελήφθη από κι' έσπευσε άμέσως να τον καθιστάσει, και του είπε έπίθυμα:

(Άκούουσι)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΚΡΙΝΟΥΣ

Αρκετά χρόνια πριν από τον Εύρωπαικό πόλεμο, ζούσε στη Βιέννη ένας νέος γλύπτης, όνομαζόμενος 'Ιάκωβος Έβενεν. Ήταν ένα πολύ ωμορφο παλινγκάρι, με κατάμαυρα μαλλιά και μάτια και λυγρό ανάστημα, αλμπινός καλλιτέχνης, μ' εξαιρετικό τάλαντο, αλλά φτωχός κ' έρημος στόν κόσμο. Κατοικούσε σ' ένα απόμειρο σπίτι, σ' ένα σοφίτα, την οποία χρησιμοποιούσε και για άτελιέ του. Ή πολύ μικρή περιοχή που του είχαν αφήσει οι γονείς του, μόλις του έφτασε για να τελειώσει τις σπουδές του, και τώρα ήταν υποχρεωμένος να ενοικιάζεται πολύ για να κερδίσει ελάχιστα. Τού παράγγελαν τις προτομές τους άνθρωποι οι οποίοι δεν καταλάβαιναν καθόλου από τέχνη και οι οποίοι ήσαν ενθουσιασμένοι γιατί ανέκαλιψαν ένα γλύπτη που με λίγα χρήματα αποθανάτιζε τα χαρακτηριστικά τους!

Ένα πρωί, ο 'Ιάκωβος περπατούσε μόνος, όπως πάντα, στο μεγάλο πάρκο της Βιέννης. Ήταν ένα μαγευτικό άνοιξιότικο πρωί. Τα πουλιά κελαιδοούσαν όλα μαζί, χαρούα, μέσα στα πυκνά φυλλώματα, τα δένδρα ήταν άνοιξιμένα, τα λουλούδια ερωδιάζαν μεθυστικά. Ο 'Ιάκωβος, ανάμεσα σ' αυτό το περιβάλλον, έννοιωθε να πλημμυρίσει την ψυχή του δηλ η γλύκα κ' η χαρά της άνοιξης!... Κ' έννοιωθε άκρια την καρδιά του να διαπνέ, όπως ποτέ, την αγάπη! Δεν είχε αγάπηση ως τότε κανένα άλλον στόν κόσμο εκτός από την τέχνη του. Μα τώρα, καθώς προχωρούσε μαχόμενος στο μυρμιμένο πάρκο, κάτω από τ' άνοιξιμένα δένδρα, καταλάβαινε πως μόνο η αγάπη της τέχνης δεν είναι αρκετή για μια καρδιά τόσο νεαρή και τόσο μεγάλη, σάν τη δική του! Κ' έννοιωθε μάλιστα ακόμη πως, για να μεγαλοπληρήσει στην τέχνη, και για να την αποθανάτι και να την αγαπήσει περισσότερο, έπρεπε να έρωτευθ, έπρεπε ν' αγαπήσει και ν' αγαπηθ, πολύ.

Α! πως την όνειρευόταν τη γυναίκα που θ' αγαπούσε! Ξανθή και λευκή σάν νεράιδα, με μάτια ζαφειρένια κ' αγνά σάν τόν ουρανό, λεπτή στό σώμα και την ψυχή, έναν άγγελό δίχως φτερά!... Μα ένα τόσο ιδανικό πλάσμα ύπαρχε τάχα στόν κόσμο, ή μήπως ήταν μόνο ένα όνειρο της φαντασίας του; Θέλησε κάποτε ν' αποδώσει στό μάρμαρο τα χαρακτηριστικά του ιδανικώτατος του αιώτη, μα δεν τό κατάφερε, έτσι, όπως τό επιθυμούσε! Ούτε στό μάρμαρο δεν καταδεχόταν να έμμενισθ ή αγαπήσει τον!

Μά, τί θαύμα! Έξαφνα εκεί, στή στροφή του μονοπατιού, προβάλε η λατρευτή του! Ήταν εκείνη που έπλασε με τη φαντασία του... Ήταν τό ιδανικό του... Ξανθή, λευκή, λυγρή, με μάτια γαλάζια κ' αγνά σάν τόν ουρανό... Υπήρχαν κ' άλλες γυναίκες βέβαια στόν κόσμο με ξανθά μαλλιά και μάτια γαλάζια, μα την εξαίρεση των ματιών της γυναίκας εκείνης, τις αναλαμπές των μαλλιών της, δεν τις είχε δη σ' καμιά άλλη γυναίκα ως τότε ο 'Ιάκωβος! Μόνο η κόρη των όνειρων του είχε αυτό τό βλέμμα, αυτά τα μαλλιά, αυτό τό στόμα, αυτό τό κορμί!...

Ή όνειρεμένη κοπέλλα βρισκόταν τώρα μπροστά του όλοζώνταν! Φορούσε κατάλευκο φόρεμα, άσπρο μεγάλο καπέλλο, που, κάτω απ' αυτό, ξεχύνονταν σάν κύμα χρυσό τα μαλλιά της, και κρατούσε στά χέρια της ένα μπουκέτο από λευκά κρίνα!...

Μά κι' αυτή, καθώς αντίκρισε τόν 'Ιάκωβο, ξαφνίστηκε, ίσως γιατί δεν περίμενε να δη κανέναν μπροστά της τόσο πρωί, στό απόμειρο αυτό μονοπάτι που πάρο, και οι κρίνοι έπεσαν από τα χέρια της.

Ο 'Ιάκωβος έσπυρε άμέσως, τούς μάζεψε έναν-ένα και τούς της έδω-

τά πού όνειρευόμυ! Θέλετε νάρηθε στό άτελιέ μου να ποζάρετε;... Τό σπίτι μου εινε μακρόν και φτωχικό, αλλά για έναν άγγελο σάν εσάς αυτό δεν έχουν βέβαια σημασία! Είμαι άκόμα σχεδόν άσημος, μα καταλαβαίνω πως τό δικό σας άγαλμα θά με δοξάσει!...

—Ναι, θά έρθω, τού απάντησε τότε χωρίς κανένα δισταγμό ή φοβία κόρη. Πώς λέγεσθε και πού εινε τό σπίτι σας;

Ο 'Ιάκωβος, ταραγμένος, της είπε τό όνομά του, τό δρόμο και τόν αριθμό τού σπιτιού του.

—Και σάς πως σάς λένε; τη ρώτησε.

Τότε εκείνη έβαλε τό δάχτυλο στά χέρια και τού είπε:

—Σιωπή! Κι' ούτε να με ξαναρωτήσετε ποτέ πως με λένε! Τό αληθινό μου όνομα δεν πρέπει να τό μάθετε. Λέγετέ με «Κυρία με τούς κρί-

νους» διάφορα έργα του και φαινόταν να καταλαβαίνει πολύ από τέχνη. Της άρεσε πού πάντων ένα μικρό άγαλματάκι του, πού ήταν, πράγματι, άριστοέργημα.

—Περίεργο, είπε, μα θαρρώ πως αυτό τό πρόσωπο μου μοιάζει λίγο...

—Μά δεν σάς ειναι, της απάντησε ο 'Ιάκωβος, πως όνειρευόμουν πάντα μια μορφή σάν τη δική σας; Τώρα πού ήλθατε, καταλαβαίνω πως θά εκπληρωθί τό μεγάλό μου όνειρο! Τό άγαλμά σας θά εινε τό άριστοέργημά μου. Σας περίμενα από καιρό! Είμαι τρευσυγχεμένος γιατί ήλθατε!...

—Από τότε ή «Κυρία με τούς κρίνους» πήγαινε τακτικά στό σπίτι τού 'Ιακώβου και ποζάρε για τό άγαλμα, πού ο νέος καλλιτέχνης δούλευε με ιερό ένθουσιασμό και με αληθινή έμπνευση. Για πρώτη φορά ο νεαρός καλλιτέχνης έννοιωθε τόσο τέλεια την δημιουργική δύναμη της τέχνης, τη δημιουργική χαρά τού δημιουργού!... Κάθε μέρα γινόταν τελειότερο τό λατρευτό άγαλμα, κάθε μέρα έμοιαζε περισσότερο μ' εκείνη!...

Μά δεν ήταν μόνο της τέχνης ή δύναμη πού τόν ενέπνευε... Ήταν και της αγάπης ή θεία ή χάρις, ή μαγική, πού έμψυχωνε τό μάρμαρο τό λευκό! Πώς την αγαπούσε ο 'Ιάκωβος την πανέμορφη αυτή νέα πού δεν ήθελε να τού πη τ' όνομά της! Τη λάτρνε σάν Μούσα και σάν θεά, χωρίς να τολμά να της τό πη... Όλη του ή ψυχή σάν μύθο χινόταν γύρω της, κ' εκείνη μεθούσε άνασαινόντας την!...

Αλλόμονο όμως... Σάν να έφτανε ή νύχτη και ή όροση της ώρας κόρης σιγά-σιγά από τό πρόσωπό της κ' από τό κορμί της και να πήγαινε στό άγαλμα, ή «Κυρία με τούς κρίνους» όλοένα αδυνάτιζε και χλόμαιζε περισσότερο... Και μια μέρα είπε στόν 'Ιάκωβο:

—Αλλόμονο! Δεν μου μοιάζει πειά τό άγαλμά μου!...

Δεν ήταν πειά εθιμήν σάν πρώτα, μιλούσε λίγο και σπάνια χαμογελούσε. Ο 'Ιάκωβος ύπέφερε πολύ να την βλέπει έτσι άλλαγμένη και, μια μέρα, πού την είδε πως ποτέ χλωμή και χαλασμένη, δεν μπόρεσε να κρατήσει τό δάκρυά του κ' άρχισε να κλαίη μπροστά της, χωρίς να προσέχει λέξη!

Τότε εκείνη ξανάγινε έξαφνα εθιμήν και τού είπε χαμογελώντας γλυκά, όπως άλλοτε:

—Μην κλαίτε, καλέ μου φίλε! Είμαι πολύ καλά! Πολύ καλά!... Έτσι κάποτε τυχαίνει να χλωμάσω και ν' αδυνατίσω, μα πάλι αναλαμπάω και γίνωμαι πού γερή κ' από πούιν... Φταίει ίσως και τό φθινόπωρο πού με μεταγγολεί... Θυμάστε την άνοιξη, όταν με γνωρίσατε, πόσο ήμουν καλά!

Και, λέγοντας αυτά, είχε πλησιάσει τόν 'Ιακώβο, ο οποίος πήρε τό χέρι της και τό φίλησε... Ήταν πολύ θετικό κ' έτρεμε όλόκληρο!...

Από κείνη την ήμέρα, ή «Κυρία με τούς κρίνους» δεν ξαναπήγε πειά στό άτελιέ τού 'Ιακώβου. Ο δυστυχής νέος ήταν άπαρηγόρητος. Τό άγαλμα ζόντευε να τελειώσει και μπόρυνε να

—Σας εύχαριστώ πολύ, τού είπε τότε εκείνη χαμογελώντας τόσο θεια, έτσι όπως θά χαμογελούσε και ή γυναίκα πού όνειρευόταν ο 'Ιάκωβος.

—Ω, δεν ύπήρχε άμυθολία πως ήταν αυτή ή ίδια!

Ο νέος, σάν μαγεμένος, στεκόταν άσάλευτος, σάν να μην μπόρυνε να φύγει πειά μακρόν της.

Τότε εκείνη, χαμογελώντας πάντα, τού είπε:

—Πάρτε ένα από τό λουλούδι μου, πού είχατε την καλοσύνη να μου τό μαζέψετε με τόσο προθυμία... Και τού έδωσε έναν κρίνο!...

Ο 'Ιάκωβος τόν πήρε, φιλώντας εύλαβικά τό χέρι της τό σκεπασμένο με άσπρο γάντι.

—Και τώρα, χαιρέτε! είπε σέ λίγο ή κόρη. Σας εύχαριστώ και πάλι πολύ.

Και προχώρησε μερικά βήματα. Μα ο 'Ιάκωβος έτρεξε πίσω της και την σταμάτησε.

—Σας ίκετεύω, της είπε, μη φεύγετε! Δυό λόγια μόνο θά σάς πώ... Είμαι γλύπτης και χρόνια ζητώ να βρω ένα μοντέλο σάν κ' έσάς... Είστε ακριβώς αυ-

τήν άλλη μέρα, έτσι, όπως τού είχαν ύποσχεθί, ή «Κυρία με τούς κρίνους» πήγε στό σπίτι τού 'Ιακώβου. Φορούσε τό ίδιο λευκό φόρεμα και κρατούσε ένα μπουκέτο από κρίνους στά χέρια.

Μεθυμένος από τη χαρά του, ο 'Ιάκωβος δεν ήξερε πως να την εύχαριστήσει. Ή άγνωστη κούταζε με μεγάλο ενδιαφέρον

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Γαμήλια έθιμα τών κατείκων της Πελονησίας.

Ανάμεσα στά νησιά της Πολυνησίας υπάρχουν και δυό μικρά νησάκια, αληθινά παράδεισοι φυσικής ωμορφίας και εύκρατου κλίματος.

Τά δυό αυτά νησάκια κατοικούνται έξ όλόκληρο από άγγλους, έχουν πληθυσμό περίπου 5 χιλιάδες, απέχουν δέ τό ένα από τό άλλο τρεις χιλιάδες μέτρα και χωρίζονται από μια λωρίδα θαλάσσης πάντα ήρεμης και γαλανής.

Τό περίεργο όμως σχετικώς εινε ότι στό ένα νησί κατοικούν οι άνδρες της φυλής και στό άλλο ή γυναίκες.

Κάθε χρόνο, όταν ο άρχηγός της φυλής κρίνει ότι εινε καιρός να παντρευθύν οι νέοι ήπικροί του, τούς επιτρέπει να περάσουν, κολιμπώντας, στό νησί των γυναικών, όπου διαλέγουν ο καθένας τη σύντροφο της ζωής του.

Ο γάμος γίνεται στό νησί των γυναικών, γιορτάζεται τό σπουδαίο αυτό γεγονός με μεγάλη λαμπρότητα, κ' ύστερα τά παλινγκάρια ξαναπέφτουν στή θάλασσα — μαζί με τις γυναίκες τους αυτή τη φορά — και γυρίζουν στό νησί των άνδρων.

Εκεί ή παντρεμένες πειά γυναίκες ζούν ανάμεσα στούς άνδρες, οι οποίοι τις σέβονται και τις τιμούν εξαιρετικά. Όταν δέ πρόκειται να γεννήσουν, φτάνουν από τό νησί των γυναικών ή μητέρες τους, για να παραστούν στόν τοκετό τους.

Ο έρχομός όμως των μητέρων αυτών έχει και άλλο σκοπό: "Αν τό παιδί εινε άρσενικό, τότε τό κρατούν στό νησί τους οι άνδρες, κρατώντας μαζί για μερικά έβδομάδες και τη μητέρα του, η λατρευτή του έγγονή, πού, αλλόμονο, δεν ύπάρχει πειά στή ζωή!...

Ο 'Ιάκωβος έτρεμε όλος... "Όποτε ή αγαπημένη του ήταν προηγουμένως, και δεν ζούσε πειά!... Ένα σορό σιναισθήματα γέμιναν την ψυχή του. Θυμήθηκε όλες τις λεπτομέρειες της γνωριμίας τους, όλες τις συναντήσεις των, την πρώτη της εθιμήν, την κατοπινή της μελαγχολία, τά στερνά της λόγια με τό όποια προσπαθούσε να τού δώσει θάρρος. Τού έρχοθε πως ήταν προηγουμένως και πως είχε τό θάνατο μέσα της!...

Μου τό είπε όλα πριν πεθάνη, έξακολούθησε ο αυτοκράτωρ. Και μου είπε πού μένεται για νάρθη να δώ τό άγαλμα. Εινε, αλήθεια, ένα άριστοέργημα! Θά σάς δώσω δτι μου ζήτησατε γι' αυτό!...

Μεγαλειότατε, είπε τότε με βαθεία δόνη ο 'Ιακώβος, αυτό τό άγαλμα εινε ή μόνη μου παρηγοριά, ή ζωή μου!... Μή μου τό πάρετε!...

Μά και για μένα θά εινε ή μόνη μου παρηγοριά, είπε ο αυτοκράτωρ. Την αγαπούσα πάρα πολύ!...

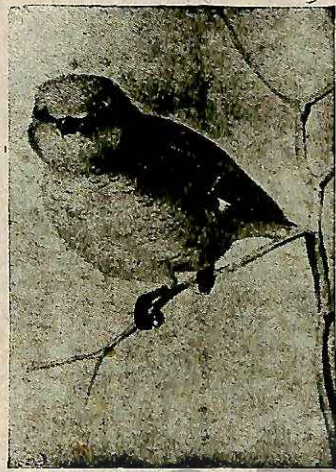
Περισσότερο από μένα;... σκέφτηκε ο δάσχυος καλλιτέχνης. Μά τί

μητέρα του για να τό θηλάξη. "Αν όμως εινε θηλυκό, τότε ή μητέρα τό παίρνει μαζί της και, βοηθουμένη κ' από τη γιαγιά, γυρίζει πάλι στό νησί των γυναικών.

Τά περίεργα αυτά έθιμα οι άγγλοι των δύο αυτών νησιδών τά έχουν και τά τηρούν άναλλοίωτα πρό άμνημονεύτων χρόνων.

Οι έγγυφωτες στή μελέτη των ήθων και έθιμων των κατοίκων της Πολυνησίας έξερευνηται, λένε ότι τό έθιμο αυτό τού χωρισμού των άνδρων από τις γυναίκες, σέ άλλα χρόνια, τό είχαν όλοι γενικώς οι κάτοικοι της Πολυνησίας.

Προσθέτουν δέ ακόμη ότι, σέ μια παναρχαία εποχή, όταν οι σημερινοί

άγγλοι της Πολυνησίας δεν ήταν καθόλου στή σημερινή τους κατάσταση, αλλ' άπεναντίας άνθισσε στόν τόπο τους ένας ύπεροχος προϊστορικός πολιτισμός, ο όποιος άργότερα καταστράφηκε με τόν καταποντισμό της μεγάλης ήπειρου των, έπικρατούσε σέ γενική κλίμακα τό έθιμο να ζούν οι άνδρες όλοένα χωρία από τις γυναίκες και να αμύγουν μονάχα για την δικαιώσει του είδους...

— Ο δυνατότερος άνθρωπος τού κόσμου

Στό Κέλλυ, ένα μικρό χωριό της Σκωτίας, τη μια άνδρυνάνα, ή όποια θεωρείται ως ο δυνατότερος άνθρωπος τού κόσμου! Ή γυναίκα αυτή, πού μπορεί και σηκώνει βάρος 250 οκάδων και τό μεταφέρει σέ μεγάλες αποστάσεις, εινε μόνιμος κάτοικος τού Κέλλυ από έικοσάετιας.

Κανείς όμως δεν ξέρει ακριβώς ούτε από πού πήγε εκεί, ούτε καλά-καλά αν εινε Σκωτσέζα.

Έχει ανάστημα δύο περίπου μέτρων, εινε πολύ παχιά, έχει μπόρυν τσα τρομεράς μυϊκής δύναμης και κνήμες άσφαλής σιβαρότητας.

Στό Κέλλυ όλοι την τρέμουν, αν και γνωρίζουν πως δεν εινε καθόλου κακή. Εινε φιλελήμων, στοργική και αγαπά να λένε γι' αυτήν ότι εινε καλή κ' ένάρετη γυναίκα.

Για να βγάξη τό ψωμί της, αναγκάζεται να φορτώνη και να ξεφορτώνη μεγάλα βάρος και όγκώδη αντικείμενα. Αλλόμονο όμως σ' αυτόν πού θά την πη εξαμάλισα!...

Τελευταίως έπληξε στό Κέλλυ ένας Λονδρέζος δημοσιογράφος, ο όποιος της έήτησε μια συνέντευξη για την έφημερίδα του.

—Και πού εσαι σύ, κύριε δημοσιογράφε, πού ήρθες από τό Λονδίνο με τη μεγάλη αξίωση να μου πώς συνέντευξη; τού απάντησε άρρωμένη ή άνδρυνάνα, μόλις παρουσιάστηκε μπροστά της ο άτυχής δημοσιογράφος.

—Ένας αντιπρόσωπος τού τίτλου... έψέλλισε εκείνος.

—Τά πιστοποιητικά σου πού εινε; —Νά τα, έδώ τά έχω...

—Μπράβο! Τότε τί θέλεις να σου πώ;

—Πού γεννήθηκες; —Στην 'Αγγλία! —Πού άκριβώς; —Στην 'Αγγλία σου ειναι. Τί σημασία έχει ο τόπος;...

—Και πόσον χρόνον εσαι; —Κύριε δημοσιογράφε, εσαι πολύ κακά πληροφορημένος για τό άτομό μου. Φαίνεται πως σου ειναι πως πρόκειται να δής μια άντρογυνάνα και ότι έπομένως δεν χρειάζεται κανένα τάχι άπέναντί της. Απατάσαι... Δεν ρωτούν ποτέ μια κυρία για την ήλικία της!...

Ο δυστυχής Λονδρέζος δημοσιογράφος, καθ' όλη τη συνομιλία του με την άνδρυνάνα δεν μπόρεσε να μάθι τίποτε. Ούτε για την ιστορία της, πού προέλευσε και καταγωγή της, ούτε γιατί πήγε στό Κέλλυ, ούτε καν αν έχη πούθενά συγγενείς.

Όστόσο, όλη αυτή ή συμπεριφορά της άνδρυνάνας άπέναντι τού δημοσιογράφου, οφείλετο στό γεγονός ότι ζάτους φασόλ της είχε πη προηγουμένως πως ο δημοσιογράφος είχε πάει να την ιδί για να την κάνει άνδρυνάνα σέ μια λαϊκή έφημερίδα τού Λονδίνου!...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

— Γὸ κρεβάτι διὰ μέσου τῶν αἰώνων

Πατρίδα τῶν κρεβατιῶν θεωρεῖται ἡ Αἴγυπτος, ὅπου, ἀπὸ τῶν ἱστορικῶν σχεδὸν χρόνων, ἐφτιαγνάν ξύλινα, σιδερένια, χάλκινα καὶ ἀσημένια ἀκόμα κρεβάτια. Ὅπως ἀναφέρεται, ἡ κλίνη τοῦ Σολομῶντος ἦταν κατασκευασμένη ἀπὸ κέδρους τοῦ Λιβάνου, εἶχε χρυσὰ ὑποστηρίγματα καὶ στολίζονταν ἀπὸ πορφύρεον ὑφάσματα τῆς Ὑφου.

Τὸ κρεβάτι, στὴν ἀρχαιότητα, ἐχρησίμευε καὶ ὡς ἀνάκλιτρο, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ξαπλώνονταν γιὰ ἀνάπαυσις ἰδίως μετὰ τὸ γεῦμα. Τὰ προσκέφαλα τὰ χρησιμοποιοῦσαν μονάχα τὴ νύκτα καὶ τὰ γέμιζαν μὲ μαλλί, μὲ βαμβάκι καὶ κάποτε μὲ πούπουλα.

Ἐπίσης καὶ ἡ σούστες τῶν κρεβατιῶν δὲν εἶνε ἐφευρέσεις νεότερα, γιατίις ἤθεσαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, οἱ ὁποῖοι τὶς κατασκεύαζαν ἀπὸ καλάμι ἢ κλαδιά φοινίκων. Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ὅτι ἡ κλίνη τοῦ Σέρξου ἦταν μὲ ἀσημένια πόδια καὶ εἶχε ἀπὸ πάνω μιὰ ἀψίδα πλεγμένη μὲ λουλοῖδια.

Οἱ Ἕλληνες τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων μετεχειρίζοντο πολὺ σκληρὸ στρώμα γιὰ τὸν ὕπνον τους, θέλοντας μὲ αὐτὸ νὰ σκληραγωγήσουν τὸ σῶμα τους. Ἀργότερα ὁμως ἀντελήφθησαν τὴν ἀξία τοῦ καλοῦ κρεβατιοῦ καὶ τὸ ἐτελειοποίησαν.

Ἀλλὰ τὰ πολυτελέστερα κρεβάτια ἐχρησιμοποιοῦντο κατὰ τὴν περίοδο τῆς Ρωμαϊκῆς κυριαρχίας. Τὰ κρεβάτια τῶν Ρωμαίων εὐγενῶν ἦσαν τόσο πολὺ ὑψηλά, ὥστε χρησιμοποιοῦσαν σκαμνιά γιὰ ν' ἀνεβαίνουν σ' αὐτά.

— Πῶς γιαιτρεύονται τὰ ζῶα

Τὰ ζῶα ποὺ ζοῦν μέσα στὰ δάση, μόλις προσβληθοῦν ἀπὸ καμμιὰ ἀσθένεια, ὀδηγοῦνται ἀπὸ τὸ ἐξιστικὸ τους καὶ βρίσκουν μόνον τοὺς γιαιτρικά ποὺ χρειάζονται στὴν ἀρρώστειά τους. Ὅταν, ἔξωφρα, ἔχουν πυρετὸ, ὑποβάλλονται σὲ ἐκουσία νηστεία, πίνοντας μόνον νερό, ζητοῦν ἀνάπαυσις σὲ μέρη σκιερὰ καὶ δροσερά, καὶ ἅμα βροῦν ποταμὸ ἢ λίμνη ὀψιχόντας μὲς, γιατίις ἀσθάνονται πῶς τὸ λουτρὸ τὰ ὠφελεῖ. Ὁ χιματῆς, μόλις πληγωθῇ, σφίγγει μὲ τὸ πόδι του τὴν πληγὴν του ἢ τὴν τυλίγει μὲ φύλλα καὶ χορτάρια, καὶ ἔτσι ἐμποδίζει τὸ αἷμα νὰ τρέξη.

Κάποιος φυσιοδίφης ἀναφέρει ὅτι ἕνας σκύλος του, μόλις τὸν ἐδάγκασε στὰ ρουθούνια μιὰ ὀχιά, ἔτρεξε σ' ἕνα κοντινὸ ποτάμι καὶ ἄρχισε νὰ βυθίζει ἀκατάπαυστα τὸ κεφάλι του μέσα στὸ νερό, ὥσπου ἔτσι διέφυγε τὸ κίνδυνο τῆς δηλητηρίασεως.

Ἐνα σκυλλάκι πάλι, ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ μιὰ πάθησι τοῦ δεξιοῦ ματιοῦ του, ἀποσύρθηκε σὲ μιὰ ψυχρὴ καὶ σκοτεινὴ γωνία, μολοντὶ εἶχε τὴ σιγήφεια νὰ ξαπλώνεται κοντὰ στὴ φωτιά, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ τρία ὁλόκληρα μερόνυχτα. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἐγλύφε τὸ πέλμα τοῦ δεξιοῦ τοῦ ποδίου καὶ τὸ δάβε ἀπάνω στὸ πονεμένο μάτι του, ὅπως ὥστε τὴν τετάρτη ἡμέρα καθάρθηκε νὰ γίνη καλά.

Ἀλλὰ καὶ ἡ γάτες, ὅταν ποιοῦν σὲ

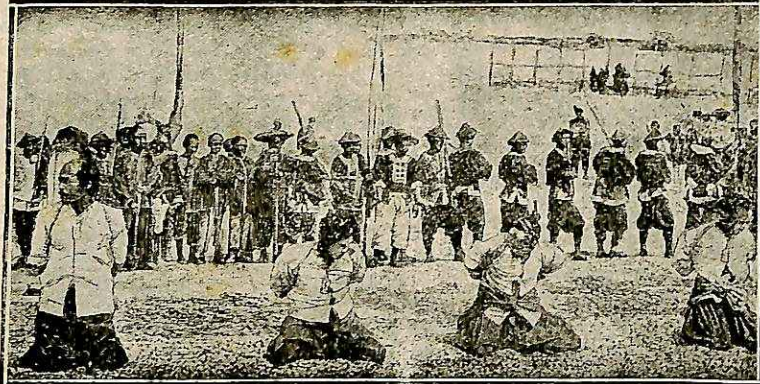
κανένα μέρος τοῦ σώματός των, συνήθιζον νὰ τὸ γλύφουν μὲ τὴ γλῶσσά τους καὶ ἔτσι θεραπεύονται.

— Κι' ἡ Κινέζες σὺν τὶς ἄλλες! Μιὰ μέρα ἕνας Κινέζος φιλόσοφος

τὴν ἀφοσίωσι αὐτῆς τῆς γυναίκας, πῆγε κοντὰ της καὶ τὴ ρώτησε:

— Τί ἔχεις καὶ κλαῖς ἔτσι, δυστυχισμένη;

— Πέθανε ὁ ἄνδρας μου! ἀπάντη-

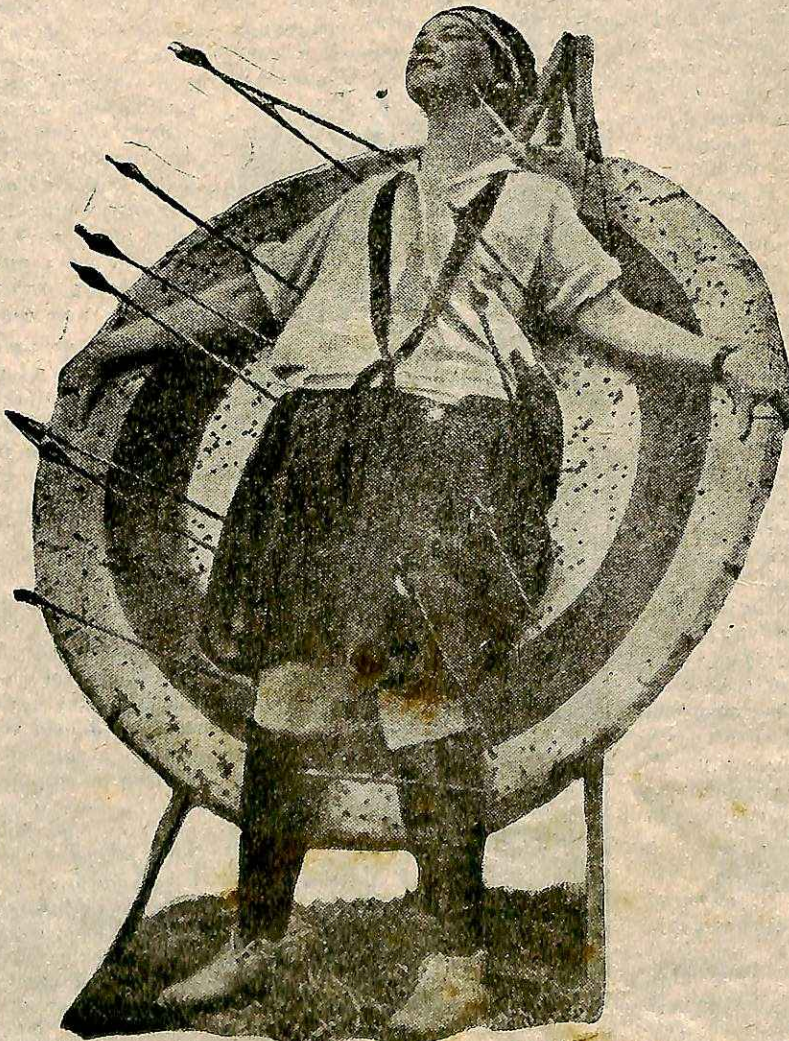
ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΕΙΡΑΤΩΝ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ.—Οι κατὰδικοι πρὸ τοῦ ἀποκεφαλίου μου...

εἶδε μιὰ γυναῖκα ποὺ θορυβοῦσε ἀπαρηγόρητα πάνω σ' ἕναν τάφο νεο-σκαμμένο, κινώντας συγχρόνως τὴ βεντάγια τῆς ἑσθῆς καὶ δυνατὰ.

Ὁ φιλόσοφος, συγκινημένος ἀπὸ

σε αὐτή.

— Γιὰ τὰ θνητὴς τόσο πολὺ, φαίνεται πῶς ἦταν καλὸς καὶ πιστὸς σύζυγος. Ἀλλὰ γιὰ ποῦδ λόγῳ κινεῖς τὴ βεντάγια πάνω ἀπὸ τὸν τάφο του;

Ο ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΧΟΣ.— Σ' ἕνα Ἀμερικανικὸ Τσίρκου, ὁ διάσημος Ρώσος τσιρὸς Ἰβάν Σόλπεκὸβ εἶχε νὰ δελεάσει βέλν, ἐξ ἀποστάσεως εἰκοσι μέτρων, σ' ἕνα στόχο, σὲ μὲν τοῦ ὁποῖου οὐδεὶς ἦν ἐλπιόμεν καὶ χαριτωμένη γυναῖκα του, χωρὶς κανένα ἀπὸ τὰ βέλν αὐτὰ νὰ τὴν ἐγγίξει.

— Γιατί, ἄρχοντά μου, ἀποκρίθηκε ἐκείνη διακοπτομένη ἀπὸ λυγμούς, τοῦ ἔδωσα τὴν ὑπόσχεσι πῶς δὲν θὰ ξαναπαύομαι... πρὶν στεγνώσῃ ὁ τάφος του!...

— Πρὸ παντὸς τῆ δουλειᾶ του!...

Μιὰ μέρα, καθὼς ὁ πᾶμλουτος τραπεζίτης βαρόνος Ρότσιλδ ἔκανε ἐπιτοίχιον τὸν περίπατό του, τὸ ἄλλογόν του παραπάτησε καὶ τὸν τινάξε κάτω, σὲ ἀπόστασι μερικῶν ἑκατῶν ποδῶν. Τότε, ὁ ὁποῖος εἶχε χτυπήσει τὸ κεφάλι, μετεφέρθη ἐπὶ γόντωι στὸ μέγαρό του, ὅπου κάλεσαν ἀμέσως ἕνα χειρουργό. Ὁ γιατρός ἐξήτασε τὸ τραῦμα του καὶ κατόπιν ἔκανε στὸν τραυματία μιὰ πολὺ ἐπικίνδυνη ἐγχείρησι, ἡ ὁποία ὁστόσο ἐπέτυχε. Τότε συνέστησε στοὺς οἰκείους τοῦ Ρότσιλδ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ ἴσχυται. Τὸς ἐπρόθεσε μάλιστα ὅτι καὶ ἡ παραμικρότερη συγκίνησις μποροῦσε νὰ τὸν στείλῃ στὸν τάφο.

Ἐνῶ ὁμως ὁ χειρουργὸς ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, ἕνας ὑπηρετὸς τοῦ ἔφερε μέσα στὸ δωμάτιο μιὰ ἔξαρετικὴ ἐπείγουσα ἐπιστολή, τὴν ὁποία ἀπεσφράγισε ἀμέσως.

Ὁ Ρότσιλδ, ὁ ὁποῖος εἶχε συνέλθει ἐντομεταξὺ, τὸν ἀντελήφθη καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀδύνατη φωνή:

— Τί συμβαίνει, γιατρός;

Τότε αὐτός, λησμονώντας ἀμέσως τὴς αὐστηρῆς συνστάσεως ποὺ εἶχε κάνει πρὸ ὀλίγου στοὺς οἰκείους τοῦ ἀσθενούς, τοῦ ἀπάντησε παραγμένος:

— Ὁ δούξ ντὲ Μπερὺν ἐδόλοφονήθη στὸ Μελοδραμα! Μὲ καλοῦν ἐκεῖ ἐσπευσμένως.

Καὶ βγῆκε ἀμέσως ἔξω, κατὰπληκτος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ εἰδησι.

Πρὶν ὁμως ὁ γιατρός φτάσῃ στὸν προθάλαμο, ὁ ἄρροστος, κατακίτρινος ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι καὶ μὲ τὸ κεφάλι τυλιγμένο μέσα σὲ γάτες κοκκινισμένες ἀπὸ τὸ αἷμα, ἀνασκήθηκε στὸ κρεβάτι του καὶ, καταβάλλοντας δυνάμεις τοῦ ἔμειναν ἀκόμη, χτύπησε ἕνα κουδοῦνι.

Οἱ ὑπηρετὸς καὶ οἱ οἰκείοι του σὲ δυὸ λεπτὰ βρέθηκαν κοντὰ του καὶ ἔαφρυσαν βλέποντας τὸν ἄρροστο ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ κρατηθῇ ὁρθὸς στὸ κρεβάτι του.

— Γρήγορα! Ἀμέσως! φώναξε ὁ Ρότσιλδ μόλις τοὺς εἶδε. Τρέξτε νὰ προφτάσετε! Ὁ δούξ ντὲ Μπερὺν ἐδόλοφονήθη! Πρέπει νὰ πούλησουμε μετοχές... μετοχές...

Μὰ ἡ φωνὴ του πνίγηκε στὸ λαρυγγί του καὶ, καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν προσπάθεια νὰ μιλήσῃ, ἔπεσε βαρὺς ἐπάνω στὸ προσκεφάλι...

Εἶχε πεθάνει!...

ΤΗΣ ΠΑΤΗΣΕ ΤΟΝ ΚΑΛΟ!...

Κατὰ τὸν ἐπικείμενον λόγον:

Ὁ φίλος τοῦ μακαρίτη. — «... Εἶνε λυπηρὸν γιατί ὁ μεταστὰς ἀπέθανε στὸ ἄλγος τῆς ἡλικίας του, ἀφίοντας χίττα τριάντα χρόνων...

Ἡ βασιλευσσοῦσα χήρα. — Παρακαλῶ, κύριε. Ἐκάματε λάθος. Εἶμαι μονάχα εικοσιπέντε...

ΑΠ' ΟΛΑ Δ' ΟΛΟΥΣ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Ἡ πνευματικὴ ἐργασία στὸν ὕπνο

Ὑπάρχουν πολλὰ παραδείγματα συγγραφέων καὶ καλλιτεχνῶν, οἱ ὁποῖοι μποροῦσαν καὶ ἐργαζόμενοι καὶ στὸν ὕπνον τοὺς ἀκόμα μὲ τὴν ἴδια εὐκολία, πολλὰς φορὲς, μὲ τὴν ὁποία ἐργάζονταν καὶ ὅταν ἦσαν ξύπνιοι.

«Ὅταν συνέγραφα τὸ δοῦμα μου «Προμηθεύς», διηγείται στὰ Ἀπομνημονεύματά του ὁ Γκαίτε, ὅτι ἔγραφα τὴν ἡμέρα, τὸ ἔβλεπα τὴ νύκτα στ' ὄνειρό μου καὶ τὸ συνέχισα μὲ μεγάλη εὐκολία. Ὅταν ξυπνοῦσα τὸ πρωῒ, θυμολοῦν ὅτι εἶχα ὀνειρευθῇ στὸν ὕπνον μου ἐπὶ λέξει καὶ τὸ ἔγραφα ἀμέσως».

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Λαφονταίν, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, φημιζόταν καὶ γιὰ τὴν ἀφηρημάδα του, προσέλασε κάποτε σὲ δειπνὸν δυὸ φίλους του. Ἐπειδὴ ὁμως λησμονήσῃ τὴν πρόσκλησι, ἔπεσε ἀπὸ νωρίς, τὴ βραδιά τοῦ δειπνοῦ, νὰ κοιμηθῇ. Ὅταν ἐφύσαςαν οἱ δυὸ προσκαλεσμένοι, τοὺς ὑποδέχθηκε ἡ γυναῖκα του, ἡ ὁποία διακαλολόγησε ὅπως μπόρεσε τὸ σύζυγόν της καὶ τὸν ἀφῆσε νὰ κοιμηθῇ. Ἐνῶ ὁμως δειπνοῦσαν οἱ τρεῖς τους, εἰδόμενος ὅτι ὁποῖος εἶχε συνέλθει ἐντομεταξὺ, τὸν ἀντελήφθη καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀδύνατη φωνή:

— Τί συμβαίνει, γιατρός;

Τότε αὐτός, λησμονώντας ἀμέσως τὴς αὐστηρῆς συνστάσεως ποὺ εἶχε κάνει πρὸ ὀλίγου στοὺς οἰκείους τοῦ ἀσθενούς, τοῦ ἀπάντησε παραγμένος:

— Ὁ δούξ ντὲ Μπερὺν ἐδόλοφονήθη στὸ Μελοδραμα! Μὲ καλοῦν ἐκεῖ ἐσπευσμένως.

Καὶ βγῆκε ἀμέσως ἔξω, κατὰπληκτος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ εἰδησι.

Πρὶν ὁμως ὁ γιατρός φτάσῃ στὸν προθάλαμο, ὁ ἄρροστος, κατακίτρινος ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι καὶ μὲ τὸ κεφάλι τυλιγμένο μέσα σὲ γάτες κοκκινισμένες ἀπὸ τὸ αἷμα, ἀνασκήθηκε στὸ κρεβάτι του καὶ, καταβάλλοντας δυνάμεις τοῦ ἔμειναν ἀκόμη, χτύπησε ἕνα κουδοῦνι.

Οἱ ὑπηρετὸς καὶ οἱ οἰκείοι του σὲ δυὸ λεπτὰ βρέθηκαν κοντὰ του καὶ ἔαφρυσαν βλέποντας τὸν ἄρροστο ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ κρατηθῇ ὁρθὸς στὸ κρεβάτι του.

— Γρήγορα! Ἀμέσως! φώναξε ὁ Ρότσιλδ μόλις τοὺς εἶδε. Τρέξτε νὰ προφτάσετε! Ὁ δούξ ντὲ Μπερὺν ἐδόλοφονήθη! Πρέπει νὰ πούλησουμε μετοχές... μετοχές...

Μὰ ἡ φωνὴ του πνίγηκε στὸ λαρυγγί του καὶ, καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν προσπάθεια νὰ μιλήσῃ, ἔπεσε βαρὺς ἐπάνω στὸ προσκεφάλι...

Εἶχε πεθάνει!...

Ἡ πνευματικὴ ἐργασία στὸν ὕπνο

Ὑπάρχουν πολλὰ παραδείγματα συγγραφέων καὶ καλλιτεχνῶν, οἱ ὁποῖοι μποροῦσαν καὶ ἐργαζόμενοι καὶ στὸν ὕπνον τοὺς ἀκόμα μὲ τὴν ἴδια εὐκολία, πολλὰς φορὲς, μὲ τὴν ὁποία ἐργάζονταν καὶ ὅταν ἦσαν ξύπνιοι.

«Ὅταν συνέγραφα τὸ δοῦμα μου «Προμηθεύς», διηγείται στὰ Ἀπομνημονεύματά του ὁ Γκαίτε, ὅτι ἔγραφα τὴν ἡμέρα, τὸ ἔβλεπα τὴ νύκτα στ' ὄνειρό μου καὶ τὸ συνέχισα μὲ μεγάλη εὐκολία. Ὅταν ξυπνοῦσα τὸ πρωῒ, θυμολοῦν ὅτι εἶχα ὀνειρευθῇ στὸν ὕπνον μου ἐπὶ λέξει καὶ τὸ ἔγραφα ἀμέσως».

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Λαφονταίν, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, φημιζόταν καὶ γιὰ τὴν ἀφηρημάδα του, προσέλασε κάποτε σὲ δειπνὸν δυὸ φίλους του. Ἐπειδὴ ὁμως λησμονήσῃ τὴν πρόσκλησι, ἔπεσε ἀπὸ νωρίς, τὴ βραδιά τοῦ δειπνοῦ, νὰ κοιμηθῇ. Ὅταν ἐφύσαςαν οἱ δυὸ προσκαλεσμένοι, τοὺς ὑποδέχθηκε ἡ γυναῖκα του, ἡ ὁποία διακαλολόγησε ὅπως μπόρεσε τὸ σύζυγόν της καὶ τὸν ἀφῆσε νὰ κοιμηθῇ. Ἐνῶ ὁμως δειπνοῦσαν οἱ τρεῖς τους, εἰδόμενος ὅτι ὁποῖος εἶχε συνέλθει ἐντομεταξὺ, τὸν ἀντελήφθη καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀδύνατη φωνή:

— Τί συμβαίνει, γιατρός;

Τότε αὐτός, λησμονώντας ἀμέσως τὴς αὐστηρῆς συνστάσεως ποὺ εἶχε κάνει πρὸ ὀλίγου στοὺς οἰκείους τοῦ ἀσθενούς, τοῦ ἀπάντησε παραγμένος:

— Ὁ δούξ ντὲ Μπερὺν ἐδόλοφονήθη στὸ Μελοδραμα! Μὲ καλοῦν ἐκεῖ ἐσπευσμένως.

Καὶ βγῆκε ἀμέσως ἔξω, κατὰπληκτος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ εἰδησι.

Πρὶν ὁμως ὁ γιατρός φτάσῃ στὸν προθάλαμο, ὁ ἄρροστος, κατακίτρινος ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι καὶ μὲ τὸ κεφάλι τυλιγμένο μέσα σὲ γάτες κοκκινισμένες ἀπὸ τὸ αἷμα, ἀνασκήθηκε στὸ κρεβάτι του καὶ, καταβάλλοντας δυνάμεις τοῦ ἔμειναν ἀκόμη, χτύπησε ἕνα κουδοῦνι.

Οἱ ὑπηρετὸς καὶ οἱ οἰκείοι του σὲ δυὸ λεπτὰ βρέθηκαν κοντὰ του καὶ ἔαφρυσαν βλέποντας τὸν ἄρροστο ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ κρατηθῇ ὁρθὸς στὸ κρεβάτι του.

— Γρήγορα! Ἀμέσως! φώναξε ὁ Ρότσιλδ μόλις τοὺς εἶδε. Τρέξτε νὰ προφτάσετε! Ὁ δούξ ντὲ Μπερὺν ἐδόλοφονήθη! Πρέπει νὰ πούλησουμε μετοχές... μετοχές...

Μὰ ἡ φωνὴ του πνίγηκε στὸ λαρυγγί του καὶ, καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν προσπάθεια νὰ μιλήσῃ, ἔπεσε βαρὺς ἐπάνω στὸ προσκεφάλι...

Εἶχε πεθάνει!...

ΤΗΣ ΠΑΤΗΣΕ ΤΟΝ ΚΑΛΟ!...

Κατὰ τὸν ἐπικείμενον λόγον:

Ὁ φίλος τοῦ μακαρίτη. — «... Εἶνε λυπηρὸν γιατί ὁ μεταστὰς ἀπέθανε στὸ ἄλγος τῆς ἡλικίας του, ἀφίοντας χίττα τριάντα χρόνων...

Ἡ βασιλευσσοῦσα χήρα. — Παρακαλῶ, κύριε. Ἐκάματε λάθος. Εἶμαι μονάχα εικοσιπέντε...

Ἡ πνευματικὴ ἐργασία στὸν ὕπνο

Ὑπάρχουν πολλὰ παραδείγματα συγγραφέων καὶ καλλιτεχνῶν, οἱ ὁποῖοι μποροῦσαν καὶ ἐργαζόμενοι καὶ στὸν ὕπνον τοὺς ἀκόμα μὲ τὴν ἴδια εὐκολία, πολλὰς φορὲς, μὲ τὴν ὁποία ἐργάζονταν καὶ ὅταν ἦσαν ξύπνιοι.

«Ὅταν συνέγραφα τὸ δοῦμα μου «Προμηθεύς», διηγείται στὰ Ἀπομνημονεύματά του ὁ Γκαίτε, ὅτι ἔγραφα τὴν ἡμέρα, τὸ ἔβλεπα τὴ νύκτα στ' ὄνειρό μου καὶ τὸ συνέχισα μὲ μεγάλη εὐκολία. Ὅταν ξυπνοῦσα τὸ πρωῒ, θυμολοῦν ὅτι εἶχα ὀνειρευθῇ στὸν ὕπνον μου ἐπὶ λέξει καὶ τὸ ἔγραφα ἀμέσως».

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Λαφονταίν, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, φημιζόταν καὶ γιὰ τὴν ἀφηρημάδα του, προσέλασε κάποτε σὲ δειπνὸν δυὸ φίλους του. Ἐπειδὴ ὁμως λησμονήσῃ τὴν πρόσκλησι, ἔπεσε ἀπὸ νωρίς, τὴ βραδιά τοῦ δειπνοῦ, νὰ κοιμηθῇ. Ὅταν ἐφύσαςαν οἱ δυὸ προσκαλεσμένοι, τοὺς ὑποδέχθηκε ἡ γυναῖκα του, ἡ ὁποία διακαλολόγησε ὅπως μπόρεσε τὸ σύζυγόν της καὶ τὸν ἀφῆσε νὰ κοιμηθῇ. Ἐνῶ ὁμως δειπνοῦσαν οἱ τρεῖς τους, εἰδόμενος ὅτι ὁποῖος εἶχε συνέλθει ἐντομεταξὺ, τὸν ἀντελήφθη καὶ τὸν ρώτησε μὲ ἀδύνατη φωνή:

— Τί συμβαίνει, γιατρός;

Τότε αὐτός, λησμονώντας ἀμέσως τὴς αὐστηρῆς συνστάσεως ποὺ εἶχε κάνει πρὸ ὀλίγου στοὺς οἰκείους τοῦ ἀσθενούς, τοῦ ἀπάντησε παραγμένος:

— Ὁ δούξ ντὲ Μπερὺν ἐδόλοφονήθη στὸ Μελοδραμα! Μὲ καλοῦν ἐκεῖ ἐσπευσμένως.

Καὶ βγῆκε ἀμέσως ἔξω, κατὰπληκτος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ εἰδησι.

Πρὶν ὁμως ὁ γιατρός φτάσῃ στὸν προθάλαμο, ὁ ἄρροστος, κατακίτρινος ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι καὶ μὲ τὸ κεφάλι τυλιγμένο μέσα σὲ γάτες κοκκινισμένες ἀπὸ τὸ αἷμα, ἀνασκήθηκε στὸ κρεβάτι του καὶ, καταβάλλοντας δυνάμεις τοῦ ἔμειναν ἀκόμη, χτύπησε ἕνα κουδοῦνι.

Οἱ ὑπηρετὸς καὶ οἱ οἰκείοι του σὲ δυὸ λεπτὰ βρέθηκαν κοντὰ του καὶ ἔαφρυσαν βλέποντας τὸν ἄρροστο ποὺ ἀγωνιζόταν νὰ κρατηθῇ ὁρθὸς στὸ κρεβάτι του.

— Γρήγορα! Ἀμέσως! φώναξε ὁ Ρότσιλδ μόλις τοὺς εἶδε. Τρέξτε νὰ προφτάσετε! Ὁ δούξ ντὲ Μπερὺν ἐδόλοφονήθη! Πρέπει νὰ πούλησουμε μετοχές... μετοχές...

Μὰ ἡ φωνὴ του πνίγηκε στὸ λαρυγγί του καὶ, καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν προσπάθεια νὰ μιλήσῃ, ἔπεσε βαρὺς ἐπάνω στὸ προσκεφάλι...

Εἶχε πεθάνει!...

ΤΗΣ ΠΑΤΗΣΕ ΤΟΝ ΚΑΛΟ!...

Κατὰ τὸν ἐπικείμενον λόγον:

Ὁ φίλος τοῦ μακαρίτη. — «... Εἶνε λυπηρὸν γιατί ὁ μεταστὰς ἀπέθανε στὸ ἄλγος τῆς ἡλικίας του, ἀφίοντας χίττα τριάντα χρόνων...

Ἡ βασιλευσσοῦσα χήρα. — Παρακαλῶ, κύριε. Ἐκάματε λάθος. Εἶμαι μονάχα εικοσιπέντε...

Καί, ἀφοῦ ἔγινε λόγος περὶ ἀστρονομῶν, ἂς ἀναφέρουμε καὶ ἕνα ἄλλο ἀνεκδοτὸ σχετικόν, ποὺ ἀναφέρεται σὲ κάποιο σύγγραμμα τοῦ Καμύλλου Φλαμαριόν.

Ἐνας μάγιστρος εἶχε μερικὸς σκύλους στὸ κατὰστάμιόν του, τοὺς ὁποῖους ὑποχρέωνε νὰ γυρίζουν στὴ σούβλα τὰ σφαγὰ, σὲ ὁρισμένες ἡμέρες τῆς ἐβδομάδος ὁ καθένας. Κάποια Παρασκευὴ λοιπόν, ἐπειδὴ ἔτρεχε νὰ λείπῃ ὁ σκύλος ποὺ εἶχε ὑπηρεσία ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ὁ μάγιστρος ἀγγάρεψε ἕνα σινάδελοφόν του καὶ τὸν ἔβαλε νὰ γυρίσῃ τὴ σούβλα. Ἐκείνος ὅμως ἄρχισε νὰ γανυῖται τόσο δυνατὰ, δεύχοντας συγχρόνως ἀπειλητικὰ τὰ δόντια του, ὥστε ὁ μάγιστρος ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ἀφήσῃ εἰσένθερο. Σὲ λίγη ὥρα ὁ ἀποστάτης παρουσιάστηκε, σέρνοντας μὲ τὰ δόντια του ἀπὸ τὸ αὐτὸ τὸν ἄλλο σκύλο, ποὺ εἶχε τὴ σειρὰ του ἐκείνη τὴν ἡμέρα νὰ ἐργασθῇ, καὶ τὸν παρέδωσε ἱκανοποιημένον στὸν κύριόν του!...

— Εἰς τὰς λαὶ καὶ ἡ σούβλα

Ὁ περίφημος Γάλλος ἀστρονόμος Ἀραγώ, ἕνα πεζοποροῦσε μιὰ μέρα, κατελήφθη ἔξαφνα στὸ δρόμῳ ἀπὸ μιὰ σφοδρὸν

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ

Ο Γιαννάκης Δε-
γκουρέζης ήταν ένα
παιδί δώδεκα χρό-
νων με μακρινά ξαν-
θά και κατσαρά
μαλλιά, με δέριμα
λεντά και απαλά και
με ωραία μαύρα μά-
τια, με παύρα φρύδια, μεγάλα και
πικνά...

Ήταν ακόμα ένα χαριτωμένο και ξ-
ύπνο παιδί κι' όλοι οι υπάλληλοι του
Ρέν, όπου ο πατέρας του υπηρετού-
σε ως μηχανοδηγός, το λάτρειαν.
Η μητέρα του είχε πεθάνει φέροντα-
ς στον κόσμο το πέμπτο παιδί της,
γιατί ο Γιαννάκης είχε κι' άλλα τέσσε-
ρα αδελφάκια μικρότερα του.

Εκείνη την ημέρα — ήταν μια
Πέμπτη που ο Γιαννάκης δεν είχε
σχολείο — αφιόνοντας στο σπίτι τη γυ-
ναίκα που φρόντιζε για τ' αδελφάκια
του, αυτός, με τα χέρια στις τσέπες,
σάν μεγάλος, βγήκε έξω και διευσθύ-
θηκε προς το μέρος του σιδηροδρόμου.

Καθώς προχωρούσε προς μια γέφυ-
ρα, δυο σιδηροδρομικοί του φώναξαν:
— 'Ο πατέρας σου δουλεύει σήμερα
μέ το 3672;

Ο Γιαννάκης, ακούγοντάς τους, γύ-
ρισε προς αυτούς το όραίο κι' εκφρα-
στικό του κεφάλι.

— Ναι, κύριε Λιμέν, απάντησε. Και
νομίζω ότι θα ξαναφύγει αύριο το
πρωί, στις έφτα.

— Όλα τα ξέρει το παλιόπαιδο! εί-
πε γελώντας ο ένας από τους σιδηρο-
δρομικούς.

Και, απευθυνόμενος προς τον Γιαν-
νάκη, πρόσθεσε:

— Έ, τί λές, έρχεσαι μαζί μας να
πυθι κανένα ποτήρι;

Ο Γιαννάκης ήταν Βρετόννος την
καταγωγή, κι' ένας γνήσιος Βρετόν-
νος, ούτε όταν είχε δώδεκα χρονών,
δεν άρνείτο ποτέ ένα ποτήρι κρασί.

Έτσι το παιδί ακολουθούσε τους δυο
άνδρες στην ταβέρνα, όπου του γέμι-
σαν ως άνω ένα μεγάλο ποτήρι.
Αμα ο Γιαννάκης άδειασε το μισό,
τόν έστειλαν στο γειτονικό καπνοπω-
λείο για να τους πάει καπνό. Όταν
ξαναγύρισε, οι δυο άνδρες είχαν ά-
δειάσει στο ποτήρι του και τέσσερα
ποτήρια κονιάκ... Τους είχε 'ρθη,
φαίνεται, ξαφνα ή ιδέα να μεθύσουν
το παιδάκι για να γελώσουν...

Ο μικρός, φέροντας το ποτήρι στα
χέρη του, άντελήφθη το παιχνίδι που
του είχαν αναρώσει μά, από περηφά-
νεια, δεν είπε τίποτε, το άδειασε με
γενναϊότητα μονορούφι ως τόν πάτο,
τους εύχαρίστησε κι' έπειτα έφυγε για
να πάει να προηπαντήσει τόν πατέρα
του.

Μά δεν τόν βρήκε, γιατί είχε κό-
πας φτάσει και, κοιρασμένος καθώς
ήταν από την έξωση υπηρεσία του
— υπηρεσία στο πόδι με το μισό κορ-
μί φλεγόμενο από τη μηχανή και το
άλλο μισό παγωμένο από τόν άνεμο—
ο Δεγκουρέζης είχε ξαναγυρίσει σπίτι

του άπ' το συντομότερο δρόμο, βια-
στικός, να πλυθή και να κοιμηθή, ά-
φροντας το θεμαστί του να πάη στην
άποθήκη τη μηχανή του, τη μηχανή
του 3672...

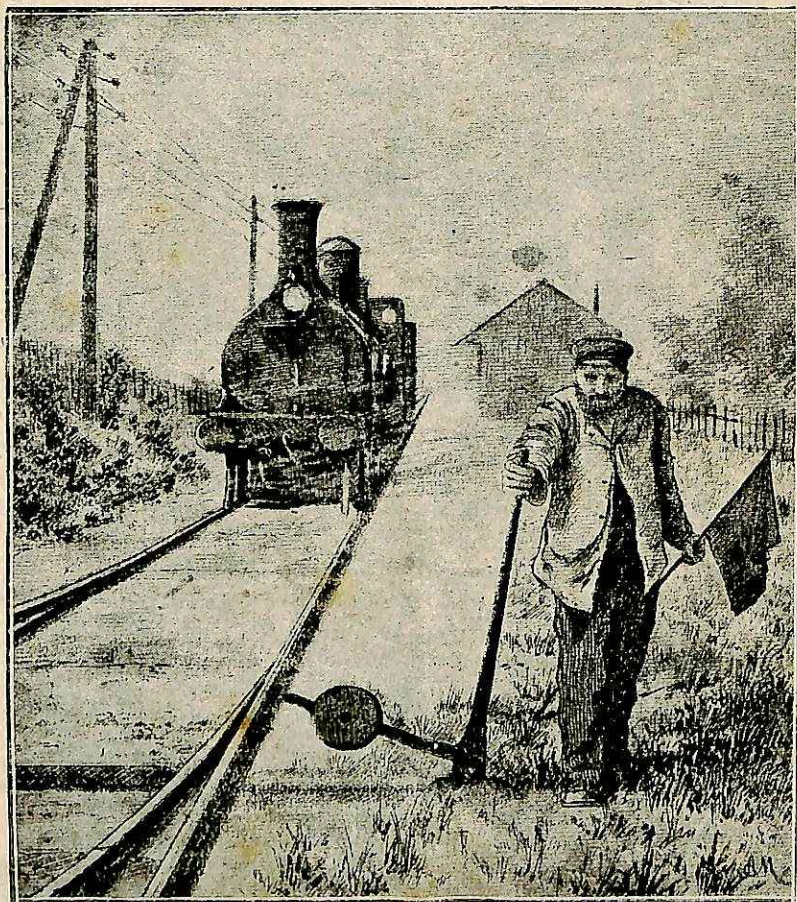
... * * *

Α! πόσο καλά ο μικρός Γιαννά-
κης ήξερε αυτή τη μηχανή! Χαϊδε-
μένος καθώς ήταν άπ' όλους, μπορού-
σε να μπαίνει ελεύθερα στην άποθήκη
των μηχανών, από μια ειδική είσοδο
προορισμένη για τούς υπάλληλους.
Έτσι μπαίκε κι' εκείνο το βράδυ.

Η μηχανή 3672! Νά την!... Ή-
ταν μπροστά του...

Ο Γιαννάκης στρεφονόριζε δλόγυ-
ρά της, σάν έμπειρος και σάν ειδι-
κός...

... * * *

...Ο εργάτης στρίβει εκείνη τη στιγμή, ένα μοχλό...

μηχανή με την τεραστία καρβουναιο-
θήκη της, με τις πελώριες ρόδες της,
με τους χονδρούς κυλίνδρους της, με
τους μπρούτζινους της πού έμοιαζαν με
χουσάφι!...

Μά ο Γιαννάκης τώρα δεν ήξερε τί
είχε... Φοιτά κυλούσε μέσ' στις ρέ-
δες του, άστραπές έλαμπαν στα μά-
τια του...

Δεν μπορούσε να συγκρατηθή... Έ-
πρεπε, έπρεπε — για ένα λεπτό, για
ένα λεπτό μόνο!... — αυτός που ή-
ταν τόσο λογικός, νάνεβη στη «Νύ-
χτα», γιατί έτσι την έλεγαν αλλοιώς
τη μηχανή 3672!...

... Έβριζε μια φευγαλέα ματιά ο
λόγυρά του...

Πολύ μακριά, κοντά στις καρβου-
νιφτες, ένας άνθρακας άδαισε μια

τάρα, στρέφοντάς του τις πλάτες.
Κανένας άλλος δεν φαινόταν πονθε-
νά, γιατί ήταν ή ώρα που οι υπάλλη-
λοι κι' οι εργάτες είχαν πάει να φά-
νε και να πιουν.

Τότε, με δυο πηδήματα, ο Γιαννά-
κης σκαρφάλωσε στη μηχανή!

Τί καλά που ήταν εκεί!... Τί πε-
ρηφάνεια!... Απάνω στη «Νύχτα»!
Αυτός ήταν εκείνη τη στιγμή ο μόνος
κύριος της «Νύχτας»!...

... Άθρομβα, άνοιξε την πόρτα του
φούρνου... Ω, πόσο ήταν ζεστός ά-
κόμα!...

Νά, αυτή ή βελόνα του μονομέτρου,
ή επιφάνεια του νερού, να τί δεν έ-
πρεπε ν' άφηνε από τα μάτια του στο
δρόμο!...

... Και να συλλογίζεται ότι δεν εί-

σο, μά γελείται και τραβάει μ' όλες
τον τις δυνάμεις το μοχλό της κινή-
σεως.

Σάν άλογο που το σπηρνούνουν δι-
νατά, ή «Νύχτα» τραβάει μπροστά...

... * * *

Τώρα βρίσκεται μπρός σε μια δια-
σταύρωση τριών γραμμών...

Ξαφνιασμένος, ο φύλακας πετιέται
έξω από τη σκοπιά του...

Μά, πριν προφτάση να ξεδιπλώση
την κόκκινη παντιέρα του, ενώ ο ύπο-
σταθμάρχης έχει κάτω, πίσω, σαλεύει
τα χέρια του σάν τρελλός, ή μηχανή
προσπερνάει όλους τους φραγμούς, ό-
λα τα εμπόδια, μπαίνει στη γραμμή
του Σαιν-Μαλό και φεύγει σάν άνε-
μοστρόβιλος...

Περνάει τόσο γρήγορα, ώστε μόλις
προφτάνει να δη ο φύλακας — δροιο,
στη θέση του πατέρα του — το μικρό
Γιαννάκη, πετρωμένο από τόν τροχό
του, χλωμό σάν πτώμα, με τα μεγάλα
του μάτια διάπλατα άνοιγμένα, με τα
μακρινά μαλλιά του ανεμίζόμενα πίσω,
μέσ' στον καπνό...

Μακριά τώρα, έχει κάτω, φαίνον-
ται κι' οι άλλοι φύλακες της γραμμής,
οι όποιοι, με τα χέρια ύψημένα, ή με
τις σημαίες τους στα χέρια, χειρονο-
μούν με άπόγνωση και φωνάζουν σάν
τρελλοί!...

Μά ποιος άπ' αυτούς θα τολμούσε
να ριχτεί μπροστά στο μαινόμενο αή-
τό θηρίο;... Ποιος;... Πώς να τό
άρπάξουν από την χαιτή και να τό κα-
θιστώσουν;...

Κ' ή «Νύχτα» περνάει μπρός άπ' ό-
λους, μονογκρίζοντας άγρια...

... * * *

Ο ύποσταθμάρχης του Ρέν βρίσκε-
ται τώρα στο τηλεγραφείο και συνεν-
νοείται με τούς άλλους σταθμούς.

Σέ λίγο ο σταθμάρχης του Μπρετόν
του άναγγέλλει ότι ή «Νύχτα» περά-
σε από το σταθμό του σάν θύελλα...

Τί να κάνουν, Θεέ μου!... Άν μπο-
ρούσε το παιδί να λιγοστήνη το δρό-
μο, ν' άδειάσει τόν άτιμό!... Έτσι
μόνο θα μπορούσε να καθυποτάξη το
θηρίο... Του τό φωνάζουν... Του
οδολιάζουν... μά του κάνουν...

Η 3672 εξακολουθεί να περνά ή ά-
πό παντού μονογκρίζοντας.

Απάνω στη γραμμή που τρέχει τό-
ρα, ταξιδεύει, ερχόμενος άπ' την ά-
ντιθετη διεύθυνση, από το Κομπούροχο,
κι' ένα άλλο τρένο, γεμάτο επιβάτες.

Ένας σταθμός το χωρίζει ακόμα από
τη «Νύχτα»... κι' έπειτα... ή τρα-
γοδία... Ω, Θεέ μου!... Τί να κά-
νη ο ύποσταθμάρχης;... Το μόνο που
μπορεί να κάνει, για να σώση τούς έ-
πιβάτες του άλλου τρένου, εινε ένα

λίγος καπνός πετιέται στην άρχή...

Τώρα γίνεται πιο πολύς, ακόμα πιο
πολύς, και σε λίγο βγαίνει άφθονος,
πυκνός και συγχρόνως ό βαρύς εκείνος
δγκος τρανιάζεται, κυλάει και βγαίνει
από την άποθήκη.

Ένας υπάλληλος φαίνεται, εκείνη
τη στιγμή, μακριά... Ο Γιαννάκης
προβάται, διατάζει, ταραάζεται... Σάν
τρελλός, θέλει να φέρη τη μηχανή πί-

ΤΟΥ PIERRE DUO

... * * *

Τρεις άνδρες, με κόκκινες σημαίες
στο χέρι, στέκονται κοντά στη γραμ-
μή. Εινε ο σταθμάρχης του μικρού
σταθμού του Σαιν - Ζερμαίν - σιν - λ'

... * * *

Τώρα βρίσκεται μπρός σε μια δια-
σταύρωση τριών γραμμών...

Ξαφνιασμένος, ο φύλακας πετιέται
έξω από τη σκοπιά του...

Μά, πριν προφτάση να ξεδιπλώση
την κόκκινη παντιέρα του, ενώ ο ύπο-
σταθμάρχης έχει κάτω, πίσω, σαλεύει
τα χέρια του σάν τρελλός, ή μηχανή
προσπερνάει όλους τους φραγμούς, ό-
λα τα εμπόδια, μπαίνει στη γραμμή
του Σαιν-Μαλό και φεύγει σάν άνε-
μοστρόβιλος...

Περνάει τόσο γρήγορα, ώστε μόλις
προφτάνει να δη ο φύλακας — δροιο,
στη θέση του πατέρα του — το μικρό
Γιαννάκη, πετρωμένο από τόν τροχό
του, χλωμό σάν πτώμα, με τα μεγάλα
του μάτια διάπλατα άνοιγμένα, με τα
μακρινά μαλλιά του ανεμίζόμενα πίσω,
μέσ' στον καπνό...

Μακριά τώρα, έχει κάτω, φαίνον-
ται κι' οι άλλοι φύλακες της γραμμής,
οι όποιοι, με τα χέρια ύψημένα, ή με
τις σημαίες τους στα χέρια, χειρονο-
μούν με άπόγνωση και φωνάζουν σάν
τρελλοί!...

Μά ποιος άπ' αυτούς θα τολμούσε
να ριχτεί μπροστά στο μαινόμενο αή-
τό θηρίο;... Ποιος;... Πώς να τό
άρπάξουν από την χαιτή και να τό κα-
θιστώσουν;...

Κ' ή «Νύχτα» περνάει μπρός άπ' ό-
λους, μονογκρίζοντας άγρια...

... * * *

Ο ύποσταθμάρχης του Ρέν βρίσκε-
ται τώρα στο τηλεγραφείο και συνεν-
νοείται με τούς άλλους σταθμούς.

Σέ λίγο ο σταθμάρχης του Μπρετόν
του άναγγέλλει ότι ή «Νύχτα» περά-
σε από το σταθμό του σάν θύελλα...

Τί να κάνουν, Θεέ μου!... Άν μπο-
ρούσε το παιδί να λιγοστήνη το δρό-
μο, ν' άδειάσει τόν άτιμό!... Έτσι
μόνο θα μπορούσε να καθυποτάξη το
θηρίο... Του τό φωνάζουν... Του
οδολιάζουν... μά του κάνουν...

Η 3672 εξακολουθεί να περνά ή ά-
πό παντού μονογκρίζοντας.

Απάνω στη γραμμή που τρέχει τό-
ρα, ταξιδεύει, ερχόμενος άπ' την ά-
ντιθετη διεύθυνση, από το Κομπούροχο,
κι' ένα άλλο τρένο, γεμάτο επιβάτες.

Ένας σταθμός το χωρίζει ακόμα από
τη «Νύχτα»... κι' έπειτα... ή τρα-
γοδία... Ω, Θεέ μου!... Τί να κά-
νη ο ύποσταθμάρχης;... Το μόνο που
μπορεί να κάνει, για να σώση τούς έ-
πιβάτες του άλλου τρένου, εινε ένα

λίγος καπνός πετιέται στην άρχή...

Τώρα γίνεται πιο πολύς, ακόμα πιο
πολύς, και σε λίγο βγαίνει άφθονος,
πυκνός και συγχρόνως ό βαρύς εκείνος
δγκος τρανιάζεται, κυλάει και βγαίνει
από την άποθήκη.

Ένας υπάλληλος φαίνεται, εκείνη
τη στιγμή, μακριά... Ο Γιαννάκης
προβάται, διατάζει, ταραάζεται... Σάν
τρελλός, θέλει να φέρη τη μηχανή πί-

... * * *

Τρεις άνδρες, με κόκκινες σημαίες
στο χέρι, στέκονται κοντά στη γραμ-
μή. Εινε ο σταθμάρχης του μικρού
σταθμού του Σαιν - Ζερμαίν - σιν - λ'

... * * *

Τώρα βρίσκεται μπρός σε μια δια-
σταύρωση τριών γραμμών...

Ξαφνιασμένος, ο φύλακας πετιέται
έξω από τη σκοπιά του...

Μά, πριν προφτάση να ξεδιπλώση
την κόκκινη παντιέρα του, ενώ ο ύπο-
σταθμάρχης έχει κάτω, πίσω, σαλεύει
τα χέρια του σάν τρελλός, ή μηχανή
προσπερνάει όλους τους φραγμούς, ό-
λα τα εμπόδια, μπαίνει στη γραμμή
του Σαιν-Μαλό και φεύγει σάν άνε-
μοστρόβιλος...

Περνάει τόσο γρήγορα, ώστε μόλις
προφτάνει να δη ο φύλακας — δροιο,
στη θέση του πατέρα του — το μικρό
Γιαννάκη, πετρωμένο από τόν τροχό
του, χλωμό σάν πτώμα, με τα μεγάλα
του μάτια διάπλατα άνοιγμένα, με τα
μακρινά μαλλιά του ανεμίζόμενα πίσω,
μέσ' στον καπνό...

Μακριά τώρα, έχει κάτω, φαίνον-
ται κι' οι άλλοι φύλακες της γραμμής,
οι όποιοι, με τα χέρια ύψημένα, ή με
τις σημαίες τους στα χέρια, χειρονο-
μούν με άπόγνωση και φωνάζουν σάν
τρελλοί!...

Μά ποιος άπ' αυτούς θα τολμούσε
να ριχτεί μπροστά στο μαινόμενο αή-
τό θηρίο;... Ποιος;... Πώς να τό
άρπάξουν από την χαιτή και να τό κα-
θιστώσουν;...

Κ' ή «Νύχτα» περνάει μπρός άπ' ό-
λους, μονογκρίζοντας άγρια...

... * * *

Ο ύποσταθμάρχης του Ρέν βρίσκε-
ται τώρα στο τηλεγραφείο και συνεν-
νοείται με τούς άλλους σταθμούς.

Σέ λίγο ο σταθμάρχης του Μπρετόν
του άναγγέλλει ότι ή «Νύχτα» περά-
σε από το σταθμό του σάν θύελλα...

Τί να κάνουν, Θεέ μου!... Άν μπο-
ρούσε το παιδί να λιγοστήνη το δρό-
μο, ν' άδειάσει τόν άτιμό!... Έτσι
μόνο θα μπορούσε να καθυποτάξη το
θηρίο... Του τό φωνάζουν... Του
οδολιάζουν... μά του κάνουν...

Η 3672 εξακολουθεί να περνά ή ά-
πό παντού μονογκρίζοντας.

Απάνω στη γραμμή που τρέχει τό-
ρα, ταξιδεύει, ερχόμενος άπ' την ά-
ντιθετη διεύθυνση, από το Κομπούροχο,
κι' ένα άλλο τρένο, γεμάτο επιβάτες.

Ένας σταθμός το χωρίζει ακόμα από
τη «Νύχτα»... κι' έπειτα... ή τρα-
γοδία... Ω, Θεέ μου!... Τί να κά-
νη ο ύποσταθμάρχης;... Το μόνο που
μπορεί να κάνει, για να σώση τούς έ-
πιβάτες του άλλου τρένου, εινε ένα

λίγος καπνός πετιέται στην άρχή...

Τώρα γίνεται πιο πολύς, ακόμα πιο
πολύς, και σε λίγο βγαίνει άφθονος,
πυκνός και συγχρόνως ό βαρύς εκείνος
δγκος τρανιάζεται, κυλάει και βγαίνει
από την άποθήκη.

Ένας υπάλληλος φαίνεται, εκείνη
τη στιγμή, μακριά... Ο Γιαννάκης
προβάται, διατάζει, ταραάζεται... Σάν
τρελλός, θέλει να φέρη τη μηχανή πί-

... * * *

Τρεις άνδρες, με κόκκινες σημαίες
στο χέρι, στέκονται κοντά στη γραμ-
μή. Εινε ο σταθμάρχης του μικρού
σταθμού του Σαιν - Ζερμαίν - σιν - λ'

... * * *

έγκλημα... Μά δεν μπορεί να κάνει
κι' αλλιώς... Και τηλεγραφεί στο
σταθμό, από τόν όποιο πρόκειται να
περάση σε λίγο ή αφηνιασμένη μη-
χανή:

— Έκτροχιάσατε μηχανήν 3672.
Και ο σταθμός αυτός του άπαντά:
— Π. Κ. (Πολύ καλά!)

... * * *

Τρεις άνδρες, με κόκκινες σημαίες
στο χέρι, στέκονται κοντά στη γραμ-
μή. Εινε ο σταθμάρχης του μικρού
σταθμού του Σαιν - Ζερμαίν - σιν - λ'

... * * *

Τώρα βρίσκεται μπρός σε μια δια-
σταύρωση τριών γραμμών...

Ξαφνιασμένος, ο φύλακας πετιέται
έξω από τη σκοπιά του...

Μά, πριν προφτάση να ξεδιπλώση
την κόκκινη παντιέρα του, ενώ ο ύπο-
σταθμάρχης έχει κάτω, πίσω, σαλεύει
τα χέρια του σάν τρελλός, ή μηχανή
προσπερνάει όλους τους φραγμούς, ό-
λα τα εμπόδια, μπαίνει στη γραμμή
του Σαιν-Μαλό και φεύγει σάν άνε-
μοστρόβιλος...

Περνάει τόσο γρήγορα, ώστε μόλις
προφτάνει να δη ο φύλακας — δροιο,
στη θέση του πατέρα του — το μικρό
Γιαννάκη, πετρωμένο από τόν τροχό
του, χλωμό σάν πτώμα, με τα μεγάλα
του μάτια διάπλατα άνοιγμένα, με τα
μακρινά μαλλιά του ανεμίζόμενα πίσω,
μέσ' στον καπνό...

Μακριά τώρα, έχει κάτω, φαίνον-
ται κι' οι άλλοι φύλακες της γραμμής,
οι όποιοι, με τα χέρια ύψημένα, ή με
τις σημαίες τους στα χέρια, χειρονο-
μούν με άπόγνωση και φωνάζουν σάν
τρελλοί!...

Μά ποιος άπ' αυτούς θα τολμούσε
να ριχτεί μπροστά στο μαινόμενο αή-
τό θηρίο;... Ποιος;... Πώς να τό
άρπάξουν από την χαιτή και να τό κα-
θιστώσουν;...

Κ' ή «Νύχτα» περνάει μπρός άπ' ό-
λους, μονογκρίζοντας άγρια...

... * * *

Ο ύποσταθμάρχης του Ρέν βρίσκε-
ται τώρα στο τηλεγραφείο και συνεν-
νοείται με τούς άλλους σταθμούς.

Σέ λίγο ο σταθμάρχης του Μπρετόν
του άναγγέλλει ότι ή «Νύχτα» περά-
σε από το σταθμό του σάν θύελλα...

Τί να κάνουν, Θεέ μου!... Άν μπο-
ρούσε το παιδί να λιγοστήνη το δρό-
μο, ν' άδειάσει τόν άτιμό!... Έτσι
μόνο θα μπορούσε να καθυποτάξη το
θηρίο... Του τό φωνάζουν... Του
οδολιάζουν... μά του κάνουν...

Η 3672 εξακολουθεί να περνά ή ά-
πό παντού μονογκρίζοντας.

Απάνω στη γραμμή που τρέχει τό-
ρα, ταξιδεύει, ερχόμενος άπ' την ά-
ντιθετη διεύθυνση, από το Κομπούροχο,
κι' ένα άλλο τρένο, γεμάτο επιβάτες.

Ένας σταθμός το χωρίζει ακόμα από
τη «Νύχτα»... κι' έπειτα... ή τρα-
γοδία... Ω, Θεέ μου!... Τί να κά-
νη ο ύποσταθμάρχης;... Το μόνο που
μπορεί να κάνει, για να σώση τούς έ-
πιβάτες του άλλου τρένου, εινε ένα

λίγος καπνός πετιέται στην άρχή...

Τώρα γίνεται πιο πολύς, ακόμα πιο
πολύς, και σε λίγο βγαίνει άφθονος,
πυκνός και συγχρόνως ό βαρύς εκείνος
δγκος τρανιάζεται, κυλάει και βγαίνει
από την άποθήκη.

Ένας υπάλληλος φαίνεται, εκείνη
τη στιγμή, μακριά... Ο Γιαννάκης
προβάται, διατάζει, ταραάζεται... Σάν
τρελλός, θέλει να φέρη τη μηχανή πί-

... * * *

Τρεις άνδρες, με κόκκινες σημαίες
στο χέρι, στέκονται κοντά στη γραμ-
μή. Εινε ο σταθμάρχης του μικρού
σταθμού του Σαιν - Ζερμαίν - σιν - λ'

... * * *

Τώρα βρίσκεται μπρός σε μια δια-
σταύρωση τριών γραμμών...

Ξαφνιασμένος, ο φύλακας πετιέται
έξω από τη σκοπιά του...

Μά, πριν προφτάση να ξεδιπλώση
την κόκκινη παντιέρα του, ενώ ο ύπο-
σταθμάρχης έχει κάτω, πίσω, σαλεύει
τα χέρια του σάν τρελλός, ή μηχανή
προσπερνάει όλους τους φραγμούς, ό-
λα τα εμπόδια, μπαίνει στη γραμμή
του Σαιν-Μαλό και φεύγει σάν άνε-
μοστρόβιλος...

Περνάει τόσο γρήγορα, ώστε μόλις
προφτάνει να δη ο φύλακας — δροιο,
στη θέση του πατέρα του — το μικρό
Γιαννάκη, πετρωμένο από τόν τροχό
του, χλωμό σάν πτώμα, με τα μεγάλα
του μάτια διάπλατα άνοιγμένα, με τα
μακρινά μαλλιά του ανεμίζόμενα πίσω,
μέσ' στον καπνό...

Μακριά τώρα, έχει κάτω, φαίνον-
ται κι' οι άλλοι φύλακες της γραμμής,
οι όποιοι, με τα χέρια ύψημένα, ή με
τις σημαίες τους στα χέρια, χειρονο-
μούν με άπόγνωση και φωνάζουν σάν
τρελλοί!...

Μά ποιος άπ' αυτούς θα τολμούσε
να ριχτεί μπροστά στο μαινόμενο αή-
τό θηρίο;... Ποιος;... Πώς να τό
άρπάξουν από την χαιτή και να τό κα-
θιστώσουν;...

Κ' ή «Νύχτα» περνάει μπρός άπ' ό-
λους, μονογκρίζοντας άγρια...

... * * *

Ο ύποσταθμάρχης του Ρέν βρίσκε-
ται τώρα στο τηλεγραφείο και συνεν-
νοείται με τούς άλλους σταθμούς.

Σέ λίγο ο σταθμάρχης του Μπρετόν
του άναγγέλλει ότι ή «Νύχτα» περά-
σε από το σταθμό του σάν θύελλα...

Τί να κάνουν, Θεέ μου!... Άν μπο-
ρούσε το παιδί να λιγοστήνη το δρό-
μο, ν' άδειάσει τόν άτιμό!... Έτσι
μόνο θα μπορούσε να καθυποτάξη το
θηρίο... Του τό φωνάζουν... Του
οδολιάζουν... μά του κάνουν...

Η 3672 εξακολου

ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΕΥΓΕΝΙΑ ΓΚΕΡΕΝ

Μία κόρη δεκαεσσάρων ετών που αναλαμβάνει ένα μεγάλο έργο. 'Η αγάπη της Ευγενίας προς τον ποιητή αδελφό της. Τὰ γράμματα της και τὸ 'Ημερολόγιό της. 'Ο Μαυρίκιος Γκερέν στὸ Παρίσι. 'Ενας ἄνευχος ἔρωτας. Γὰρ νὰ μὴν προδώσῃ τὸ φίλο του. 'Η Καρλόττα ντὲ Μαιστρ. 'Η θλίψις τῆς Ευγενίας. 'Ο θάνατος τοῦ Μαυρίκιου. 'Οπου ἐμφανίζεται ὁ Μπαρμπέ ντ' 'Ορβιλλί. 'Η πονεμένη αγάπη τῆς εὐτυχίας. 'Ενας μυστικός ἔρωτας. 'Ο σεβασμός τοῦ ποιητοῦ, κλπ.

Στὴ Γαλλικὴ φιλολογία τοῦ 19ου αἰῶνος λάμπει μ' ἕνα φῶς ἐντέλως ξεχωριστό, γλυκὸ καὶ γαλήνιο, μὴ ἀγγελικὴ γυναικεία μορφή, ἡ Ευγενία Γκερέν.

'Η Ευγενία ἦταν ἀδελφὴ τοῦ περιφημοῦ ποιητοῦ τοῦ «Κενταύρου» Μαυρίκιου Γκερέν, μὰ κ' αὐτὸ νὰ μὴ συνέναινε, ἡ ξεχωριστὴ αὐτῆς γυναικεία θὰ γινόταν γνωστὴ στοὺς μεταγενεστέρους ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἔργου, τὸ θαυμάσιο 'Ημερολόγιό της καὶ τὸ ἡμέρολογα γράμματά της, ποὺ ξεχειλίζουν καὶ τὰ δυὸ ἀπὸ τρυφερότητα καὶ ἀγάπη.

* * *

'Η Ευγενία γεννήθηκε στὰ 1805 στὸ Σελιά, ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Γασκωνίας. Ἦταν τὸ δευτερότοκο παιδί τοῦ Ἰωσήφ Γκερέν, ἑνὸς κατεστραμμένου ἀριστοκρατῆ γαιοκτημόνου. Τὸ τελευταῖο παιδί του ἦταν ὁ Μαυρίκιος, ὁ ἄθανατος ποιητὴς τοῦ «Κενταύρου», ὁ ὁποῖος γεννήθηκε τὸ 1819 καὶ πέθανε νεώτατος, τὸ 1839, ἀπὸ φθίσι.

Δεκαεσσάρων μόλις χρόνων, στὴν ηλικία ὅπου τὰλλα κορίτσια παίζουν ἀκόμη μὲ τίς κοῦκλες των, ἡ Ευγενία, τῆς ὁποίας ἡ μητέρα ἐντομεταξὺ εἶχε πεθάνει, ἀνέλαβε τὴ διεύθυνση τοῦ νοικοκυριοῦ τοῦ σπιτιοῦ της. Συγχρόνως ἀφοσιώθηκε μ' ὅλη της τὴν ψυχὴ στὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν ἀγάπη τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Πρὸς τ' ἀδελφία της ἔτρεφε ἔξαιρετικὴ ἀγάπη, μὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα ἀγαποῦσε τὸν ὑστερογενένη Μαυρίκιον. 'Όταν ὁ Μαυρίκιος πῆγε νὰ σπουδάσῃ στὴν Τουλούζ, καὶ ὕστερα στὸ Παρίσι, κ' ἀποχωρήσῃ ἀπ' αὐτήν, ἡ Ευγενία κ' ἀπὸ μακριὰ τὸν παρακολούθησε σὰν γλυκὸς, στοργικὸς ἀγγέλους, τοῦ ἔγραφε καὶ μέγα σχεδὸν ἐπιστολὰς ποὺ ξεχείλιζαν ἀπ' τὴν τρυφερότερη ἀγάπη. 'Όταν δὲ ἔμαθε ὅτι ὁ ἀδελφὸς της ἄρχισε νὰ γράφῃ ὁράσιους στίχους, ἔκλειψε ἀπὸ τὴ χαρὰ της!

«'Η ποιήσις — τοῦ ἔγραψε τότε — εἶνε μὴ γλῶσσα θεῶν, μὰ οὐράνια γλῶσσα ποὺ τὴν μεταχειρίζονται ἡ ἀγνὴς μόνον ψυχές, ἐκείνες ποὺ δὲν τὴν ἀγγίζει ὁ βούρκος τοῦ κόσμου».

Τὴ γλῶσσα αὐτὴ θὰ μπορούσε ἴσως νὰ τὴν γράφῃ καὶ ἡ ἴδια ἡ Ευγενία, μὰ προτίμησε ὁστόσο μὴ κοινότητα καὶ τὴν ἀπλή, τὴν πεσογραφία, ἡ ὁποία, ὁστόσο, δὲν ἦταν λιγώτερο ποιητικὴ ἀπὸ τοὺς στίχους τοῦ ἀδελφοῦ της...

'Η Ευγενία ἔζησε στὶς ἐπιστολὰς της τὰ τραγούδια τῆς ψυχῆς της, ὅπως τὰ ποιητὰ κελαιδοῦναι, γὰρ ὁ ἄνευχος εἶνε καθαρός, γαλανὸς ὁ οὐρανός, ὁ Θεὸς καλὸς κ' ἡ ζωὴ ὁραία... Τὸ 'Ημερολόγιό της εἶνε γεμάτο ἀπὸ περὶ τραγούδια, ποὺ εἶνε συγχρόνως καὶ προσευχές.

Χρόνια πολλὰ ἔζησε ἡ Ευγενία χω-

ρισμένη ἀπὸ τὸν Μαυρίκιον. Τί ἔγινε ὅμως σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ ἀγαπημένος της ἀδελφός; Στὴν ἀρχὴ ἀποτραβήχτηκε, μαζὺ μὲ τὸν θεολόγο ποιητὴ Λαίμεναι, στὸ ἐρημητήριό του τῆς Βρετάννης καὶ κατόπιν δέχτηκε τὴ φιλοξενία τοῦ φίλου του, ποιητοῦ ἐπιστολῆς, Λα Μορβοναί. 'Ο Λα Μορβοναί ἦταν παντρεμένος καὶ ὁ Μαυρίκιος δὲν ἄρχισε νὰ ἀισθανθῇ μὴ κοινὴ φλόγα νὰ καίῃ τὴν καρδιά του γιὰ τὴ νέα καὶ ὡμορφὴ γυναῖκα τοῦ φίλου του.

Γὰ νὰ μὴν προδώσῃ ὅμως τὴν φιλικὴν, μόλις ἔννοιασε νὰ γίνε-ται τὸ αἰσθημὰ τοῦ ἀκατανίκητου βόηξε μὴ πρὸς τὴν φασί κ' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μορβοναί κ' ἐπῆγε στὸ Παρίσι. Μὰ κ' ἐκεῖ τὸν περιμένε μὴ ἀλλ' ἐνοχλῇ ἀγάπη. 'Αγάπησε καὶ συνεδέθη ὁρμητικὰ μὲ τὴν κορίτσια Καρλόττα ντὲ Μαιστρ, ἑξαιρέτικῶν συν-γαφεμένων Σαβίρ καὶ Ἰωσήφ ντὲ Μαιστρ.

'Η Καρλόττα, γυναικεία νοσηρὰς ἰδιοσυγκρασίας, φλογερή, ῥομαντικὴ καὶ ἐξημεμένη, ἀνταποκρίθηκε ἀμέσως στὸν ἔρωτα τοῦ ποιητοῦ.

'Όταν ἔμαθε τὴν ἐνοχλῇ αὐτῆς σχέσιν ἡ Ευγενία λυπήθηκε κατὰ κράτος. 'Η ἀγνή χριστιανικὴ ψυχὴ της πληγώθηκε ἀπ' τὴν κακὴ πράξιν τοῦ ἀδελφοῦ της. 'Αλλὰ δὲν ἐτόλμισε νὰ τοῦ γράψῃ τίποτε, γὰρ τὸν ἐλάτρευε.

'Αλλ' ὥστε καὶ ὁ δεσμός τοῦ Μαυρίκιου μὲ τὴν Καρλόττα δὲν βάσταξε πολὺ. Μετὰ ἕνα χρόνον, τὸ 1838, προσβεβλημένος ἤδη ἀπὸ τὴ φθίσι, παντρεύτηκε μὲ μὴ Γαλλίδα τὸν ἀπαιτῶν, τὴν Καρλόττα ντὲ Ζερβαίν. 'Εταί ἡ Ευγενία μπορούσε περὶ νὰ εἶνε ἡσυχῇ.

* * *

'Αλλοῖμονο ὅμως! 'Η γαλήνη της δὲν ἐκοί-τησε πολὺ. Σὲ λίγο ὁ θάνατος τοῦ ἀγαπημένου της ἀδελφοῦ, κ' ἔνας ἔρωτας μαρτυρικός, ὀδυνώδης, ἔσχισαν τὴν καρδιά της κ' ἐπέταχον ἄν καὶ τὸ δικὸν τὸ θάνατον.

'Ο Μαυρίκιος πέθανε τὸν Ἰούλιο τοῦ 1839,

στὸ χωριὸ ὅπου εἶχε γεννηθῇ, καὶ ὁ ποὺ κατέφυγε ὅταν ἔνοιωσε ὅτι ἦταν ἐτοιμοθάνατος.

«Λίγο πρὶν ξεφυγῆσαι, ἔγραψε ἡ Ευγενία περιγράφοντας τὴς στερνές του στιγμὲς, ἄρχισα μὲ τὸν φίλόν μου ἕνας-ἕνας... Τέλος ἔβρισε μέσα στὴν ἀγκαλιά μου...»

«'Ο θάνατος δὲν χωρίζει παρὰ μόνον τὰ σώματα», ἐσημείωνε στὸ 'Ημερολόγιό της ἡ Ευγενία μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Μαυρίκιου.

Μὰ, ὅσο φριχτὴ γυναικὰ κ' ἂν ἦ-

ταν, δὲν μπορούσε ν' ἀδιαφοροῦσε ὁλόκληρὴ στὴν τραγικὴ πραγμα-τικότητα. Δὲν ἐπρόφτασε ὅμως νὰ θρηνησῇ τὸν Μαυρίκιον, κ' ἔ-ξαρνα τὸν νεκρὸ ἀδελφὸ τὸν ἀντι-κατέστησε ἕνας ἄλλος, ἕνος αὐ-τός, μὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ευγενία ἀγάπησε σὰν τὸν Μαυρίκιον καὶ πε-ρισσότερο ἴσως, ὁ ἔξωντὸς ἀ-δελφός, καθὼς τὸν ὀνόμαζε. 'Ο ἔξωντὸς αὐτὸς ἀδελφός ἦταν ὁ περιήγμενος δαν-δὴς συγγαφεὺς Μπαρμπέ ντ' 'Ορβιλλί. 'Ο ντ' 'Ορβιλλί ἦταν

στενὸς φίλος τοῦ Μαυρίκιου καὶ αὐ-τὸς φωτοδιδμασμένος τὰ ποιήματά του στὸ μεγαλειότερο Παρισινὸ περιοδικὸ τῆς ἐποχῆς, συνοδεύοντάς τα μ' ἕναν ζολακευτικὸν πρόλογο.

'Ο ντ' 'Ορβιλλί ἦταν ἄθεος καὶ ὁ-ραϊκὸς σὰν τὸν Σατανά. Καὶ ἡ σατανικὴ του αὐτὴ ἀκριβὴς ὡμορφιὰ τράβη-ξε τὴν ἀγνή καὶ ἀγγελικὴ Ευγενία...

Μὴ ψυχὴ ντροπαλὴ καὶ εὐαίσθητη, σὰν τῆς Ευγενίας, δὲν μπορούσε νὰ μὴν ἀισθανθῇ τὴν ἀγάπην της. Γ' αὐτὸ, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ἤθελε νὰ ἐπαναφέρει τὸν ντ' 'Ορβιλλί στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς, τοῦ ἐξομολογήθη-κε ὅλη τὴν ἀγάπην ποὺ τῆς ἐνέπνευσε καὶ ὅλη τὴν τρυφερότητα ἀπὸ τὴν ὁποία ἦταν γεμάτη γι' αὐτὸν ἡ καρδιά της.

«'Απ' τὴ χθεσινὴ μας συνάντησις — τοῦ ἔγρα-φε σ' ἕνα τῆς γράμμα — μὴ μὴν ἀκούσῃς τὴν καρδιά σου πολὺ γλυκὴ αἰσθημὰ. Εἰμαι ἐνθου-σιασμένη ποὺ κατάφε-ρα νὰ σὰς ἀποσπάρω μὴ ὁμολογία μετανοή-ας, ἡ ὁποία — τὸ αἰ-

σθανομαί — ἦταν εὐκαιρίας. Κατὰ βάθος δὲν εἶδε τόσο ἄπιστος, ὅσο πιστεύε-τε. ἔχετε ὅλη τὴν ἐπιθυμία νὰ πιστέ-ψετε, ἀλλὰ δὲν σὰς ἀφίνοιν ἀρισμέ-νες κακὲς ιδέες.

»Πότε θὰ ξαναϊδωθῶμε; Στὸ Πα-ρίσι θὰ μείνῃ λίγες ἀκόμη μέρες. 'Ελ-πίσω ὅτι θὰ ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ συνε-χίσω μαζὺ σας τὸ δύσκολον, ἀλλὰ καὶ τόσο εὐχάριστον ἔργο ποὺ ἀνέλαβα. 'Ελπίζω νὰ μὲ βοηθήσετε περισσότερον αὐτῇ τῇ φορᾷ.

Εὐγενία.

'Υπάρχει ἔρωτας στὸ γράμμα αὐτό; 'Ισως ὄχι, ἀλλ' ὑπάρχει ἀσφαλὲς κά-τι ποὺ μοιάζει μὲ ἔρωτα. 'Αλλ' ὥστε γιὰ τὴν ἀγάπην τῆς Ευγενίας πρὸς τὸν ντ' 'Ορβιλλί ὑπάρχουν ἄλλες ὁμολο-γίες τῆς, ἀμειψώτερες, πειστικώτερες, σὲ ὅλα γράμματά καὶ στὸ 'Ημερολό-γιό της. Καὶ ὁ ἴδιος ὅμως ὁ ντ' 'Ορ-βιλλί δὲν ἀπέκρινε τὸ αἰσθημὰ ποὺ εἶχε ἐμπνεύσει στὴν Ευγενία.

«Δὲν θὰ λησμονήσῃς — ἔγραψε, χρό-νια μετὰ τὸ θάνατόν της, σ' ἕνα τοῦ φίλου — δὲν θὰ λησμονήσῃς τὸ πάθος αὐτῆς τῆς τραντάχουσας (τόσο ἦταν ὅταν τὴν γνώρισαι) παρθένου. 'Όσο ἐκείνη ἤθελε νὰ τὸ συγκατέ, τόσο αὐτὸ φαινότανε πρὸς ἀσυνεπείαν. Ντροπιάζονε νὰ τὸ φανερώσῃ, ἀλλὰ τὴν χεῖλιν της, τὰ μάτια της τὸ φώναζαν. 'Η προσπαθεῖα τῆς αὐτῇ νὰ κρύψῃ τὸ αἰσθημὰ της εἶχε κατὰ τὸ ἀναντά-στος δδινηθῇ. Τὴν λυπόμην, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τόλμησε νὰ τὴν ἐγγίσῃ, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν ἴδιαν καὶ πρὸς τὴν ἐρῶν μνήμην τοῦ ἀδελφοῦ της. Γιατὶ ἡ Ευγενία ἦταν ἀληθινὰ μὴ ἀγία ψυ-χὴ».

'Η Ευγενία πέθανε τὴν 31 Μαΐου τοῦ 1848. Λίγο πρὶν τὰ χεῖλιν της κλείσουν γιὰ πάντα, ὑψώσαν μὴ προσεχὴ, τὴ στεγνὴν της, γιὰ τὸν ἄ-πιστον, γιὰ τὸν ἄθεον ντ' 'Ορβιλλί.

'Η γυναῖκα αὐτὴ ἔφερε ν' ἀγαπᾷ...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Θέλεις νὰ καταλάβῃς ἕναν ἄνδρα; Μίσησε κάμποσον μαζὺ του. Θέλεις νὰ καταλάβῃς μὴ γυναῖκα; Δὲν ὑπάρχει κανένα μέσον.

(Αραβικὴ παροιμία)

'Η γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾷ εἶνε πονη-ρότερη κ' ἀπὸ τὴν ἀλεπού.

(Ισπανικὴ παροιμία)

Πρῶτα πάντα τὴ γυναῖκα σου κ' ἔ-στερα κόψε, ὅτι θέλεις.

(Ιαπωνικὴ παροιμία)

'Ο ἄνδρας γνωρίζει δυὸ καλὰ μέ-ρες στὴ ζωὴ του: 'Όταν παντρεύεται τὴ γυναῖκα του κ' ὅταν τὴ δάθῃ.

(Αγγλικὴ παροιμία)

'Η γυναῖκες καὶ τὰ μουλάρια πᾶν εὐκολώτερα μὲ τὸ καλὸ παρά μὲ τὸ κακό.

(Πορτογαλικὴ παροιμία)

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜΙΛΙΑΝΟΥ ΠΕΡΡΕΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Απ' τὸ 'Ημερολόγιό μιᾶς νέας ποὺ ἀγάπησε μ' ὅλη της τὴν καρδιά καὶ ποὺ πόνεσε ἔσο κανεὶς γιὰ τὴν ἀγάπην!..)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

'Επειδὴ ὁ Γουσταῖος ἀγόρευσε, γύ- ρισα μὴ στιγμὴ καὶ τοῦ τηλεφώνου. 'Ημῶν τρομερὰ ἐκνευρισμένη. Μοῦ ἀπάντησε πὸς θάβη σὲ λίγα λεπτά. Ξαναπῆγα λοιπὸν στὸ ἴδιο μέρος καὶ τὸν περιμένα.

'Επὶ τέλους τὸν εἶδα νάρχεται μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιν, βιαστικός καὶ χαρούμενος, γιὰτὶ ἔφερε πὸς θά τὸν ὑποδεχόμενον μὲ φίλι κ' ἀγκαλιά- σματα ὅπως πάντα...

— Τὶ συμβαίνει, ὥραία μου, καὶ εἰ- σαι τόσο ἀνήσυχη; μὲ ρώτησε ἔκπλη- κτος μόλις ἐλθίσαισε κ' εἶδε τὴν ἔ- ξαιρετικὴν ταραχὴ μου. 'Εἶσαι τρέμεις κ' εἶσαι κατακόκκινη σὰν νάχης πυ- ρετό...

— Γουσταῖε! τοῦ φώναξα μ' ἔξαψι παρατηρώντας τὸν μὲ ἀσπρὸ κ' ἔ- ξεστατικὸ βλέμμα. Θέλεις νὰ γίνῃς ὁ ἀπιστότερος καὶ ὁ ἀτιμώτερος τῶν ἀνδρῶν; 'Αποκρίσθαι μου...

— Μὰ γιατί μοῦ ἀπειθῶνεις τέτοιες ἐρωτήσεις, Ἀλίκη; 'Απὸ ποῦ γεννή- τηκαν στὴν ψυχὴ σου αὐτὲς ἡ ἀδικε- σαι ἀμφιβολίες;

— Καὶ ρωτᾷς ἀκόμη γιατί; 'Απὸ σῆ- στατα, ἐπειδὴ σήμερον, καὶ μισοστὰ στὰ μάτια μου μάλιστα, ἔδωσες στὴν Ἀντωνίνα τὸ δικαίωμα νὰ πιστεῖν ὅτι πᾶς τὴν ἀγαπᾷ. Λησμώνησε τὴν ὁ- πόθεσιν ποὺ μοῦ ἔδωσες ὅτι θὰ τὴν ἀγαπᾷς κάθε ἐλπίδα γάμου καὶ ὅτι θὰ ἀπειθῶνθῃς, ὅσο μπορείς πρὸς σὺν- τομα, στὴ μητέρα μου; Τὰ ἔχασες αὐτὰ λοιπόν; Πέες μου;...

— Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇς, ἀγάπη μου, εἶπε ὁ Γουσταῖος. 'Αν τὰ χεῖλιν μου χάρισαν σὲ κερὴν ἕνα φίλ, ἡ καρ- δια μου εἶνε πάντα δική σου κ' ἡ ἀ- γάπη μου γιὰ σένα ὅσο πάει μεγαλὴ- νει. 'Αλλ' ὥστε, Ἀλίκη, μὴ θέλεις νὰ μοὶ ἀναγορεύῃς κ' αὐτὴ τὴν φιλία μὲ τὴν Ἀντωνίνα.

— Μὰ εἶστε τρελλός, κύριε! τοῦ φώναξα. Τὴ φιλία μπορεί νάχετε μὲ μὴ γυναῖκα, ἀνέναντι τῆς ὁποίας οἴ- μερα ἡ αἰρία τὰ δειχθῇτε ἀσυνεπεί- στες ὑποσχέσεις σας καὶ ἴσως μάλιστα ψευθεθῇτε γιὰ πάντα μαζὺ τῆς ὕστε- ρας ἀπ' τὸ γάμο μας; 'Α, Γουσταῖε, αἰσθάνομαι μέσα μου μὴ φρικτὴ ἀμ- φιβολία ποὺ με βασανίζει, με παρα- ἔχει, με σκοτώνει... 'Απὸ αἰσίου λυ- πὸν ἀπατῶ νὰ μὴν ξαναπατήσῃς στὸν πόνο.

— Ἐπίσης ἔχω τὴν ἀξίωση νὰ γράψῃς ἀμέσως, μὲ τὰ χεῖρα σου, ἕνα γράμμα στὴν κορίτσια Δουκίσσιν, στὸ ὅτι νὰ τὴν πληροφορήσῃς διὰ δι- αλείς κατὰ προηγουμένη συμφωνία μαζὺ της καὶ ὅτι ἀρνεῖσαι ὁριστικὰ νὰ πᾶς γυναῖκα σου τὴν κόρη της. Τέ- λος σ' ἐξορίζω σ' ὅτι ἔχεις ἐρῶν καὶ ἀγαπᾷς ὁ αὐτὸν τὸν κόσμο, νὰ ζῇ- τῆς, χωρίς ἀναβολή, τὴ συγκατά- θεσιν τῆς μητέρας μου γιὰ τὸ γά- μο μας...

— Θὰ σοῦ γίνῃ τὸ κατ' ἐλπί, ἀγγε- λούδι μου, ἀλλὰ μὴν εἶσαι τόσο ἀνυ-

πόμων. Πρέπει νὰ περιμένῃς λίγες μέρες ἀκόμη, γιὰτὶ ἔχω ἀπαραίτητη ἀνάγκη ἀπὸ τίς ὁδηγίες καὶ τὴ συν- δομὴ τοῦ κυρίου Δουκίσσιν, γιὰ νὰ ἐξομαλίνω μερικὰς κληρονομικὰς δια- φορὰς ποὺ μοῦ παρουσιάσθηκαν ἰσὺν τελευταία.

— 'Όλο προφάσεις βρίζεις, Γου- σταῖε, γιὰ ν' ἀναβάλλῃς διαρκῶς τὸ ζήτημα. 'Αλλὰ λησμονεῖς ὅτι σὲ λίγον καιρὸ πρόκειται νὰ γίνῃ μητέρα καὶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπανορθώσῃς τὸ σφάλμα, πρὶν ἔρθῃ τὸ παιδί;

— Τὶ φοβηταῖα ποὺ εἶσαι, καίμει- νη Ἀλίκη! Μὰ ἀρῶ σοῦ λέω πὸς ἡ ὑπόθεσις θὰ κανονιστῇ σύντομα, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ στεναχωριέσαι μὲ ἀδικε- σαι ἱστορίες. 'Αλ- λ' ὥστε τὸ μυστήριον τοῦ γάμου θὰ δικαιοδογῇ καὶ ἀδυναμία τοῦ ἔρω- τὸς μας...

— Μὰ δὲν συλλογι- ζεστε τὴν μητέρα μου, κύριε; Μόλις μᾶθῃ τέ- τοιο πρᾶγμα, δὲ μὴ καταραστῇ καὶ θὰ πε- θάνῃ ἀπ' τὴ λύπη της...

— 'Η αἰμία μου θὰ τὴν θανατώσῃ, δὲν θὰ μπορούσῃ νὰ ὑποστῇ τὴν ἰσχυρὰν τέτοια ἀσχε- σιν. Σὲ ἱκετεύω, Γουσταῖε, νὰ ὑπακούσῃς στὴν πα- ροῦσάν μου παρακλήσιν.

— Δὲν κατόρθωσα ν' ἀ- παντήσω οὕτε λέξιν στὶς ἐρωτήσεις αὐτῆς τῆς μητέρας μου. Κάτι θέ- λησα νὰ τῆς εἰπῶ γιὰ νὰ δικαιοδογῇ, ἀλλ' ἡ προσπαθεῖα μου ἀπέ- τυχε.

— Ἀλίκη, ἐξακολούθη- σε ἐκείνη μὲ παρὰ τὸν, ἀγαπημένη μου κόρη, μὴ φρονίμους μακριὰ ἀπ' τὴν μητέρα σου ποὺ δὲν τὴν μένει ἀκόμη παρὰ λίγη

ζωή. Μὴν ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ κοντὰ μου, σὲ παρακαλῶ... Σὲ λίγο καιρὸ θὰ πεθάνω...

— Μὰ τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές, καλὴ μου μητέρα; Γιατὶ βασανίζεσαι μὲ τέτοια κακὰ προσασθήματα; 'Ο Θεὸς δὲν θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ σὲ πᾶσι κον- τὰ του τόσο νοσή, εἰμαι βέβαιη γι' αὐτό... τῆς εἶπα παίονοντας τὰ χέ- ρια της καὶ βρέχοντάς τα μὲ τὰ δά- κρυδά μου.

— Μὴν κλάς, παιδί μου. 'Ακούσε με προσεχτικά. 'Ότι κ' ἂν μὴν λέν οἱ δικοί μου κ' οἱ φίλοι μου, προσπα- νά μου δώσουν ἄραρον, ἔξω

στὸ τέλος μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι ὕστερον ἀπὸ δεκατέντε μέρες θὰ διέκοψῃ τὸν ἰσχυρὸν κατὰ σῶμα μετὰ τὴν δεσποινίδα Δουκίσσιν καὶ θὰ μιλῶς, χωρίς ἄλ- λω, στὴν μητέρα μου.

— 'Εγώ, ἡ ἀθώα, τὸν ἐπίστεψα, τοῦ ψυχὴ μου θὰ περᾷ ψηλὰ στὸν οὐ-

ρανὸ, ἐκεῖ ὅπου τὴν περιμένει ἡ ψυχὴ τοῦ πατέρα σου. Σὲ βεβαιῶνω πὸς θὰ πεθάνῃ ἡσυχᾶ, ἂν δὲν φοβόμην μήπως μείνῃς μόνη καὶ ἀποστατένῃ σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη ηλικία. Θὰ προ- σπαθῶ λοιπὸν ἀκόμη μὴ φορὰ νὰ σὲ πείσω νὰ μὴν ἀπορρίψῃς τὴν πρό- τασιν τοῦ κυρίου Μενού, ποὺ σ' ἀ- γαπᾷ τόσο πολὺ, ὁ καίμεινος...

— Φτάνει, μητέρα μου, φτάνει! Δὲν τὸν θέλω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἀ- ποστατέον, τὸν μισό, τὸν συγ- νουαί... 'Αν τὸν πάω ἄντρα μου, θὰ γίνῃ ἡ πρὸ δυστυχισμένη σύζυγος τοῦ κόσμου. Μητέρα μου, καλὴ μου μητέρα, μὴν ἐπιμένεις περισσότερον σ' αὐτὴ τὴν ἔντασι. Θέλεις νὰ κἀνῃς τὴ μοναχοκόρη σου δυστυχισμένη;

— Ἀλίκη, μὴ εἶπε μόλις μ' εἶδε, θέλω νὰ μάθω γιὰ ποιά αἰτία πᾶς τόσο συχνὰ στὸ δάσος. 'Απὸ ποῦ ἔρχεσαι τό- ρα; Τόσο πολὺ σοῦ ἀρέ- σουν οἱ μοναχικοὶ περιπα- τοί, ὥστε ἀφίνας μόνη τὴν μητέρα σου ποὺ ὑπο- φέρει κ' αἰσθάνεται τό- σο τὴν ἀνάγκη σου;

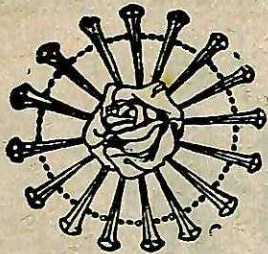
— Δὲν κατόρθωσα ν' ἀ- παντήσω οὕτε λέξιν στὶς ἐρωτήσεις αὐτῆς τῆς μητέρας μου. Κάτι θέ- λησα νὰ τῆς εἰπῶ γιὰ νὰ δικαιοδογῇ, ἀλλ' ἡ προσπαθεῖα μου ἀπέ- τυχε.

— Ἀλίκη, ἐξακολούθη- σε ἐκείνη μὲ παρὰ τὸν, ἀγαπημένη μου κόρη, μὴ φρονίμους μακριὰ ἀπ' τὴν μητέρα σου ποὺ δὲν τὴν μένει ἀκόμη παρὰ λίγη

ζωή. Μὴν ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ κοντὰ μου, σὲ παρακαλῶ... Σὲ λίγο καιρὸ θὰ πεθάνω...

— Μὰ τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές, καλὴ μου μητέρα; Γιατὶ βασανίζεσαι μὲ τέτοια κακὰ προσασθήματα; 'Ο Θεὸς δὲν θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ σὲ πᾶσι κον- τὰ του τόσο νοσή, εἰμαι βέβαιη γι' αὐτό... τῆς εἶπα παίονοντας τὰ χέ- ρια της καὶ βρέχοντάς τα μὲ τὰ δά- κρυδά μου.

— Μὴν κλάς, παιδί μου. 'Ακούσε με προσεχτικά. 'Ότι κ' ἂν μὴν λέν οἱ δικοί μου κ' οἱ φίλοι μου, προσπα- νά μου δώσουν ἄ

Ι ΠΡΩΤΟΣ ΜΗΝΑΣ ΤΟΥ ΠΕΝΘΟΥΣ

Κύριε, έλαβα από την κυρία μητέρα σας μια επιστολή, στην οποία μου ανακοινώνει τη μεγάλη θλίψη που αισθανθήκατε για το άτυχο μου. Σας οφείλω γι' αυτό απέραντη ευγνωμοσύνη. Όταν είνε κανείς θλιμμένος, νοιώθει τον εαυτό του ημειώτερο, βλέποντας γύρω του τέτοιες ειλκρινείς ενδείξεις συμπάθειας.

Η μητέρα σας είχε την καλοσύνη να με προσκαλέσει να περάσω κοντά της τους πρώτους μήνες του πένθους μου, στο κτήμα της του Λουβινύ. Είμαι βεβαία πως θα εύρισκα εκεί κάποια άνασούφισι. Μά θέλω ν' άφισούφω δόλοληρη στο μεγάλο μου πόνο, καί γι' αυτό βρίσκομαι αναγκασμένη να μη δεχθώ την τόσο ευγενή της πρόσκληση.

Για μένα ο κόσμος δεν υπάρχει πια. Τα μαύρα ρούχα και ο μαύρος πένθος θα είναι για μένα στο εξής, και αιώνιος, το μοναδικό μου ένδυμα. Είμαι άρρωστημένη σ' αυτόν που δεν υπάρχει πια στη ζωή.

Δεχθήτε, κύριε, την έκφραση των ευχαριστιών μου.

Σολάντζ ντε Λουΐς

II

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΜΗΝΑΣ

Άγαπητέ κύριε, από το επισκεπτήριο που μου άφησατε, έμαθα πως ήλθατε να μ' επισκεφθήτε. Σας ευχαριστώ. Η έπαυση σας να με ήθετε με κολακεύει και με συγκινεί, μά, όπως σας είπα, δεν δέχομαι άπολύτως κανένα. Μη με παρεξηγήσετε λοιπόν, αν ή πόρτα μου έμεινε κλειστή και σ' εσάς. Μου φαίνεται πως θα προσέβαλα τη μνήμη του λατρευτού μου νεκρού συζύγου, αν άσυχολούσα άλλου, έστω και για μια στιγμή, τις σκέψεις μου, που είνε όλες δικές του.

Όσοσο σας είμαι ευγνώμων για τις καλές σας προθέσεις και σας παρακαλώ, κύριε, να πιστέψετε στα καλύτερά μου αισθήματα.

Σολάντζ ντε Λουΐς

III

ΤΡΙΤΟΣ ΜΗΝΑΣ

Άγαπητέ κύριε και φίλε, προ όλων λεπτών ή κυρία μητέρα σας έφυγε από το σπίτι μου. Δεν μπορούσα να μην την δεχθώ, κάνοντας μια εξαίρεση, αφού με τόση έπαυση ήθελε να με δει και να με παρηγορήσει. Την δέχτηκα λοιπόν, παρ' όλη τη σταθερή μου άπόφαση να μη διακόψω τη νόσο, μέσα στην όποια ζω από του θανάτου του συζύγου μου.

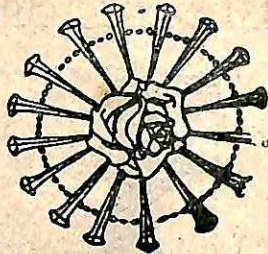
Τι καλή μητέρα που ήχετε, κύριε! Α! πόσο άδικο είχα να μη θελήσω να την δω και να την άκούσω νοσήτερα! Από τη στιγμή που την είδα, νοιώθω πως είμαι δυνατότερη.

Συνομιλήσαμε και για σας και σας γράφω μάλιστα τώρα για να σας ευχαριστήσω άκόμα μια φορά για το έν-

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΙ ΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΜΙΑΣ ΧΗΡΑΣ

ΤΟΥ PAUL REVIN

διαφέρουν που δείχνετε στη συμφορά μου. Δεν θα ήμουν υπερβολική, αν σας έλεγα πως τα αισθήματά σας αυτά με συγκινούν βαθύτατα στην ψυχή... Νά εσθε εύλογημένος, άγαπητέ κύριε... Μά, σας εξορκίζω, μην άσυχολήσετε πια για μια φτωχή γυναίκα, της οποίας ο ρόλος έδω κάτω στη γή ετελείωσε πια... Τι θα κερδίσετε λοιπόν τώρα με τη συναναστροφή μιας άπαρηγόρητης γυναίκας, ή όποια μόνο τη μελαγχολία της θα μπορούσε να μεταδώσει στην ψυχή σας...

Σας σφίγγω φιλικά το χέρι.

Σολάντζ ντε Λουΐς

IV ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΜΗΝΑΣ

Έ, λοιπόν, να! Δέχομαι ν' ακολουθήσω τη μητέρα σας στο κτήμα της του Λουβινύ... Τα αισθήματά της προς έμένα είνε τόσο μεγάλα, ώστε δεν μπορούσα πια να διαστάσω... Την ακολουθήσα και βρίσκομαι τώρα εδώ... Τι δέιο τοπίο!... Άπολαμβάνω με

σχήτκα να σας γράφω. Το κάνω λοιπόν πολύ ευχαρίστως. Φανήκατε σε μένα τόσο καλός και τρυφερός κατά το διάστημα της διαμονής σας εδώ!... Ήθελα ν' άποφύγω κάθε συναναστροφή, νομίζοντας πως μόνο ή μοναξιά δίνει τη γαλήνη στις πονεμένες ψυχές, μά έσείς με πείσατε για το αντίθετο.

Πρέπει να έμπιστευτεί κανείς τον πόνο του για ν' άνακουφίζεται. Η μαζικός μας συνομιλίες μου έκαναν τόσο καλό κ' έχυσαν βάλαμο παρηγοριάς στις πληγές μου. Θα ήμουν πολύ άχάριστη αν δεν σας εξέφρασα τις άπειρες ευχαριστίες μου. Η καλοσύνη σας απέναντί μου ήταν άπειρη.

Πρέπει δε να ξέρετε ότι αν ο πόνος μου είνε μεγάλος, άπορώ άκόμα να ξεχωρίσω τους άληθινούς μου φίλους. Και σας ορκίζομαι ότι δεν θα ξεχάσω ποτέ τη συμπάθειά σας, και τα γλυκά και συγκινητικά λόγια με τα όποια θελήσατε να με κάνετε να ξεχάσω τον

επιστολή και καταλαβαίνετε βέβαια τη συγκίνησή με την όποια τη διάβασα!... Πως;... Άπεφασίσατε να ζητήσετε από μένα να γίνω γυναίκα σας όταν θα τελειώσω το πένθος μου; Νά παντρευθήτε έμένα, μια φτωχή ψυχή σθεναρή απ' τον κόσμο, γλυτή μένη απ' τον πόνο, μαραμμένη, συντριμμένη! Καλέ και άγαπητέ μου φίλε, ή καλοσύνη σας είνε πιο μεγάλη κ' απ' ό,τι την ήπείλόγισα, αφού δεν διαστάζετε να κάνετε μια τέτοια θυσία και ν' άφισούφιστε στη θεραπεία μου!

Είνε άνάγκη τάχα να σας πω ότι ή ευγνωμοσύνη μου προς σας μεγάλωσε γι' αυτό άκόμη περισσότερο;...

Μά, αν σας ευγνωμονώ για την τρυφερή σας άφισούφισι, το καθήκον μου είνε να μη σας ένσχυσω στις καλές σας αυτές προθέσεις.

Όχι, άγαπητέ μου φίλε, όχι, δεν μπορώ να γίνω γυναίκα σας! Όχι, γιατί αν αυτή τη στιγμή ο οίκτος σας προς μια άτυχη γυναίκα και ή συμπόνοια σας σας φέρει προς αυτή, άργότερα θα μετανοήσετε ίσως γιατί παντρευθήκατε από οίκτο και όχι από άγάπη...

Γι' αυτό άς μένουμε φίλοι... Αυτό είνε το μόνο που σας ζητώ. Βλέπετε πως είμαι ειλκρινής. Δική σας

Σολάντζ ντε Λουΐς

VIII

ΟΓΔΟΣ ΜΗΝΑΣ

Καλέ μου φίλε, Δεν σας άπάντησα όσο θα ήθελα γρήγορα στην επιστολή σας, γιατί σκέφτηκα πρώτα πολύ. Έ, λοιπόν!... Δεν θέλω να φανώ ότι είμαι άξια των σκληρών λέξεων που μου άπευθύνετε, γιατί ούτε κακή είμαι, ούτε άναίσθητη... Κ' έπειτα, γιατί να σας το κρίνω άκόμη;... Η συμπάθειά μου για σας άνταποκρίνεται στη δική σας.

Μά ξέρετε τις άπαιτήσεις της κοινωνίας... Πρέπει ν' άφισούμε πρώτα να περάσουν οι δέκα μήνες του πένθους!

Αυτή είνε ή άπάντησή μου στην επιστολή σας.

Σε δυο μήνες θα περιμένω την επιστολή σας... Άν έρθετε να πείτε ότι τα αισθήματά σας απέναντί μου δεν μετεβλήθησαν, θα ένώσω το χέρι μου με το δικό σας. Μην έρθετε όμως καθόλου αν ως τότε ή καρδιά σας με ξεχάσει...

Στην τελευταία αυτή περίπτωση θα σας συγχωρήσω και θα προσπαθήσω, αλλοίμονο! να σας λησιμονήσω...

Δική σας δολόληρη

Σολάντζ

IX

ΕΝΝΑΤΟΣ ΜΗΝΑΣ

Έρριζο μου, Μάθε να είσαι ύπομονετικός. Μη ν' ξαναγκάζεις να σου κάνω μια έρωτική έξομολόγηση, ή όποια πρέπει ν' άγιστή λίγο άκόμα. Όταν θα είμαι πια έλεύθερη να σου την κάνω, θα βγί

Δική σας

Σολάντζ ντε Λουΐς

VII

ΕΒΔΟΜΟΣ ΜΗΝΑΣ

Φίλε, Η μητέρα σας μου έστειλε την

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΒΕΡΕΖΙΝΑ

(Διήγημα έμπνευσμένο από την Νικολέοντσιο έποποιζα)

Ο άστρο του Ναπολέοντος έκλινε πια προς τη δύση του... Η μεγάλη εκείνη στρατιά, ή όποια είχε καταπλήξει τον κόσμο με τα θάματα της άνδρείας της, ο άνικτος στο ατμός του Ναπολέοντος ύποχωρούσε τώρα από τη Ρωσία νικημένος, εκμνησμένος, συντριμμένος, όχι από τον έχθρο, αλλά από τον τρομερό χειμώνα...

Οι Ρώσοι, για ν' άνακόμουν την ύποχωρησή του, είχαν κάψει τη γέφυρα του Βερεζίνα, κοντά στη Στουινιάνκα, ένα παραποτάμιο χωριό.

Όταν, ύποχωρώντας όλοένα, έφτασε ο Ναπολέων εκεί, κατάλαβε ότι ήταν άδύνατο να προχωρήσει πια... Ο Βερεζίνας κυλούσε όρημκος και κατάρμαρος τα νερά του και ήταν άδύνατο να τον περάσει χωρίς γέφυρα ο στρατός... Έπρεπε, με κάθε τρόπο, να στηθεί μια πρόχειρη γέφυρα...

— Άνδρες γενναίοι, άνδρες που γνωρίζατε μόνο νίκες ως τώρα, δεν πρέπει ν' άφήσετε τον έχθρο μας να σας προφτάσει εδώ άνωπερασίστους. Πρέπει να περάσουμε το ποτάμι!...

Σαν σεισμός που σαλεύει τα θεμέλια της γης, έτοι και τα λόγια αυτά του Ναπολέοντος σάλεψαν τις ψυχές των γενναίων του στρατιωτών. Και σε λίγες στιγμές δόλοληρο το χωριό της Στουινιάνκας κατεδαφίστηκε...

Στέγες και πατώματα μετεβλήθησαν σε δοκάρια για τη νέα γέφυρα... Στο χωριό δεν άπόμειναν πια παρά ερείπια.

— Άς έλθουν τώρα οι γεφυροποιοί! διέταξε ο Ναπολέων όταν όλο το άπαράτητο ύλικο μαζεύνθηκε.

Άμέσως, ενώ όλος ο άλλος στρατός παραμέριζε, οι γεφυροποιοί προχώρησαν προς το ποτάμι. Άτρώμητοι, σάν πάντα, γδύθηκαν μέσ' την παγωνιά για ν' άρχίσουν το έργο τους...

Μα οι άλλοι, όσοι άντειχαν άκόμα, συνέχιζαν θαρραλέοι τη δουλειά τους.

— Κουράγιο! τους φώναζε κάθε τόσο ο γενναίος λοχαγός Έμπλέ, που βρισκόταν κι αυτός μαζί τους. Καί τρυφερός, άεικίνητος, με γυμνό το κεφάλι και το στήθος, κάθωνε άδρόστευς γεφυροποιούς που την είχαν στήσει, δέκα μόνο άπομέναν έωντανοί!...

Σε λίγο μάλιστα, ο γενναίος λοχαγός θέλησε να τραγουδήσει, με το σπαρμένο άνασχωμένο, μά από το στόμα

— Άλλοίμονο! Δεν υπάρχει κονιά για να έσπασθουν! είτε ο αυτοκράτωρ. Και, πράγματι, δεν ύπήρχε ούτε μια σταγόνα οινόπνευματος για να τους δώσει δύναμεις...

Μαζεμένοι στην ύψη του Βερεζίνα, οι φτωχοί γεφυροποιοί κόπταζαν για μια στιγμή με φόβο τα κομμάτια των πάγων που κυλούσαν. Μά γρήγορα ξαναβρήκαν το θάρρος των. Φορτωμένοι με τα εργαλεία τους, μπήκαν μέσ' στα παγωμένα νερά!...

Το θέαμα αυτό έδωσε θάρρος σ' όλο το στρατό. Παρατεταμένες ζητωκραυγές χαρήτησαν την ήρωική τους πράξη.

Μά, αλλοίμονο! Την ίδια στιγμή στην καρδιά.

του βγήκε ένας επιδανύσιος οόγγος... — Άς έλθουν εδώ ύσοι θέλουν να δουν τί θα πη άνδρεία! ψιθύρισε εκείνη τη στιγμή ο Ναπολέων βλέποντας τον γενναίο του άξιωματικό να πεθαίνει.

Ο Βερεζίνας έντομεταξύ ούρλιαξε λυσσασμένος γύρω από τα δυο δοκάρια που εκάρφωναν στον πυθμένα του οι γεφυροποιοί του Ναπολέοντος. Τα κύματά του χτυπούσαν με μανία τη γέφυρα που είχε άρχισι πια να στήνεται, και τους γεφυροποιούς.

Το κρύο, που δυνάμωνε όλοένα, έύλιζε τα δάχτυλα, ξέσκιζε τα χείλη και κατέβαινε σουβλερό απ' το λαιμό στην καρδιά.

βλέμμα καρφωμένο στα πτώματα τα γαντζωμένα στα δοκάρια, για πρώτη φορά τότε ο Ναπολέων κατάλαβε ότι ύπήρχε κάτι μεγαλύτερο απ' τη μεγαλοσύνη του, ή άνδρεία των στρατιωτών του!...

— Οι τιμωπιστοί του 2ου σώματος, είπε, άς άνέβουν στη γέφυρα και άς παραταχθούν.

Άμέσως διακόσιοι άνδρες, που έμοιαζαν περισσότερο με μαλλιαρά άρκουδια, με τα ταμπούρα τους στο πλευρό, άνέβηκαν στη γέφυρα και παρατάχθηκαν σε τριάντα στοίχους.

Ο Ναπολέων τότε είπε μ' έπισημότητα:

— Άπονέμο το Παράσημο της Τιμής στους ήρωες αυτούς, διατάσσω δε να καρφωθεί το παράσημο αυτό στο στήθος τους!...

Άμέσως ο στρατηγός Ουντινό παρουσιάστηκε κρατώντας ένα κιδώτιο με παράσημα.

— Πηγαίνετε, του είπε ο Ναπολέων, πηγαίνετε στρατηγέ και κρεμάστε τα σείς ο ίδιος στους άνδρες αυτούς που πέθαναν... Μά τί λέγω;... Πέθαναν;... Όχι!... Άνδρες που κάνουν τέτοια άνδραγαθήματα, δεν πεθαίνουν ποτέ!...

Ο Ουντινό πήρε τότε μια άξίνα κ' ένώ ένα ρίγος συγκινήσεως διέτρεχε δόλοληρη τη στρατιά που ήταν συγκεντρωμένη εκεί, άρχισε το φοιζτό του έργο...

Το έργο αυτό ξεσπούσε θύελλα ένθουσιασμού στα στήθη των στρατιωτών κ' απ' όλα τα σημεία της άπεραντης πεδιάδος άντηχούσαν βουγνές κραυγές ύπερηφάνειας και τρόμου!...

Όταν όλα τελείωσαν, ο αυτοκράτωρ σήκωσε το χέρι του και άμέσως, με το σύνθημα αυτό, σάν τεράστια μαύρα φειδια, τα στρατεύματα άρχισαν να περνούν μπροστά του. Τα κανόνια ξανάδειξαν τα φοβερά στόματά τους και ή ξεσηκωμένες σημαίες πλατύνσαν ξανά στον αέρα. Τα τύμπανα χτυπούσαν πένθυμα. Ένώ ή νικημένη εκείνη στρατιά προχωρούσε προς τη φοβερή εκείνη γέφυρα, ή όποια είχε στοιχίσει τη ζωή τόσων ανδρώπων...

Ο Ναπολέων προχωρούσε μπροστά, πεζός, με το χιόνι όλο του όρβόντος μέσ' στην ψυχή του, σκοτωμένος κ' αυτός από τους τόσους θανάτους... Όταν έφτασε άπάνω στη γέφυρα, έβγαλε το καπέλλο του και την διέσχισε με γυμνό το κεφάλι, με τα μάτια συσφιγμένα κάτω, σάν να φροβόταν να κτυπήσει γύρω του... Φοβόταν μήπως αντίκριση τους νεκρούς στρατιώτες του, οι όποιοι, από τη μια κ' από την άλλη μεριά της γέφυρας, παρόαυταν γυμνοί από τα χιόνια και τα νερά... Φανότατουσαν σάν να ύποδύονταν με τα χέρια και με τους ώμους των την γέφυρα αυτή, ή όποια είχε σπείει το Γαλλικό στρατό, οι νεκροί αυτοί στρατιώτες, των όποιων ο Ουντινό είχε σάψει με την άξίνα του τα παγωμένα στήθη, για να καρφώσει επάνω τα παράσημά τους!...

Ο αυτοκράτωρ περνώρις χωρίς καπέλλο με τό βλέμμα κάτω

πολλοί απ' αυτούς πέθαναν από ψύξη. Έσπερ' από λίγο πέθαναν κι άλλοι, και πέθαναν, πέθαναν όλοένα, άφροντας τώρα, βλέποντας κάθε τόσο να προνοντας να ξεφεύγουν από τα χέρια τους τα δοκάρια που κρατούσαν και τα εργαλεία τους, ενώ φοιζόδεis μοιραίοι ξαναγραφίζονταν στα πρόσωπά τους.

Μα οι άλλοι, όσοι άντειχαν άκόμα, συνέχιζαν θαρραλέοι τη δουλειά τους.

— Κουράγιο! τους φώναζε κάθε τόσο ο γενναίος λοχαγός Έμπλέ, που βρισκόταν κι αυτός μαζί τους.

Καί τρυφερός, άεικίνητος, με γυμνό το κεφάλι και το στήθος, κάθωνε άδρόστευς γεφυροποιούς που την είχαν στήσει, δέκα μόνο άπομέναν έωντανοί!...

Σε λίγο μάλιστα, ο γενναίος λοχαγός θέλησε να τραγουδήσει, με το σπαρμένο άνασχωμένο, μά από το στόμα

— Όλος ο στρατός που παρακολούθησε το έργο των γεφυροποιών, σάπαινε τώρα, βλέποντας κάθε τόσο να προνοντας να ξεφεύγουν από τα χέρια τους τα δοκάρια που κρατούσαν και τα εργαλεία τους, ενώ φοιζόδεis μοιραίοι ξαναγραφίζονταν στα πρόσωπά τους.

Μα οι άλλοι, όσοι άντειχαν άκόμα, συνέχιζαν θαρραλέοι τη δουλειά τους.

— Κουράγιο! τους φώναζε κάθε τόσο ο γενναίος λοχαγός Έμπλέ, που βρισκόταν κι αυτός μαζί τους.

Καί τρυφερός, άεικίνητος, με γυμνό το κεφάλι και το στήθος, κάθωνε άδρόστευς γεφυροποιούς που την είχαν στήσει, δέκα μόνο άπομέναν έωντανοί!...

Σε λίγο μάλιστα, ο γενναίος λοχαγός θέλησε να τραγουδήσει, με το σπαρμένο άνασχωμένο, μά από το στόμα

Τη στιγμή εκείνη πλησίασε ο αυτοκράτωρ. Όλοι παραμέρισαν. Με το

ΜΕΣΟΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΠΙΑΓΚΑ ΚΑΠΕΛΛΟ

Η καταπληκτική ιστορία μιας κόρης της Βενετίας στην εποχή των Μεδίκων. Ο νεαρός Πέτρος Μποναβαντούρι. Τα δυο άντικρυνα παράθυρα. Μια απαγωγή που αναστατώνει τη Δημοκρατία της Βενετίας. Η φυγή των έρωτευμένων. Στη Φλωρεντία. Ο άρσιος δούξ της Τοσκάνης Φραντσέσκο. Η πανούργα κόρη του Μοντραγκόνε. Δολοπολιξίες στη Φλωρεντία του Μεσαίωνα, κλπ.

Α'.

Α σās άρρηγνόμεμη σημε-
ρα την καταπληκτική ιστο-
ρία μιας ώραιας Ένετης,
της περίφημης Μπιάγκας
Καπέλλο, η οποία έζησε
κατά τόν 16ο αιώνα. Μου-
ζει πολύ με μυστικότητα, με εινε
πραγματική κι' αληθινή.

Κατά το τέλος της βασιλείας Κό-
σμου του Μεγάλου, δηλαδή στις άρ-
χές του 1565, ένας νέος που λεγόταν
Πέτρος Μποναβαντούρι, γόνος τιμίας
αλλά φτωχής οικογενείας, έφτασε, ά-
ναζητώντας την τύχη του, στη Βενε-
τία. Ένας θεός του τον συνέστησε
τότε στον τραπεζικό οίκο των Σαλ-
θιάτι, ένα από τα σπουδαιότερα πι-
στοτικά ιδρύματα της εποχής. Στο ό-
ποιο ύπηρετούσε κι' ο ίδιος. Ο νε-
αρός Μποναβαντούρι προσελήφθη εκεί
και ανέλαβε άμέσως τή καθήκοντά
του με μεγάλη ζήλο. Ο διάβολος ό-
μως μπήκε τότε στη μέση για να κα-
ταστρέψει όλα τα όραια σχέδια που ό
νέος είχε καταστρώσει για το μέλ-
λον του.

Απέναντι από την Τράπεζα των
Σαλθιάτι καθόταν ένας πλούσιος έρ-
πατορίδης της Βενετίας, που είχε ένα
γυιό και μία κόρη. Ο γυιός του, ό
Τζοβαννίνο, ήταν περίφημος στη Βε-
νετία για την τέχνη του στο σπαθί
και τις άλλεπάλληλες και σκανδαλώ-
δεις μονομαχίες του. Όσο για την
κόρη του, τη Μπιάγκα, αυτή ήταν μία
πλεγματώτα νέα, δεκατέντε ή δε-
καέξι ετών τότε, ένα αληθινό θαύμα
Βενετσιάνικης όμορφιάς!

Η Μπιάγκα είδε μία μέρα από το
παράθυρό της τόν Πέτρο Μποναβα-
ντούρι να κάθεται στο παράθυρο του
γείτονά της. Ήταν απέναντί της. Άν-
από την αρχή μερικά βλέμμα-
τα, έκαναν κατόπιν μερικές συνεννοή-
σεις με τή χείρα, έτσι που, στο τέλος,
δέν τους έχώριζε τίποτε άλλο από
την απόσταση που χώριζε τα δυο άπαι-
τια. Η Μπιάγκα όμως κατώφισε να
τό ύπερηλπίστη κι' αυτό τό εμπόδιό.
Καί, κάθε βράδυ, όταν όλοι κοιμόν-
τανε μέσα στο πατρικό της μέγαρο,
φορούσε ένα σκοτεινόχραιο φόρεμα κι'
έβγαινε σιγά-σιγά στο δρόμο. Ο
Πέτρος την περίμενε κάτω και τότε,
καί οι δυο μαζί, ανέβαιναν στο δωμά-
τιό του, στην Τράπεζα. Πολύ πρωί,
όστόσο, ή νεαρή κόρη κατώφθινε
πάντοτε να ξαναβρίσκεται στο κρεβά-
τι της, λίγη ώρα αργιώς πριν ξυ-
πνήση ή τροφός της.

Μία νύχτα όμως που ή Μπιάγκα ή-
ταν και άλλα μαζί με τό φίλο της, έ-
να παιδί που εργαζόταν σε κάποιο
φορτίο της γειτονιάς, έτυχε να περά-
ση έμπρός από τό μέγαρο των Καπέλ-
λο και να δει την έξοψητα άνοιχτή.
Έβλεψε πως λοιπόν φρόνιμο γιά την
κλεισί, γιατί την εποχή εκείνη ή κλει-
σις δέν ήταν σπάνιος στη Βενετία.
Έτσι, όταν ή Μπιάγκα θέλησε, κα-
τά τή χαράματα, να ξαναγυρίσει στο

δωμάτιό της, βρήκε την πόρτα κλει-
στή.

Η Μπιάγκα όμως, που ήταν ναρ-
ραλέα κόρη, ξαναγύρισε άμέσως κοιτά-
στό φίλο της και τού είπε ότι έπρε-
πε να έπωφεληθούν από τις δυο ώρες
που τούς έμεναν ώσπου να φέξη και
να φύγουν μακριά από τη Βενετία και
τούς γονείς της που θά τούς κατεδιώ-
καν. Ο Πέτρος δέν έδίστασε ούτε
αυτός. Είχε μερικά χρήματα επάνω
του και άμέσως πήραν τό δρόμο για
τό Ρίμινι, κι' απ' εκεί για τη Φερράρα.

Οι Καπέλλο δέν άργησαν να μάθουν
πούς τούς είχε απαγάγει την κόρη
τους και ζήτησαν άμέσως από τό Συν-
βούλιο των Δέκα, που κυβερνούσε τη
Βενετία, να θέσει έκτός νόμου τόν νε-
αρό Μποναβαντούρι. Όσο για τόν Τζο-
βαννίνο, τόν αδελφό της Μπιάγκας,
αυτός άρχισε να ψάχνει δεξιά κι' α-
ριστερά για ν' ανακαλύψει τή
φωλιά των δυο φρονόμων, λέ-
γοντας πως, άν
τούς εβρίσκε-
θα τούς σκοτώ-
νει και τούς δυο
με τό ίδιο του
τό χέρι.

Σ' αυτό τό
μεταξύ ό Πέ-
τρος και ή
Μπιάγκα έφτα-
σαν στη Φλω-
ρεντία και κα-
τέφυγαν στο
πατρικό σπίτι
του νέου. Οι
γέροι γονείς
του Πέτρου
τούς δέχτηκαν
με άνοιχτή άγ-
καλιά. Η γρη-
μιά του ά-
νέλαβε άμέσως τις καινούργιες ανάγ-
κες τού νεοκτοικού της. Η Μπιάγκα,
που δέν ήταν βέβαια συνηθισμένη σε
βαρείς δουλειές, άρχισε να κεντά ό-
ραστάτα κεντήματα, τά όποια που-
λούσε. Είπε ώραία και μ' άρέσει. Μέσα
σε όχτώ μέρες θέλω να μου κανονίσεις
μία συνάντησι μαζί της.

— Ο Μοντραγκόνε δέν συνήθισε να
λέγει πολλά.
— Θά την κανονίσω, εδνεόστατε,
άποκριθήκε.
Καί, φεύγοντας από τό παλάτι, πή-
γε όλοδία στη γυναίκα του και της
έκμυστηρεβήκε την ύπόθεσι. Η Μον-
τραγκόνε ήταν πολύ άξια γυναίκα. Καί
άλλοτε, σε παρόμοιες περιστάσεις, έ-
χε έξυπνηήσει τόν δούκα. Πήρε έ-
να άμάξι κι' έδωσε μερικές έμπιστευ-
τικές οδηγίες στον άμαξά, άφού τού
ένεχειρίσκει ένα χρυσό νόμισμα. Τό ά-
μάξι τράβηξε προς την πλατεία Ά-
γίου Μάρκου. Εκείνη τη στιγμή ή μη-
τέρα του Πέτρου βρισκόταν στο δρό-
μο, γυρίζοντας στο σπίτι της από κά-
ποια δουλειά. Τό άμάξι που έτρεξε
κάτω στο δρόμο τούς διαβάτες.

Η Μπιάγκα διαλέξε την καλύτερη απ' τις φορεσιές...

Ανάμεσα σ' όλους αυτούς τούς δια-
βάτες ξεχώριζε ένας νεαρός είπα-
τορίδης, που έκανε συχνά, καβάλλα έ-
πάνω στο άλογό του, τόν περίπατο
του απ' εκεί. Ήταν ό δούξ Φραντσέ-
σκο των Μεδίκων. Η Μπιάγκα, ήξερε
την ώρα που θά περνούσε και σήκω-
νε τό καφασωτό της. Ο δούξ ήταν ό-
ρασιος, μά ή Μπιάγκα δέν ενδιαφερόταν
τόσο για την όμορφή του. Συλλογι-
ζόταν, όταν τόν έβλεπε, ότι, τόσο έ-
σχυρός που ήταν αυτός ό κομψός εύ-
πατορίδης, άρχοντας να πη μία λέξι μο-
νάχα για ν' άποκτήσουν την έλευθε-
ρία τους κι' αυτή κι' ό Πέτρος της...

Μία μέρα που ό πρίγκιπ περνούσε
πάλι απ' εκεί, σήκωσε κατά τύχη τό
βλέμμα του και είδε τό όραίο πρόσω-
πο της νέας με τή άκτινοβόλα μάτια.
Η Μπιάγκα έκανε ν' άποτραβηχτή,
μά άποτραβήχτηκε τόσο άπότομα, ό-
στε μία άνθρωδέμη που κρατούσε
στο χέρι της της ξεφύγε κι' έπε-
σε μπρός στά πόδια του άλόγου
του δονκός. Έκείνος κατέβηκε ά-
μέσως από τ' άλογό του και την
πήρε. Η Μπιάγκα όμως είχε χα-
θή πειά μέσα στο σπίτι και ό
δούξ εξακολούθησε τό δρόμό του.

Την επομένη και την μεθεπο-
μένη ό δούξ ξαναπέρασε από τόν
ίδιο δρόμο, έχοντας τή βλέμματά
του καρφωμένα στο παράθυρο
της Μπιάγκας. Τό καφασωτό ό-
μως και τις δυο
φορές έμεινε
κλειστό. Ο δούξ
τότε κατάλαβε ό-
τι έπρεπε να με-
ταχειρισθ ή
μέσα. Έκάλεσε
λοιπόν έναν έμ-
πιστό του άκό-
λουθο και τού έ-
πε:

— Μοντραγκόνε, στην πλατεία Ά-
γίου Μάρκου, στο δεύτερο πάτωμα
του σπιτιού που εινε στη γωνία της
Βία Λάγρια, κάθεται μία κόρη που
θαρωό πως δέν εινε από τη Φλωρεν-
τία. Είπε ώραία και μ' άρέσει. Μέσα
σε όχτώ μέρες θέλω να μου κανονίσεις
μία συνάντησι μαζί της.

— Ο Μοντραγκόνε δέν συνήθισε να
λέγει πολλά.

— Θά την κανονίσω, εδνεόστατε,
άποκριθήκε.

Καί, φεύγοντας από τό παλάτι, πή-
γε όλοδία στη γυναίκα του και της
έκμυστηρεβήκε την ύπόθεσι. Η Μον-
τραγκόνε ήταν πολύ άξια γυναίκα. Καί
άλλοτε, σε παρόμοιες περιστάσεις, έ-
χε έξυπνηήσει τόν δούκα. Πήρε έ-
να άμάξι κι' έδωσε μερικές έμπιστευ-
τικές οδηγίες στον άμαξά, άφού τού
ένεχειρίσκει ένα χρυσό νόμισμα. Τό ά-
μάξι τράβηξε προς την πλατεία Ά-
γίου Μάρκου. Εκείνη τη στιγμή ή μη-
τέρα του Πέτρου βρισκόταν στο δρό-
μο, γυρίζοντας στο σπίτι της από κά-
ποια δουλειά. Τό άμάξι που έτρεξε
κάτω στο δρόμο τούς διαβάτες.

αση και, πριν ή γρηά προφτάση ν' ά-
ποτραβηχτή, την έβριζε κάτω και την
πάτησε. Η άτυχη γρηά έβγαλε μία
κραυγή πόνου! Κόσμος άρχισε άμέ-
σως να μαζεύεται και να στραβωνί-
ταζε τόν άμαξά. Τότε όμως ή Μον-
τραγκόνε κατέβηκε από τό άμάξι της,
δηλώνοντας πως θά τιμωρούσε τόν ά-
μαξά με είκοσιπέντε ραβδισμούς και
ότι θ' άνέλαιβε να θεραπεύσει και
ν' άποζημιώσει τη γρηά. Ο λός άμέ-
σως την έπενεμήθηκε και ή μεγάλη κυ-
ρία μπήκε έτσι μαζί με τη γρηά, που
είχε πληγωθή έλαφρά στο πόδι, στο
καρναγέτο της Μπιάγκας.

Τρεις μέρες κατά συνέχεια ή Μον-
τραγκόνε πήγαινε στο σπίτι της
Μπιάγκας, για να μαθαίνει για την ή-
γία της γρηάς. Όστόσο, από την
πρώτη μέρα, κατάλαβε ότι ή ώραία
αυτή νέα δέν ήταν ό,τι την έδειχνε ή
κατενι ή ένδυμασία της. Την τρίτη
μέρα μίλησε είλικρινέστερα με
την Μπιάγκα και της ζήτησε να της
έμπιστευθ ή μυστική της, πράγμα
που ή Μπιάγκα δέν δυσκοιλήθηκε να
τό κάνει, γιατί ή Μοντραγκόνε της ε-
χε έμπνευσει μεγάλη έμπιστοσύνη κι' έ-
πειδή είχε καταλάβει πως ήταν μία
μεγάλη κυρία, με μέσα και γνωριμίες
πολλές.

Η Μοντραγκόνε την συνεβούλευσε
τότε να πάη μαζί της να την παρου-
σιάσει στον άνδρα της, που ήταν, όπως
είπε, στενός φίλος του δονκός.

Η Μπιάγκα άνατίριχσε όταν ά-
κουσε τό όνομα του δονκός.

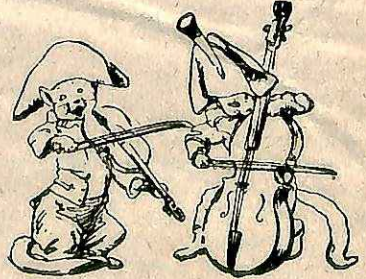
— Πρόπει νάρθης μαζί μου, πρό-
σθεσε ή πονηρή Φλωρεντινή. Άφού
θα σου φέρω ένα όραίο κοστούμι που
θα τό φορέσεις. Είμαι βεβαία πως ό
δούξ τότε κατάλαβε ό-
τι έπρεπε να με-
ταχειρισθ ή
μέσα. Έκάλεσε
λοιπόν έναν έμ-
πιστό του άκό-
λουθο και τού έ-
πε:

— Μοντραγκόνε, στην πλατεία Ά-
γίου Μάρκου, στο δεύτερο πάτωμα
του σπιτιού που εινε στη γωνία της
Βία Λάγρια, κάθεται μία κόρη που
θαρωό πως δέν εινε από τη Φλωρεν-
τία. Είπε ώραία και μ' άρέσει. Μέσα
σε όχτώ μέρες θέλω να μου κανονίσεις
μία συνάντησι μαζί της.

— Ο Μοντραγκόνε δέν συνήθισε να
λέγει πολλά.

— Θά την κανονίσω, εδνεόστατε,
άποκριθήκε.

Καί, φεύγοντας από τό παλάτι, πή-
γε όλοδία στη γυναίκα του και της
έκμυστηρεβήκε την ύπόθεσι. Η Μον-
τραγκόνε ήταν πολύ άξια γυναίκα. Καί
άλλοτε, σε παρόμοιες περιστάσεις, έ-
χε έξυπνηήσει τόν δούκα. Πήρε έ-
να άμάξι κι' έδωσε μερικές έμπιστευ-
τικές οδηγίες στον άμαξά, άφού τού
ένεχειρίσκει ένα χρυσό νόμισμα. Τό ά-
μάξι τράβηξε προς την πλατεία Ά-
γίου Μάρκου. Εκείνη τη στιγμή ή μη-
τέρα του Πέτρου βρισκόταν στο δρό-
μο, γυρίζοντας στο σπίτι της από κά-
ποια δουλειά. Τό άμάξι που έτρεξε
κάτω στο δρόμο τούς διαβάτες.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Τα ριπίδια

Τα ριπίδια πρωτοφάνηκαν στην
Κίνα κατά τό δέκατο αιώνα, όπως
αναφέρεται στο περίφημο σύγγραμμα
Τσεου-Λί. Τα πρώτα αυτά ριπίδια
κατασκευάζονταν από φύλλα φοί-
νικος, από καλάμια ή από μεταξάνο
βρασμα, τό δε σχήμα της λαβής των
επώκιλλε αναλόγως τού αξιώματος
του άνθρώπου που τά κρατούσε. Από
τούς Κινέζους κατόπιν τά παρέλαβαν
οι Ένδοί, οι όποιοι τά στόλιζαν με πο-
λυτέλη γυμνήματα, με χροματίζαν
φτερά κλπ. Από τās Ένδιες έγιναν
γνωστά στην Ελλάδα και στη Ρώμη.

Στην Άσία τή ριπίδια τά κατα-
σκεύαζαν από φτερά παγωνιών, στην
δὲ Ελλάδα από φύλλα πλατάνου ή
από κλαδιά μυρσίνης.

Οι Ρωμαίοι πάλι τά ριπίδια τους τά
έκαναν από φτερά στρουθοκαμήλου ή
από βρασμα τεντωμένο, έπάνω σε μία
λεπτή σανίδα.

Η Ρωμαίες μάλιστα οικοδεσπίνες
συνήθιζαν να βγαίνουν περίπατο συ-
νοδεύόμενες από μία δούλη, της ό-
ποιας μοναδική άσχολία ήταν να κινή
ένα ριπίδιο για ν' αερίσει την κυρία
της. Τό νεώτερο σχήμα τους τά ριπί-
δια τό πήραν ύστερα από πολλές με-
ταβολές κι' άφού περσάν άρκετοί
αιώνες. Ένώ δὲ στην αρχή έχρησι-
μευαν άπλως για άερισμό, από τού
13ου αιώνας άρχισαν να θεωρούνται
και ως έξαρτήματα της τουαλέτας
των γυναικών. Άρχικως τά ριπίδια
είσπηχθησαν με τόν καινούργιο τους
αυτό προορισμό στην Έσπανία και
στην Ίταλία, μετά τις Σταυροφορίες.
Κατόπιν οι Έταλοί κομμωταί, οι όποιοι
οι συνέδεσαν την Αικατερίνη των

Μαριανών κατά την εποχή εκείνη...

Την άλλη μέρα, λοιπόν, ή Μοντρα-
γκόνε, μαζί με την Μπιάγκα, πήραν
ένα άμάξι και πήγαν στο μέγαρο της
πρότης. Μόλις έφτασαν εκεί, ή Μον-
τραγκόνε ώδήγησε τη νέα στο μυτι-
νοτάρι της για ν' αλλάξει τή φτωχά
της ρούχα με άλλα πλούσια και μεγα-
λοπρεπή, που της προσέφερε ή φίλη
της...

Η Μπιάγκα έβγαλε τότε τις πιο
πολυτελείς φορεσιές μέσ' από ένα κου-
τί κι' άρχισε να τις κυττάζει μπρός σ'
έναν καθρέφτη, όσπου διάλεξε την
καλύτερη απ' αυτές.

Τό ντύσιμό της όμως την άπασχό-
λησε και την άπορόφισε τόσο, όστε
δέν κατάλαβε πως είχε βγί από τό
δωμάτιό ή Μοντραγκόνε και πως κά-
ποιος άλλος είχε μπει μέσα...

Όταν ή νεαρή γυναίκα τελείωσε
την τουαλέττα της και κυττάζε γύρω
της, είδε να στέκει έμπρός της ό δούξ
Φραντσέσκο των Μεδίκων...

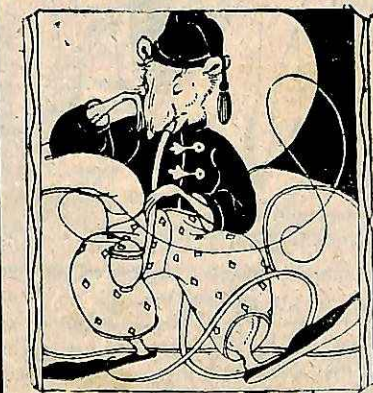
Στό άλλο φύλλο μας θά άρρηγνόμε-
με τη συνέχεια της ιστορίας της ό-
ραιας αυτής κόρης της Βενετίας, ή
όποια κατέλαβε τό θρόνο τού βασιλείου
της Τοσκάνης, χωρίς να δειλιάσει ού-
τε έμπρός στα φρικτότερα εγκλή-
ματα.

Μεδίκων στη χώρα τού συζύγου της,
μετέφεραν τά ριπίδια και στη Γαλλία,
όπου ή τιμή των άνήλθε τότε σε τε-
ράστια ποσά, έπειδή για να τά κατα-
σκευάσουν χραιομοποιοσαν τό καλύ-
τερο χαρτί της Κίνας, τό λεπτότερο
βρασμα της Φλωρεντίας, πολυτίμους
λίθους, αδάμαντας κλπ.

— Η κάλτσες και ή ιστορία τους

Η κάλτσες πρέπει να ξερετε ότι
εινε επινόησις των νεωτέρων χρόνων,
ή δὲ πρώτη χρησιμοποίησις των άρεί-
λεται στο άκόλουθο τυχαίο περιστα-
τικό.

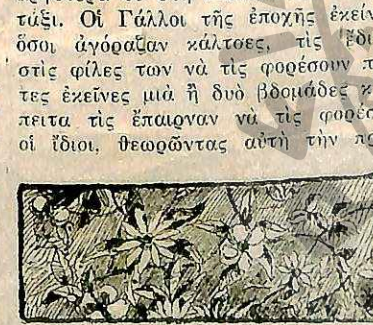
Οι Γερμανοί, κατά τόν 11ον αιώνα,
φορούσαν ένα είδος πανταλονιών, τά
όποια έφταναν ως τά πέλματα των
ποδιών και τά σκέπαζαν ολόκληρα
και τά όποια, ένώ μέχρι τού γόνατος
ήσαν πλατύτατα, απ' εκεί και κάτω
στενευαν και στενοχωρούσαν άρκετά
τό πόδι. Σε κάποιον πόλεμο της επο-
χής εκείνης είχαν πληγωθή στο κά-
τω μέρος των ποδιών άρκετοί Γερ-
μανοί στρατιώται, οι όποιοι ύπέφεραν

πολύ, γιατί τά πόδια των είχαν προ-
σθί και τούς ήταν αδύνατο να βγά-
λουν τά πανταλόνια τους. Τότε κά-
ποιος χειρουργός, έπειδή δέν έβλεπε
άλλη πιο πρόχειρο λύσι, πήρε ένα
φθαλίδι και έκοψε τά πανταλόνια
τους λίγο πιο κάτω απ' τόν γόνα, χω-
ρίζοντας τα έτσι στα δύο, χωρίς να
φραντζέται ποτέ ότι απ' την έπιανεσί
του αυτή θά προέρχονταν ή κάλτσες.

Κ' έτσι σιγά-σιγά ή κάλτσες διεδώθη-
σαν από τη Γερμανία σ' όλη τη Δυ-
τική Εύρώπη.

Η κάλτσες στην αρχή κατασκευά-
ζονταν από μαλλι ή από βαμβάκι, πολύ
αργότερα δὲ στη Γαλλία και από με-
ταξί. Οι Γάλλοι της εποχής εκείνης,
όσοι άγόραζαν κάλτσες, τις έβιδαν
στις φίλες των να τις φορέσουν προ-
τίς εκείνες μία ή δυο βδομάδες κι' έ-
πειτα τις έπαίρναν να τις φορέσουν
οι ίδιοι, θεωρώντας αυτή την πράξη

τους ως ένα δείγμα άγάτης και φιλο-
φροσύνης. Τό έθιμο όμως αυτό συνε-
τέλεσε όποτε να συνηθίσουν τις κάλ-
τσες κι' ή γυναικες, ή όποιες τις έπορ-
τιμούσαν χρωματιστές. Ένώ δὲ κα-
τά τά πρώτα χρόνια άπαιτείτο άρκε-
τός χρόνος και κόπος για την κατα-
σκευή τους, ό βασιλείς της Άγγλιας
Γουλιέλμος ΙΕ' έκανε ταχύτερη και
εύκολότερη την παραγωγή τους στα
1589 με την έφευρεσι ειδικής πλεκτι-
κής μηχανής, ή όποια αργότερα έτε-
λειοποιήθηκε κατά πολύ.

— Η ιστορία τού γιλέκου

Τό γιλέκο, κατά τόν 18ον αιώνα,
έθεμενι ως ένα από τά σπουδαιότε-
ρα έξαρτήματα της άνδρικής άμφιέ-
σεως. Κάποιος μάλιστα ύπουργός της
Σαξωνίας έκείνη την εποχή είχε...
τρακόσια γιλέκα! Τά γιλέκα τότε
κατασκευάζονταν από τόσα ή από
βελοδία ή από μάλλινο βρασμα με
χρυσά κεντήματα. Όλο τό μπροστινό
μέρος τού γιλέκου ήταν σκεπασμένο
με διάφορα κομμάτια που πας'ατα
ήσαν συνήθως κομικές, βουκολικές ή
κυνηγετικές σκηνές. Οι κομψοί έμεινοι
μάλιστα της εποχής προτιμούσαν να
ζωγραφίζουν επάνω στα γιλέκα τους
την Άλη με την Άφροδίτη, ή δὲ
στρατούχα παρελάσεις ολόκληρη
στρατιωτικού Σώματος.

Στην Άλλή τού Λουδοβίκου ΙΕ' εί-
χε γίνει κάποτε πολλές λόγος για τό
γιλέκο ενός Γάλλου μεγιστάνος, έπα-
νι στο όποιο άπεικονίζονταν ή κυριό-
τερες σκηνές των καλύτερων μελε-
δωμάτων της εποχής.

Τά κομμάτια τού γιλέκου ήσαν τότε
πολύ μεγάλα, γινόντουσαν από κατερ-
γαμένο άτσάλι και έκομίζοντο τις
περισσότερες φορές με διαμάντια. Τό
γιλέκο τού βασιλέως της Γαλλίας
Καρλόλου Ι' έφερε αντί κομψών πο-
λίτιμος λίθους, επί των όποιων ό-
λησαν ζωγραφιστές όραιον γυναι-
κών και πρωτοεις άρχαίων θεών. Οι
κατακτητά της εποχής εκείνης συνή-
θιζαν να φορούν κομψά με τις εικό-
νες των όραιων των και ίσα και
τόν αείθω με τις έρωτικές κατακτι-
σεις των. Στόν καιρό της Γαλλικής
Επανάστασης επάνω στα κομμάτια
άπεικονίζοντο διάφορες επαναστατι-
κές σκηνές, προ πάντων δὲ μερικές
καθιανόλες, ή όποιες ήσαν τό σήμα
των αδιαλλάκτων. Οι φοιτηταί πάλι
πού συχνάζαν στα θέατρα φορούσαν
στά γιλέκα τους κομμάτια που άπεικό-
νιζαν τά πρόσωπα των ένδοσμεμένων
των ήρωών.

— Μεγάλες καταστροφές βιβλίων

Άπειρα εινε τά πολύτιμα βιβλία
της άρχαιότητας, τά όποια κατεστρά-
φησαν κατά διαφόρους περιόδους και
τόν όποιοι τό περιεχόμενο μας εινε
καθολοκληρίαν άγνωστο.

Επ' της εποχής των Πτολεμαίων
βγήκε, ως γνωστόν, στην Αλεξάν-
δρειαν πλουσιωτάτη βιβλιοθήκη περ-
σιαιζόουσα 700.000 τόμους. Η βι-
βλιοθήκη αυτή καταστράφη από τόν
Καίσαρα κατά την άλωση της πόλεως.
Η βιβλιοθήκη της Περσέπου, ή ό-
ναινα, Δέκα 7, Αθήνας.

ποία περιείχε 200000 βιβλία, άπετε-
ρώθη μαζί με τό ναό τού Σερόπιος
τη ενεργεία ενός φανατικού έπισκό-
που όνόματι Θεοφίλου.

Την ίδια τύχη επίσης είχαν και
πολλά έργα των άρχαίων Έλλήνων,
για τά όποια μας αναφέρουν οι συγ-
γραφέες της εποχής εκείνης. Ούτω
λ. χ. απ' τις 350 Έλληνικές τραγω-
δίες, των όποιων περιεσώθηκαν μέ-
χρις ήμιν οι τίτλοι, μόνον 33 έπαρ-
χων σήμερα.

Από την περίφημη ποιήτρια Κέρνι-
να, ή όποια κατά τις μαρτυρίες των
συνγερώνων της ιστορικών ένέησε τόν
Πίνδαρο πέντε φορές στούς ποιητι-
κούς άγώνες, έλάχιστα άποσπάσματα
έσώθηκαν. Πολλοί Λατίνοι ποιηταί
αναφέρουν ότι είχαν διδασκάλους των
στην τέχνη τους ποιητάς Γάλλων και
Βάτων, τόν όποιον δυστυχώς κανέ-
να ίσχνον δέν εινε σήμερα γνωστό.

Τά συγγράμματα τού Τακίτου διε-
σώθησαν μέχρις ήμιν μόνο και μόνο
έπειδή είχε διατάξει να γίνουν πολλά
αντίγραφα τους, ό όμώνυμος αυτό
κρατάρ της Ρώμης, ό όποιος έθεο-
φούσε τόν έαυτό του άπόγονο τού
πρωτού Ιστορικού. Έν τούτοις μόνον
ένα αντίγραφο ύπάρχει απ' αυτά, τό
όποιο άνεκαλύφθη τόν 15ον αιώνα
σε κάποιο μοναστήρι της Γερμανίας.

Επίσης την ίδια καταστροφή έπα-
θαν και τά έργα τού μεσαιώνος, από
τά όποια πολύ λίγα μας εινε γνωστά.
Τό περίφημο τραγούδι τού Ρολάνδου
μόλις κατά τό 1837 άνεκαλύφθη, δι-
λαδή όχτώ ολόκληρους αιώνες ύστερα
από τότε που πρωτοεξαγορεύονταν.

Κατά πόσον πιθανότητα δὲ 90 έρ-
γα τού Σαίεππε θα έξιμηνίζοντο, άν
δέν έφρόντιζαν να τά συλλέξουν και
να τά εκδώσουν έφτά χρόνια μετά τό
θάνατο τού ποιητού δυο Άγγλοι λό-
γιοι της εποχής εκείνης.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ...

Περαισμένα μεσάνυχτα. Ο γιατρός
κι' ή γυναίκα του κοιμούνται. Έξείνος
δνειρενεται και σε μία στιγμή φωνά-
ζει δυνατά:

— Μορέττα!... Μορέττα!...

Η γυναίκα του — που τη λένε Κα-
ρολίνα — ξυπνάει από τις φωνές του
και, τραβώντας τόν άνδρα της από τόν
όμο, τού λέει:

— Ποιά είν' αυτή ή Μορέττα που
φωνάζεις; Όποτε με άπαιτάς λοιπόν;
Έξείνος συνέχεται, καταλαβαίνει
την γκάφρα του, σκέπτεται λίγο και
της άπανταί:

— Μορέττα! Ποιά εινε ή Μορέττα;
Τό άλογο, καλέ, που μ' έκαμε να χά-
σω χτες τό άπόγευμα στις Κούρσες
δυο χιλιάδες φράγκα!... Τι άφέλης
που είσαι!... Μά, που πήγε καβάς
τό μυαλό σου;...

Η γυναίκα τον έπεισθήκε, άλλαξε
πλευρά και ξανακοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα, όταν γύρισε ό για-
τρός στο σπίτι του, βρήκε τη γυναίκα
τον κακομνηστρομένη.

— Μήπως με ζήτησε κανένας πελά-
της; τη ρωτάει.

— Όχι. Στο τηλέφωνο μόνάχα σε
ζήτησε εκείνη... τό άλογό σου!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις άπολύτως ίκα-
νοποιητική τιμήν παλαιά περιοδικά
και έφημερίδας, από πεντηκονταετίας.
Γράψατέ μας: Περιοδικών «Οικονό-
μικων», Δέκα 7, Αθήνας.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Είπε γνωστόν ότι η κομψότερες γυναίκες του κόσμου είναι η Παριζιάνες. Μη νομίζετε όμως μ' αυτό ότι η Παριζιάνες υποτάσσονται τυφλά σε όλες τις ιδιοτροπίες και τις αξιώσεις της Μόδας! Όχι! Η Μόδα δεν διευθύνει τη χαριτωμένη Παριζιάνα, αλλά η Παριζιάνα παίρνει από τη Μόδα μόνο ό,τι της αρέσει, και την διευθύνει έτσι όπως θέλει αυτή.

— Μολονότι η εφετηνή Μόδα απαιτεί φορέματα μακρύν, η Παριζιάνα εξακολουθεί να φοράει την ήμερα φορέματα κοντά, κατά μερικά μόλις εκατοστόμετρα πιο μακρύν από τα περυσινά, και μόνο το βράδυ χρησιμοποιεί τις μακρύνες φορέσεις που φτάνουν ως κάτω... Αυτό το κάνει γιατί τα μακρύν φορέματα δεν συμβιβάζονται με τη μοντέρνα ζωή και με τα σπόρτ. Πώς να τα φορέσει λοιπόν η σύγχρονη γυναίκα;

— Έπίσης, αν και όλα σχεδόν τα εφετηνά μοντέλα των Οίκων Μόδας έχουν μέσες ύψηλές, η Παριζιάνα βάζει την τάχα όπου της αρέσει. Πότε δηλαδή ύψηλα και πότε χαμηλά.

— Και, μολονότι η Μόδα, από τις αρχές ακόμη του φθινοπώρου, θέλησε να επιβάλει τα πολύ πλατιά, προς τα κάτω ιδίως, επανωφόρια, η Παριζιάνα εξακολουθεί να προτιμά τα επανωφόρια με την όσο το δυνατόν ίσια και απλή γραμμή.

— Η επιμάρτυς των μακρύν φορεμάτων για το βράδυ είναι βεβαία. Κοντό φόρεμα για το βράδυ θεωρείται παιδί ως κάτι εντελώς ντεμοντέ, βλαδ δέ τα τελευταία βραδινά μοντέλα των Παρισινών Οίκων Μόδας έχουν φορέσεις πολύ μακρύν. Μερικά από τα βραδινά αυτά φορέματα είναι δόγυρα μακρύν, και άλλα πάλιν είναι πολύ μακρύν μόνο πίσω και αφήνουν να φαίνονται εμπρός η νύχτες, ανάμεσα από κομμένα πιν και παννύ.

— Τα βραδινά φορέματα του Οίκου Ουόρεν, που είναι πολύ μακρύν δόγυρα και καμωμένα από τοίλη, από μινισέλινα ή από δαντέλλα, έχουν φόντο από ταφά που φτάνει μόνο αριστεράς κάτω από τα γόνατα. Έτσι, κάτω από τα διαφανή αυτά ύφασματα, φαίνονται τα πόδια έως τα γόνατα σχεδόν. Αυτά όμως τα φορέματα απαιτούν τέλειες νύχτες.

— Ο Οίκος Πουαρέ εξέθεσε τελευταία μερικές θαυμάσιες βραδινές τουαλέτες από μονά και από βελούδο, ντραπαρισμένες έτσι, ώστε να προβάλλει κατά το βάδισμα ή τον χορό, για μια στιγμή, η νύχμη και πάλι να κρύβεται.

— Τα βραδινά επανωφόρια είναι επίσης μακρύν, όπως και τα φορέματα, και άνισα, όπως και αυτά. Θα ιδούμε όμως κ' επανωφόρια βραδινά κοντά, κάτω από τα οποία θα προβάλλει το κάτω μέρος του φορέματος.

— Θα φορεθούν ακόμη, κατά τον χειμώνα, και πολλές κάπες, κάπες μακρύν και κάπες πολύ κοντές, με μπουτόνα από γούνα δόγυρα. Η κοντές αυτές κάπες κάνουν πολύ όμορφα

ΝΤΕΖΑΜΠΙΕ

ΒΕΛΟΥΔΟ ΕΠΑΝΟΦΟ

ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Πολυτελέστατο ντεζαμπιγιέ από πιν και δαντέλλα πράσινα. Η δαντέλλα είναι κεντημένη από επάνω με ασμένια κλωστή.

Εντύπωσι επάνω στα μακρύν φορέματα.

— Ο Οίκος Τζέννυ ελανάρισε τελευταία μια κάπα, την οποία άμειωσε έσπευσαν να φορέσουν όλες η κομψές Παρισινές, μια κάπα κοντή από βελούδο βιέ-ρόζ, γαρνιρισμένη δόγυρα με μπουτόνα από γούνα αλεπούς άσπρη. Η κάπα αυτή φοριέται απάνω από τουαλέττα βραδινή, από μινισέλινα.

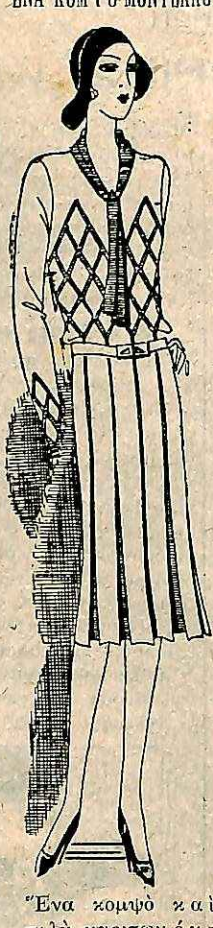
— Ο Οίκος Παζέν εκθέτει θαυμάσια επανωφόρια από βελούδο, για το βράδυ. Μεταξύ αυτών ξεχωρίζει ένα, από μεταξωτό βελούδο καφέ, έμπονιέ, με πολύχρωμα μεγάλα λουλούδια και γαρνιρισμένο στο γιανιά και στα μανίκια, τα οποία είναι πολύ πλατιά κάτω, με γούνα αλεπούς καφέ.

— Το πολυτελέστερο βραδινό επανωφόρι είναι «κρεασιόν» του Οίκου Πρεμέ. Είναι καμωμένο από μεταξωτό μπουτόνα γκρι-μπλε, λαμ με χρυσό, και γαρνιζεται στο γιανιά πλούσια με γούνα αλεπούς γκρι.

— Την ήμερα η κομψή Παρισινή φορούν επανωφόρια από βελούδο-ντε-

Επανωφόρι άπογευματινό από βελούδο μπλε σκοτεινό, σταυρωτό στο πλάι. Φαρδύει κάτω μ' ένα βολάν άν-φορι και γαρνιζεται με γούνα αλεπούς γκρι.

Ένα κομψό και πολύ χαριτωμένο φόρεμα από κρέπ-σατέν μπλε, γαρνιρισμένο με γιανιόν. Το φόρεμα αυτό φοριέται πολύ τον τελευταίο καιρό στο Παρίσι.

(Μοντέλλο του Παρισινού Οίκου Μανέν).

Επανωφόρι από ντρα γκριζο και μπράιτ-φρανς. (Μοντέλλο του Παρισινού Οίκου Πουαρέ).

λαίν, από βελούδο βαμβακερό, από διάφορα λαϊνά και από πατρός από ντρα. Επανωφόρια από ντρα γαρνιζονται με άστρακάν ή με μπράιτ-φρανς, ή όποιες είναι τόσο πολύ της μόδας έφέτος.

— Θα ιδούμε όμως έφέτος και όμορφα επανωφόρια από ντρα μινιόν-γαρνιρισμένα με έρινα και με άσπρα γιανιόν. Τα επανωφόρια αυτά, που είναι πιο λουσάτα, προορίζονται για το άπογευμα.

— Επίσης στο Παρίσι συνηθίζονται πολύ αυτή την εποχή χαριτωμένα ταγιέρ από βελούδο μπλε-μαρέν, με μπλουζα από κρέπ-ντε-σιν άσπρη, γαρνιρισμένη με πλισέ από τοίλη γκριζο, που σχηματίζει γιανιά και ζαμπύ.

— Τα άπογευματινά πάλι άνομήλ γίνονται από κρέπ και βελούδο.

— Από βελούδο γίνονται και τσάντες με φρεμονάρ χρυσάλλινο.

— Για το βράδυ συνηθίζονται γιανιά από σάτέν μαύρο, με λεπτές σερρές άσμένιες και τακονί επίσης άσμένι.

Η ΜΟΝΤΑΝ

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρκαταθήκης Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι Λέκκα 21α

Η "ΝΙΟΥΛΟΚ,"

Φουρκέτα κομμώσεων προνομίου-χός. Δεν φθείρεται, δεν χάνεται. Στο χορό, στο αυτοκίνητο, στη νοικοκυρά.

Λισθ. Προν. Εδρ. ντεχνίς 254987 «NEWBY BROS Ltd» of Birmingham

Πωλείται σ' όλα τα καλά καταματα Γεν. Αντιπρόσ. διά την Ελλάδα Άγίας Ειρήνης 5

ΓΕΩΡ. Α. ΚΑΡΜΙΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ (τηλέφ. 60—51) ΘΕΣ/ΝΙΚΗ ΑΔΕΛΓ. ΚΑΡΜΙΡΗΣ Μεγ. Βικτώρια αρ. 21

Τα έσωτερικά Κουφώματα των σπιτιών Σας

νέ άπνι-είτε νέ βάφονται με τα ειδικά Γερμανικά βερνικωχρώματα «TEMPEROL» τα όποια είναι άνθεκτικά εις πλύσιμον κ' ι δ'δουν εις τό σπιτι έξαιρετικόν λούσο χωρίς μεγαλήν επιπρόσθετον δαπάνην.

Πωλούνται: Γραφείον Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Αθήναι, Λέκκα 21α.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΑΡΚΕΙ

διά να πεισθήτε ποίος έχει τα έκλεπτότερα

ΑΡΧΗΜΑΤΑ ΛΟΞΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΛΩΝΙΕΣ εις έξαιρετικώς ποιότητας και τιμής. Θα τα εύρητε εις τό κατάστημα του

ΝΑΖΑΡΕΤ Μ. ΕΡΚΕΛΕΤΙΑΝ

ΣΤΟΑ ΜΕΛΑ 15 (Πάροδος Αθηνάϊδος)

Η ποιότης θα ρεκλημάρη τό κατάστημα

Δίδομεν και δείγματα δωρεάν

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρής Ασματολόγος. Έναι δε κατέστης Έμπειρτής της Παιτρίας Κλινικής του καθ' ύλην κ. Γεωργίου Φωτεινός. Δέχεται κατ' έξέστην εις Κεφαλληνίας 86.

Ώραι 8—11 π.μ. και 4—7 π.μ. Αοιθ. Τηλ. 7—61 (Καλαίον).

ΚΡΕΚΑ
ΒΟΥΛΗ 13

ΑΠΟΘΗΚΗ ΣΙΔΗΡΩΝ

ΙΟΥ. ΑΘ. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑΣ

(Πάροδος Έρμού 207)

ΣΙΔΗΡΑ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΔΩΝ

Δαμαρίνες μαύρες, Ατσάλια, Αόλκωντες,

Δάρες, Δαράκια, στρεφγυλά, νετράγωνα,

Σιδηρογωνίες, Τάφ κ.λ.κ. κ.λ.κ.

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΔΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ τυπογραφικά κάσσα και στρίποδα έν καλή καταστάσει και εις τιμήν εύκαιρίας. Πληροφορία εις τα γραφεία του «Μπουκέτου» όδός Λέκκα αριθ. 7.

Ο "ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ," ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΤΑΤΑΝΗΣ

Η μεγαλειτέρα έκδοτική όργάνωσις της Αμερικής και ό συνεκτικός δεσμός που κρατεί εις έπικοινωνίαν όλους τους Έλληνας του νέου κόσμου

«Ημερήσιος Έθνικός Κήρυξ» Κυριακάτικος και «Μηνιαίος»

Ο «Κυριακάτικος» κυκλοφορεί παντού όπου υπάρχουν Έλληνες. Είς τις σελίδας του αντικατοπτρίζεται όλη ή ενδιαφέρουσα και πολυπόροδος Αμερικανική ζωή εικονογραφημένη, με τις έκκεντρικότητες των έπισημοτήτων της, με τις όρωτικές περιπέτειες της άριστοκρατίας της, με τις κατακτήσεις και τις έπιτυχίες των μεγαλειοχηρημάτων της, με τα θαύματα των έφευρετών της, με τους πολιτικούς άγώνες της και με τις εις όλας τις έπιδόσεις προόδους των Έλλήνων της Αμερικής.

Όσοι παρακολουθούν τον «Κυριακάτικον» παρακολουθούν και την ζωή της μεγάλης Αμερικής, όσον μακράν και άν εύρίσκωνται.

Ο «Μηνιαίος», θαύμα καλλιτεχνικής έμφανίσεως και συμπλήρωμα ή παραίτητον κάθε Έλληνικής Βιβλιοθήκης. Αι σελίδας του, πλούσιαι εις έπίκαιρα θέματα και ζητήματα, των έκλεπτόων συνεργατών του.

Τας έκδόσεις του Έθνικός Κήρυξ της Νέας Υόρκης συμπληρώνει τό «Ημερολόγιόν του με τις όπερτοκρασίας σελίδας του, αι όποιαι ήπαρτίζουν άληθινήν έγκυκλοπαίδειαν.

Τό «Ημερολόγιον τιμάται άντί άνός μόνον δολλαρίου χρυσόδετον.

Συνδραμηται έγγραφονται διά κάθε έχδον ή όλας μαζί εις τό Γραφείον του Έθνικού Κήρυκος έν Αθήναις, όδός Βουλής, αρ. 18.

Γερμανικόν ραδιόφωνον «CONCERT»

άποδίδει εις άρένταστον ένταξιν και διαύγειαν και στοιχίζει λιγώτερον άπ' ότι ένας καλός φωνογράφος.

Τό ραδιόφωνον «CONCERT» είναι ό άπαράιτητος σύντροφος κάθε σπιτιού.

Πωλείται: Γραφείον Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Αθήναι, Λέκκα 21α.

ΦΟΙΤΗΤΑΙ, ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΙ,

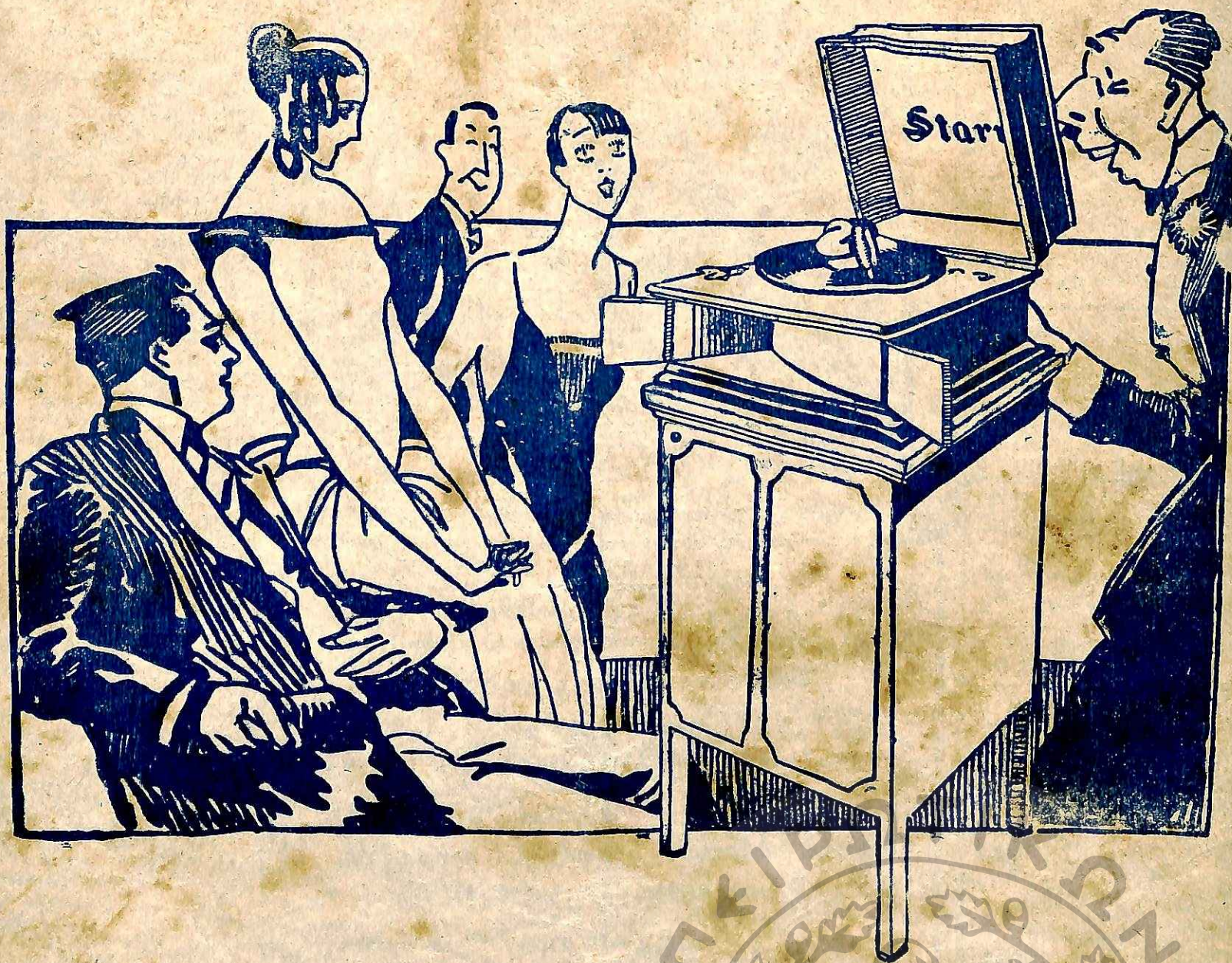
και πās ό θέλων να μάθι σύστημα Βιολι-Μανδολινο — Κιθάρας μη έχοντες τη Σχολή Θ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ Χαριλάου Τρικούπη αρ. 4, που έπληνχως τας παραδόσεις κατ' οίκον και παρ' αυτόν. Πληροφορία έγγραφαι όροι 1—7 μ. μ.

Τα προηγούμενα φύλλα της «ΟΙ. κογενείας» τιμώνται δραχ. 3.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΟΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΚ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ 12

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ 48

ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 22Α

ΠΑΤΡΑΙ: ΡΗΓΑ ΦΕΡΡΑΚΙΟΥ 84